

John Stetz

SVRABLAVÉ UŠI

STUDIUM FALEŠNÝCH UČENÍ
OHROŽUJÍCÍCH Hnutí
CHARISMATICKÉ OBNOVY

"Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti,
ale majíce svrablavé uši, přikloní se k bájím..."

PROSPERITA
MALÍ BOHOVĚ
LYSVOBOZENÍ
BOŽSKÉ ZDRAVÍ
KRALOVSTVÍ NYNÍ
UNIVERZÁLNÍ ZÁKON VÍRY
LYSOKÉ SEBEHODNOCENÍ

Svrablavé uši

John Stetz

Z anglického originálu *Itching Ears* přeložila Jana Nogová
Redakce Křesťanský život

Obálka Tomáš Medek
Sazba Miiian Hruška

All rights reserved. This publication may not be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in whole or in part, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the Publisher.

© Křesťanský život 1995
735 43 Albrechtice 504

OBSAH

ÚVOD	5
I. VYSOKÉ SEBEHODNOCENÍ	9
II. UNIVERZÁLNÍ ZÁKON VÍRY aneb MALÍ BOHOVÉ	14
Základní teze pozitivního vyznávání:	
A. Víra je univerzální síla, kterou může používat jak Bůh, tak člověk	15
B. Moc víry je uvolňována vyřčenými slovy	16
C. Člověk je „malý bůh“ stejné kategorie jako Bůh	17
D. Univerzální zákon síly víry může užívat kdokoli - okultista i křesťan	17
E. Dostaneš, co vyznáváš	20
F. Nikdy nevyznávej negativní věci	21
G. Existuje zásadní rozdíl mezi <i>logos</i> a <i>rhéma</i>	22
H. Učitelé pozitivního vyznávání mají nesprávný názor na vykoupení	22
III. PROSPERITA	24
A. Všichni křesťané mají být bohatí	24
B. Doktrína prosperity - nové zjevení křesťanů poslední doby	28
Č. Verše Písma, o které se opírá doktrína prosperity	29
D. Co o prosperitě učí Nový zákon	32
E. Doktrína prosperity je pro křesťany škodlivá	32
F. Tento svět není naším domovem	33
IV. VYSVOBOZENÍ	35
A. Čtyři úrovně pokušení a potíže křesťanů s démony	35
B. Křesťané a posedlost démony	36
C. Doktríny založené na zkušenostech	39
D. Různé způsoby použití slova <i>duch</i> v Bibli	43
E. Tělesná přirozenost a démoni	43
F. Nebezpečí falešných učení o démonech	46
V. BOŽSKÉ ZDRAVÍ	47
A. Učení o božském zdraví	47
B. Nemoc a hřích	52
C. Nemoc a démoni	53
D. Nemoc a Boží vůle	56
E. Různé způsoby uzdravení	65
F. Boží vůle při uzdravení	69

VI. KRÁLOVSTVÍ NYNÍ

- A. Vysvětlení teologie *Království nyní*
- B. Pravidla pro správný výklad Bible
- C. Doslovný výklad prorocství poslední doby
- D. Úkol církve v průběhu dějin
- E. Jak vznikají falešné doktríny

STRUČNÉ SHRNUÍ

POZNÁMKY

ÚVOD

Věřím, že to byl Bůh, který v posledních dnech vypůsobil hnutí charismatické obnovy. Satanovi se to nelíbí a dělá všechno, aby je zničil. Jedním z jeho způsobů je vysílat falešné učitele přímo do jeho středu. Přicházejí jako mužové obdarovaní zázračnými znameními a přesvědčivým vyučováním. Jejich příjemné vystupování jim pomáhá, aby je křesťané přijímali jako *anděly nového světa*. Výsledkem jejich vyučování je zmatek, rozdělení a deziluze. Jestliže tyto falešné doktríny nebudou odhaleny a odmítnuty, přivedou celé hnutí k pohaně - ne-li k rozkladu.

Apoštol Pavel psal Timoteovi o svých vážných obavách z budoucnosti, kdy lidé „zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele“. (2. Timoteovi 4,3) Jsem přesvědčen, že to bylo prorocké slovo, jež se týká dnů, ve kterých žijeme - doby krátce předtím, než Kristus přijde pro svou nevěstu. Naplňuje se v posledních dvou desetiletích tím, že mnozí křesťané následují doktríny, které „lechtají uši“: *doktrínu vysokého sebehodnocení, doktrínu prosperity, učení o božském zdraví, křesťané jako „malí bohové“, pozitivní vyznávání s učením o tom, že „můžeš mít, co vyznáváš“ a doktrínu „Království nyní“*.

V této studii se budeme zabývat každým extrémním učením, které apeluje na lidské ego, a budeme je vyvracet na základě Božího slova. Boží neměnné slovo je jedinou normou, podle které musíme ověřovat každé učení a každou doktrínu. Ježíš učil, že všechno musí být podle Písem. Bůh řekl Mojžíšovi, že k Písmu nesmí být nic přidáno ani ubráno (Deuteronomium 12,32). Tato slova se v Bibli opakují i o 400 let později (Příslaví 30,5-6). V poslední knize Bible je velice ostré varování pro toho, kdo přidá nebo ubere z Božího slova: bude

proklet bez ohledu na to, kdo je (Zjevení 22,18-19). Boží neměnné a neustále platné slovo je jedinou normou, na jejímž základě se má posuzovat pravdivost nebo falešnost doktrín. *Je-li učení nové, je určitě falešné - protože jde o jiné evangelium.*

Když takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohledte, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a naleznete odpočinutí duše své, tedy říkali: Nebudeme choditi. (Jere-miáš 6,16)

Na těchto falešných učeních je velice zavádějící zejména to, že za prvé mnozí ze služebníků, kteří je vyučují, jsou velice dobří lidé, kteří byli spaseni a naplněni Duchem svatým. Za druhé, jejich nauky nejsou ani úplně pravdivé, ani úplně chybné. Avšak oni sami byli svedeni jinými. Proč se nechali svést, aby uvěřili tomu, co je v protikladu se svatým Písmem?

1. Bylo to snad proto, že „nové zjevení“ se zamlouvalo jejich „já“, a to způsobilo, že se začali cítit nadřazení nad ostatní křesťany? (viz 1. Timoteovi 1,5-7; 6,3-4)
2. Bylo to proto, že byli nezralí a neznali dostatečně Písma? (viz Matouš 22,29)
3. Bylo to ze sobeckých důvodů? (viz Skutky 20,29-30; Galatským 4,17; 1. Timoteovi 6,5,10)
4. Bylo to proto, že dobrovolně zavrhlí některý aspekt pravdy, a tak Bůh v konečném důsledku dopustil, aby byli svedeni? (viz 2. Tesalonickým 2,10-11; 2. Timoteovi 3,8; 4,3)
5. Nebo to bylo proto, že se odmítli podřídit autoritě církve a starších a chtěli být nezávislí? (viz 2. Tesalonickým 3,14; Židům 13,17)

Ať je již důvod, pro který byli svedeni, jakýkoliv, víme, že k výkladu Písma používají velice nekonvenčních metod. Některé z nich jsou zřejmé: (1) Vyberou si pravdu z Bible, ale jdou do extrému. Jdou za hranice toho, co Písmo ve skutečnosti učí; trvají na tom, že určitá zaslíbení platí absolutně pro každého. (2) Obvykle používají překlady staré i 400 let, jako je starý Lutherův překlad Bible anebo *King James Version*, které obsahují slova, jejichž význam byl v minulých stoletích odlišný. (3) Určité verše z Písma vykládají principiálně nesprávně a dosahují toho, že se docela mění jejich význam, a stávají se „důkazem“ jejich učení. (4) Vybírají pouze určité verše, které se jeví v souladu s tím, co vyučují, a ignorují ty verše, které jsou s jejich učením v rozporu. (5) Libovolně předkládají mnohá proroctví posledních dnů jako obrazná, i když jejich kontext jasně naznačuje, že se mají chápat doslovně. Dokonce i v době apoštola Pavla, kterému Bůh daroval velikou du-

chovní žeň, povstali falešní učitelé a vyučovali *jiné evangelium*. Stalo se to v Efezu, kde došlo k obrovskému probuzení. Stovky lidí byly uzdraveny a spaseny (Skutky 19,11-20). Po Pavlově odchodu se objevili falešní učitelé. Pavel poslal do Efezu Timotea a požádal jej, aby tam zůstal a „přikázal některým jiného učení neučit. . . odkud hádky pocházejí, více než vzdělání Boží. . .“ (1. Timoteovi 1,3-4).

Významný text Písma, který se zabývá falešnými naukami v posledních dnech před návratem Ježíše Krista, je 2. Timoteovi 4,3-5. Podstatou těchto veršů je to, že přijde doba, kdy ti, kteří budou chodit do církve, *nebudou chtít slyšet zdravé učení*. Aby se zalíbili sami sobě, budou si kolem sebe shromažďovat učitele, aby jim kázali, *co touží slyšet jejich svrablavé uši*.

Stejná věc se děje v současném světě. Mnoho křesťanů není spokojeno se zdravým biblickým učením; svědí je uši pro něco nového - pro něco, co jim zaslubuje v tomto světě lepší život. Nová učení jsou přijímána v Anglii, Německu, Holandsku, Švédsku, Jugoslávii a v dalších evropských zemích, stejně jako na celém světě.

Co chtějí svědivé uši těchto křesťanů slyšet? Zde uvádíme přehled učení, která se jim zamlouvají. Tento přehled poslouží i jako osnova pro toto studium.

- I. *Křesťané mají mít o sobě vysoké mínění.*
- II. *Křesťané jsou malými bohy, kteří mají přístup ke stejné divotvorné moci, jakou má Bůh.*
- III. *Všichni křesťané mají být bohatí a mít to nejlepší.*
- IV. *Křesťané nejsou zodpovědní za hříchy své tělesné přirozenosti; tyto hříchy jsou způsobeny démony, kteří musejí být vyhnáni.*
- V. *Křesťané se mají těšit božskému zdraví, a nikdy nemají být nemocní.*
- VI. *Křesťané mají již nyní svázat Satana, převzít od něj vládu nad světem a vládnout nad národy jako králové.*

Již na první pohled je zřejmé, proč se tato „nová zjevení pro poslední dny“ zdají naivním křesťanům atraktivní - zvláště, když je vyučuje známý evangelista, který má „dar“ služby. Pro křesťany je velice důležité, aby byli založeni na slově Božím. V listu Efezským 4,11-13 apoštol Pavel mluví o křesťanech utvrzovaných „ke vzdělání těla Kristova“ (12. verš) a vyzrávajících *v míru postavy plného věku Kristova* (13. verš). Potom již nebudou „nedospělí, zmítaní a unášení větrem kdejakého učení a lidskou falší, chytráctvím a Istivým sváděním k bludu“ (14. verš).

Když se Pavel loučil se staršími v Efezu, věděl, že je již nikdy neuvidí, a proto je varoval před falešnými učiteli.

Bud'te tedy sebe pilni i všeho stáda, v němž Duch svätý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církve Boží, které sobě dobyl svou vlastní krví. Nebo já vím, že po mém odjití vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou odpouštět stádu. A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. Proto bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínat jednoho každého. (Skutky 20,28-31)

To, co řekl Ježíš saduceům, lze říci na adresu nevyzrálých křesťanů, kteří hledají nová zjevení. „Bloudíte, *neznajíce Písem ani moci Boží.*“ (Matouš 22,29) Těmto křesťanským tulákům se nelíbí myšlenka, že by se měli usadit v jedné církvi a stát se užitečnými Božími služebníky. Nechtějí být „uvázáni“ a ukázněni, nýbrž touží být volní, aby se mohli toulat z církve do církve. „Svědí je uši, aby neustále slyšeli něco nového, senzačního, vzrušujícího, něco, co lahodí tělu.“¹

Ne všechny charismatické skupiny přijímají všechna falešná učení, o kterých budeme uvažovat. Možná, že většina charismatických vůdců, kteří uvedli falešná učení do charismatických kruhů, tak učinila nikoli s úmyslem svést lidi, ale protože oni sami byli nevědomky svedeni - v přesvědčení, že jde o nové zjevení pro poslední dny.

I. VYSOKÉ SEBEHODNOCENÍ

Křesťané mají mít o sobě vysoké mínění

Někteří charismatičtí vůdcové učí, že člověk je velice důležitý a má pro Boha velkou hodnotu. Proto má mít o sobě vysoké mínění; nemůže být šťastný, aniž by si uvědomoval svou hodnotu, aniž by měl o sobě pozitivní mínění. Jeden charismatický vůdce ve své knize popsal, jakým způsobem člověk může budovat představy o sobě. Napsal: „Napiš si na lístek seznam svých pozitivních vlastností... vychloubej se trochu. Měl by sis každý den oddělit několik minut na to, aby ses díval do zrcadla a hlasitě opakoval některé dobré vlastnosti, které máš, a dobré věci, které ti připisují jiní lidé.”² Pravda je však taková, že „jestliže jakýmkoliv způsobem vyvýšíš člověka, snížíš Boha. Ale jestliže je Bůh vyvýšen tak, jak má být, člověk dosáhne svého skutečného postavení - úplné nicotnosti - a jedině pak může dojít svého skutečného vyvýšení... . skrze milost Boží” a žít šťastně.³ (Viz Lukáš 18,14.) Pyšný člověk nemůže být šťastný. Bible na několika místech jasně mluví o tom, že jestliže člověk vyvýší sebe sama, bude se zahanbením ponížena, ale člověka, který se poníží, vyvýší sám Bůh (Žalm 18,27; Přísloví 3,34; Ezechiel 21,16; Matouš 23,12).

Nikde v Bibli se neučí o vysokém sebehodnocení. Ani jeden z velikých hrdinů víry v Bibli neměl pozitivní mínění o sobě, ani se vysoce nehodnotil. „Jediná věc, kterou nám Bible přikazuje, je zapírat sebe sama tím, že přijmeme Kristovu smrt jako svou vlastní.”⁴ Člověk se nemůže zapřít a současně o sobě mít vysoké mínění. Apoštol Pavel učil, že naše já musí být ukřižováno, ne vyvyšováno. William Law odhalil pravdu o lidském já, když řekl: „Lidé jsou mrtví

Bohu, protože žijí sobě. Sebeláska, sebehodnocení, sobectví jsou... životem pýchy; a ďábel, otec pýchy, nezůstane nikdy mimo tyto vášně."⁵

Když Ježíš řekl: „Miluj svého bližního jako sebe sama,“ vyjadřoval tím, že nikdo nemá v nenávisti sebe sama. Nikdo se nepotřebuje učit, jak má milovat sebe samého, protože i člověk, který tvrdí: „Jsem tak strašně ošklivý, nenávidím se“, se ve skutečnosti má rád, jinak by se z toho, že je šeredný, radoval. Je to proto, že sám sebe miluje, a jeho zevnějšek ho rozčiluje. Apoštol Pavel řekl, že „žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti“. (Efezským 5,29) Nový výklad slova „miluj svého bližního jako sebe sama“ je takový, že se musíme **nejdříve** naučit milovat sebe sama, a až pak dokážeme milovat Boha a svého bližního. Jde samozřejmě o hrubou dezinterpretaci Ježíšova příkazu. Využívají ji kazatelé pozitivního smýšlení jako omluvu pro vytváření vysokého sebehodnocení. Ježíš věděl, že pro lidi je (přirozené milovat sebe sama, jinak by nikdy nebyl řekl: „A jak chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně čiňte.“ (Lukáš 6,31)

Jeden z nejpoblárnějších amerických charismatických učitelů a zastánce vysokého sebehodnocení napsal, že „nejvážnějším hříchem je ten, který mě vede k tomu, abych řekl: ‚Jsem nehodný. Možná, že kdybych zkoumal, co je na mně nejhorší, nemohl bych o sobě prohlašovat, že jsem Božím synem.‘“⁶ Není zarážející, že jde právě o slova, která Ježíš vložil do úst kajícího se ztraceného syna: „Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, **aniž jsem hoden více** sloužit synem tvým.“ (Lukáš 15,21)? Ale právě to chce Bůh slyšet - jsou to nejsladší slova pro jeho uši. Učitelé jiného evangelia překrucují verše tak, aby znamenaly pravý opak toho, co Bůh ve skutečnosti prohlásil.

Ti, kteří vyučují, že vysoké sebehodnocení je jednou z nejdůležitějších složek křesťanského života, se snaží dokázat pravdivost svého názoru Kristovou smrtí. Tvrdí, že jsme pro Boha *něčím velice cenným*, protože Kristus za nás zaplatil tak vysokou cenu.⁷ „Nákupní cena vypovídá o hodnotě předmětu,“ říkají.⁸ Pravda ale je, že Kristus nezemřel za někoho, kdo by měl velikou hodnotu, ale za ztracené hříšníky. Cena, kterou zaplatil na kříži, nestanovuje naši osobní hodnotu, ale znamená, že naplnil požadavky Boží spravedlnosti. Čím vyšší cena, tím „dražší“ je můj hřích, nikoli moje hodnota. Místo toho, abych byl pyšný na svou výkupní cenu, měl bych se cítit zahanben tím, že Ježíš byl přibit na kříž pro moje hříchy.⁹ Bible popisuje, jaký je Boží názor na člověka: „Nejistivější jest (jeho) srdce nade všecko a nejpřevrácenější. Kdo vyzovumí jemu?“ (Jeremiáš 17,9) Proč tedy Kristus přišel, aby nás spasil?

1. Protože je dobrý,
2. protože je milosrdný,
3. protože je láska.

Apoštol Pavel, největší apoštol prvního století, který dosáhl více, než kdokoli jiný, měl o sobě velice nízké mínění. Co si o sobě myslel? „Já jsem nejmenší z apoštolů..." (t. Korintským 15,9); později řekl: „mně nejmenšímu ze všech svatých..." (Efezským 3,8); a krátce před svou smrtí řekl: „Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem." (1. Timoteovi 1,15) Moderní zastánci vysokého sebehodnocení nemohou přijít na to, kam Pavla zařadit. Jak jen mohl tolik dosáhnout, protrpět tolik těžkostí a napsat tolik listů Nového zákona, a přitom mít o sobě tak nízké mínění? Je to v příkrém rozporu s jejich učením. Pavel učil o sebehodnocení a o postoji, jaký k tomuto problému mají zaujmout křesťané. Řekněme si, co napsal křesťanům ve Filipech (a také nám): „Nic nečiníce skrze svár neb marnou chválu, ale v pokoře *jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.*" (Filipským 2,3) Toto je ten správný postoj a pravý duch skutečného křesťanství.

Věřím, že pachatelem a vedoucí silou, která se skrývá za glorifikaci našeho „já", která se stala tak populární v dnešní církvi, je samotný Satan. . . Sebeláska a úspěch nahradily pokoru a každodenní umírání sobě a světu. Avšak i přesto, že se zástupy klaní zlatým telatům úspěchu a materialismu, Bůh vzbuzuje svatý lid, který je poslušný jeho povolání k zapírání sebe a k nesení kříže. Ježíš Kristus se vrátí a vezme si s sebou nevěstu, která bude zcela prosta vlastního „já", vlastních ambicí, pýchy a žádostivosti.¹⁰

Ježíš ukázal, že ti, kteří o sobě mají vysoké mínění, si vybírali na slavnostech a v synagógách přední místa (Matouš 23,6). Motivací pro jejich vysoké mínění o sobě byla pýcha - toužili přijímat slávu od lidí. Ježíš učil, že vysoké sebehodnocení, které vede člověka k tomu, aby hledal uznání u lidí, je v protikladu s duchem bohobojnosti. Učil, že děti Božího království mají na svatebních a jiných slavnostech obsazovat ta nejposlednější místa, a potom dodal: „Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen." (Lukáš 14,10-11)

Uvedenou pravdu ilustroval Ježíš v podobenství o farizeovi a celníkovi, kteří přišli do chrámu, aby se modlili (Lukáš 18,9-14). Farizeus měl o sobě velice vysoké mínění. Sel rovnou dopředu a „modlil se **sám o sobě**".

Podívej se na mne, Bože; podívej, jak jsem spravedlivý a cenný. Jsem vděčný, že nejsem jako jiní lidé - vyděrači, nepoctivci, cizoložníci anebo jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám. Nejsi na mne hrdý, Bože?

Ne, Bůh na něj vůbec nebyl hrdý. Bůh vidí za dobré skutky a hledí na srdce a motivy lidí. Bůh opovrhne těmi, kteří jsou pyšní a kteří mají sami o sobě vysoké mínění. Hledá lidi „ducha zkroušeného; srdce zkroušeného a potřebného“, (Žalm 51,19) jako byl Ježíš, náš příklad, který byl „tichý a pokorný srdcem“. (Matouš 11,29) A přesně takového člověka našel Bůh hned za farizeem. Měl o sobě tak nízké mínění, že se ani „neodvážil k nebi pozvednout své oči, bil se do prsou a říkal: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému.‘“ (Lukáš 18,13) Ježíš řekl, že v Božích očích byl ospravedlněn ponížený celník. Potom Ježíš zopakoval, co řekl již předtím: „Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (Lukáš 18,14)

Holdně se můžeme naučit z Pavlova postoje:

I když se Pavel ponižil, byl prostý strachu;
Když byl sláb, byl mocný v Pánu;
Když sloužil, byl velice průbojný;
Ačkoliv byl zarmoucen, dokázal se radovat v Pánu;
Dokonce i když se sám v sobě považoval za nikoho, byl přesvědčen, že dokáže „všecko v Kristu“, který mu dává sílu (Filipským 4,13).

Pavel si s ničím nedělal starosti. Žít pro něj znamenalo být požehnáním pro své spolubratry; zemřít bylo ziskem, protože pak by byl se svým Pánem (Filipským 1,21-23). I kdyby se mu stalo cokoli, neměl starost, protože z vězení v Římě psal: „Naučil jsem se dost mít na tom, co mám.“ (Filipským 4,11)

Pavel se distancoval od jakéhokoli zdání sebechvály nebo vysokého mínění o sobě samém. A přece dosáhl více než kterýkoliv z původních dvanácti apoštolů. Upřímně prohlásil: „Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož je mi svět ukřižován a já světu.“ (Galatským 6,14) Tento postoj, tak podobný postoji Krista, je v naprostém protikladu s učením o vysokém sebehodnocení, které můžeme slyšet od významných televizních evangelistů a o němž můžeme číst v populárních křesťanských knihách. Ať nám Bůh pomůže jasně pochopit tento rozdíl!

Proč mají v našem počítačovém a kosmickém věku někteří učitelé Víry tendenci tak vyvyšovat člověka, že nedávají Bohu místo, jaké mu náleží? Jak uvidíme v následující kapitole, je to proto, že jsou přesvědčeni, že existuje jakýsi „univerzální zákon víry“ - zákon, podle kterého mohou mít vše, co prohlašují. Tvrdí, že jde o stejný zákon víry, který používal samotný Bůh, když dělal zázraky. Kdyby tomu tak bylo, povýšilo by to vlastně člověka do postavení „malého boha“ a ve skutečnosti by to sesadilo Boha z trůnu jako nekonečného, vševědoucího a věčného Boha.

Astronomové tvrdí, že zaznamenali miliardy galaxií, které jsou od Země vzdáleny miliardy světelných let. (Světelný rok je vzdálenost, kterou urazí světlo za jeden rok. Za jednu sekundu světlo obletí Zemi sedmapůlkrát.) A každá galaxie se skládá z miliard hvězd. Ale to není všechno - vesmír nemá konce, rozpíná se dále a dál ve všech směrech! Jak velký je Bůh? On sám tvrdí, že naplňuje všechny prostor, který zasahuje až do nekonečna (Jeremiáš 23,24). On nejenom stvořil všechny hvězdy a galaxie, ale zná jejich přesný počet a každou hvězdu nazval jménem (Žalm 147,5)! Jeho moc a inteligence jsou neohraničené (Žalm 147,5). Ve světle našeho nekonečného Boha je člověk jen nepatrnou ohraničenou tečkou v rozsáhlém vesmíru, který stvořil Bůh a který Bůh naplňuje. Jak se člověk vůbec odvažuje mluvit o sobě jako o „malém bohu“, který má přístup ke stejné moci jako Bůh! K této otázce řekneme více v následující kapitole.

II. UNIVERZÁLNÍ ZÁKON VÍRY *aneb* MALÍ BOHOVÉ ***Křesťané jsou malými bohy, kteří mají přístup ke stejné moci působící zázraky jako Bůh***

Učitelé pozitivního vyznávání věří a vyučují, že existuje *univerzální zákon víry*, a používáme-li jej správným způsobem, každý člověk může dostat to, po čem touží. Vyučují rovněž, že tomuto zákonu je podřízen i sám Bůh. Z toho důvodu tvrdí, že člověku je k dispozici stejná moc, jakou má Bůh. Toto učení logicky vede k přesvědčení, že my křesťané jsme „malými bohy“. Učitel hnutí Víry Earl Paulk píše: „Stejně tak, jako psi mají štěňata a kočky kotata, i Bůh má malé bohy... Dokud si neuvědomíme, že jsme malými bohy a nezačneme jednat jako malí bohové, nemůžeme manifestovat království Boží.“¹¹

Dalším logickým krokem od učení o „malých bozích“ je doktrína *Království nyní*. Jestliže Bůh dokáže svázat Satana, a jestliže my máme stejnou moc jako Bůh, pak můžeme Satana svázat i my. Tito vůdcové nového zjevení doufají v to, že svázáním moci Satana nad světem pokřesťanští národy celého světa, a budou nad nimi vládnout. Tvrdí, že Ježíš se nemůže vrátit na zem, dokud si oni, zvláštní skupina *vítězů*, nepodrobí národy a neučiní tuto zemi podnoží jeho nohou. Bill Britton v knize *Ježíš, vzorný syn*, píše: „Tento svět přemohou lidé ve svém lidském, fyzickém těle a porazí Satana. . . Toto tělo Kristovo, tito vítězové, vystoupí do popředí ve veliké moci, aby manifestovali plnost Krista na zemi.“

Někteří z těchto učitelů prohlašují, že již nyní žijeme v miléniu. O tomto novém učení nazvaném *Království nyní* budeme mluvit později. Nyní bychom chtěli zkoumat *učení pozitivního vyznávání*, které je základem učení o „malých

bozích". Učení o „malých bozích“ je pouze krůčkem od *učení o vysokém sebehodnocení*, o němž jsme již mluvili.

Je hodně pravdy na tom, že je důležité mít v životě pozitivní křesťanský postoj. Bůh nechce, aby jeho děti žily negativně nebo měly pesimistický postoj. Křesťan by si například mohl stěžovat: „Tento týden se mi nic nedařilo, nevím, nevím, jestli dokážu přežít ještě jeden takový.“ Nebo by se mu mohlo zdát, že kvůli jeho problémům jej Bůh přestal milovat. Takoví křesťané se vždycky dívají na věci z tmavé stránky a obávají se budoucnosti. Takový negativní postoj je špatný, protože je projevem pochybností o tom, že nebeský Otec se stará o svoje děti. Takovým nedostatkem důvěry Bůh není vůbec oslaven. Bůh zaslíbil, že naplní všechny naše potřeby (ale ne všechny naše touhy). Zaslíbil, že nás povede a posilní a bude neustále s námi. Když se křesťan poddá obavám a nedůvěřuje Bohu ve všem a v každé situaci, hřeší.

Učení o pozitivním vyznávání však jde do extrému. Zachází za hranice toho, co učí Bible. Například učí, že každý křesťan má být bohatý a nikdy nemá být nemocen. Toto učení je falešné a vyvrátíme je později. Jakákoliv biblická doktrína přetažená do extrému se stává doktrínou falešnou. Pokrm je dobrý a potřebný, ale když každý den jíme příliš, upadáme do hříchu obžerství. V další části budeme přemýšlet nad některými falešnými naukami *hnutí pozitivního vyznávání*. Nyní si uvedeme jejich základní kréda:

A. Víra je univerzální síla, kterou může používal jak Bůh, tak člověk. Je podobná síle zemské přitažlivosti nebo elektrické energii¹³ a je látkou, z níž Bůh vytváří různé věci.⁴ „Máme všechny Boží schopnosti“, píše Kenneth Copeland. „Máme jeho víru“.¹⁵ Lze jasně vidět, v jakém souladu je učení o „malých bozích“ s učením pozitivního vyznávání. Jak mohli učitelé Bible dospět k takovým závěrům? Odpověď zní: překrucováním určitých textů Písma tak, aby byly v souladu s tím, co učí. Například v Židům 11,3 je psáno: „Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, takže z ničeho jest to, co vidíme, učiněno“. Bible říká, že tomuto absurdnímu zjevení - že vesmír a všechno, co je v něm, bylo stvořeno z ničeho - můžeme porozumět jediným způsobem: přijmout to jako fakt *vírou* - „Věrou rozumíme. . .“ Avšak učitelé hnutí Víry tento verš překrucují a tvrdí: „Chápeme, že vírou Bůh stvořil světy“. Takovým překrucováním pravdy víra přestává být vírou člověka v Boha, ale stává se *magickou silou*, kterou Bůh použil při stvoření a kterou může ke tvoření věcí používat také člověk. Stačí, když bude dodržovat stejný „zákon víry“.

D. R. McConnell, který napsal knihu *Jiné evangelium*, obviňuje

. . učitele víry z toho, že zkreslují biblický názor na víru tím, že ji představují jako určitou manipulaci neosobními zákony, které působí nezávisle na suverénním Bohu. Moc k dosažení výsledků spočívá v samotné víře, která vznikla díky dodržení jednoduché formule... v určitém magickém výroku, který podle předpokladu proměňuje toho, kdo jej vyslovuje, v duchovní dynamo.¹⁶

Jeden bývalý stoupenec pozitivního vyznávání napsal po přečtení knihy Dave Hunta *Svod křesťanství*: „Není divu, že mé pozitivní vyznávání selhalo. Tolik let svého křesťanského života jsem strávil tím, že jsem se snažil získat víru, **kteřá hory přenáší**, a po celou tu dobu jsem potřeboval **víru v Boha**, který hory přenáší.“¹⁷

Zde vidíme velice důležitý rozdíl mezi vírou, kterou zastává pozitivní vyznávání, a mezi vírou biblickou. Křesťané z hnutí pozitivního vyznávání věří, že se stane všechno, za co se modlí, poněvadž jsou přesvědčeni, že k tomu dojde v důsledku nějakého duchovního zákona víry. To je troufalost, a ne víra. Jestliže k tomu, zač se modlíme, dojde - protože jsme věřili, že se to stane - pak Bůh vlastně nemá na odpovědi na naše modlitby žádný podíl, ale výsledky jsme vyprodukovali sami silou svého vlastního přesvědčení. Správný postoj spočívá ve víře v to, že je to Bůh, který v odpověď na moji víru v něj způsobí, že se to stane. Mezi vírou, že to, za co se modlím, se stane - protože *věřím*, že se to stane - a vírou v to, že *Bůh způsobí*, že se to stane - jako odpověď na moji víru v něj - je veliký rozdíl.

B. Moc víry je uvolňována vyřčenými slovy. Učitelé z hnutí Víry prohlašují, že slova jsou nejmocnější věci ve vesmíru, protože jsou určitými kontejnery, které přenášejí víru nebo strach, a podle toho, jakého jsou druhu, vyvolávají i patřičné důsledky. „V Božích ústech byla tvořivá moc,“ tvrdí Charles Capps. „A je rovněž ve tvých ústech... To není teorie. To je fakt. To je duchovní zákon. Působí vždycky, když je správně používán... Do pohybu je (duchovní zákony) uvádíš slovy svých úst. . . všechno, co říkáš, se stane.“

To však Bible nikde neučí. Jde opět o překrucování určitých veršů, aby znamenaly to, co od nich vyžadují zastánci hnutí Víry. Například prohlašují, že na začátku se nestalo nic, dokud Bůh neřekl slova: „Bud' světlo... Zazelenej se země zelení...“ V první kapitole Genesis je zaznamenáno osmkrát, že „Bůh řekl. . .“ A tak tvrdí - že v *mluvených slovech* je moc. Ale jednotlivá dějství stvoření se odehrála ne proto, že to Bůh **řekl**, ale proto, že to řekl **Bůh**. Nikdo jiný by nedokázal stvořit něco z ničeho, bez ohledu na to, kolikrát by opakoval stejná slova, která pronesl Bůh.²⁰

C. **Člověk je „malý bůh“ stejné kategorie jako Bůh.** Jak jsme si již řekli, toto učení je odnoží pozitivního vyznávání - je jeho součástí. Jeho stoupenci věří, že člověk byl stvořen, aby byl bohem tohoto světa, a jen díky tomu, že zhřešil, se bohem tohoto světa stal Satan. Podle tohoto nového zjevení mají *vítězové* svázat Satana a odebrat mu vládu. Potom Bůh opět získá vládu nad světem, tvrdí. O těchto otázkách budeme podrobněji mluvit, až se budeme zabývat učením *Království nyní*.

D. **Univerzální zákon síly víry může užívat kdokoliv - okultista i křesťan.** Lidé jsou *duchovní bytosti*, a proto *každý*, nehladě na to, je-li křesťan nebo pohan, může vyřčenými slovy tuto „sílu víry“ uvolnit - stačí, když věří svým slovům tak jako Bůh věřil svým.

Charles Capps říká, že někteří křesťané si stěžují, že nikdy neměli dost peněz, aby pokryli své životní náklady. Říkají: „Nechápeme, jak je možné, že naši sousedé prosperují, přestože jsou bezbožní.“ Capps odpovídá:

Jestliže lidem ze sousedství budete naslouchat, uslyšíte jiné vyznání. Každý den vyznávají a věří v prosperitu, mluví o prosperitě, žijí ji. Bezbožní? Ano, ale věří, že budou prosperovat. Ve svém nitru si slovy, která mluví, budují obraz víry. .. Bezbožní? - ano, ale Bůh nehladí na osobu. Naučili se, jakou moc mají slova... a praktikují je (duchovní zákon).²¹

Když jsem to četl, nemohl jsem uvěřit, jak daleko od pravdy odbočilo pozitivní vyznávání. Bezbožní lidé, lháři, cizoložníci, homosexuálové a ti, kteří nenávidí Boha, by mohli mít vše, co říkají, protože existuje nějaký tajuplný, *všeobecný zákon víry* - nějaký tajný zákon, který musí používat i Bůh, když chce něco udělat. Jak mohl nějaký učitel Bible uvěřit takové lži?

Bůh stvořil pro náš vesmír konkrétní zákony, které jej řídí, například zákon zemské přitažlivosti. Pak existuje další zákon - zákon termodynamiky, který v podstatě říká, že celý vesmír chátará jako například železo, které, ponechané na vzduchu, se zkaží a promění v rez (oxid železa). Slunce je obrovská ohnivá koule, jejíž průměr se každou hodinu zmenšuje asi o jeden a půl metru. Takovým tempem to však potrvá stovky a stovky let, než se zcela vypálí. Avšak podle současných zákonů, které Bůh stvořil pro tento dočasný vesmír, se celý vesmír nakonec postupně opotřebuje jako staré poškozené hodiny (Žalm 102,25-26).

Bůh je ve své moudrosti a moci nekonečný. Ve svém slově řekl, že Zemi a celý vesmír s miliardami hvězd zničí, a stvoří nový vesmír (hebrejšťina nemá výraz pro „vesmír“, používá pro něj slovo „nebe“) a novou zemi **se zcela novým souborem zákonů** (viz Matouš 24,35; 2. Petřův 3,10-13; Zjevení 21).

Nová Země bude věčnou planetou. Věčné svaté město nebude potřebovat elektřinu ani světlo Slunce (které již nebude existovat), ale bude osvětlováno Božím světlem, které bude věčně vyzařovat z Ježíše. Nebude tam noci, protože „první věci pominuly“ (Zjevení 21,4). Jelikož nic se neopotrebuje ani nezestárne, nebude prachu na cestách, které budou z věčného materiálu, který připomíná „zlato čisté jako sklo“. (Zjevení 21,21) Naše těla budou podobná tělu Ježíšovu, které není poddáno žádným nynějším zákonům (t. Korintským 15,44i 49-53; 1. Janův 3,2). Ježíš přišel po svém vzkříšení do horní místnosti přímo skrze dveře zavřené na závoru - protože není poddán zákonům tohoto vesmíru *ani žádným jiným*. On je nad všemi zákony.

O tom všem mluvím jen proto, abych ukázal, jakým bláznovstvím je tvrdit, že Bůh je podřízen nějakému konkrétnímu duchovnímu zákonu - stejnému zákonu, k němuž máme přístup všichni, a jestliže jej užíváme správným způsobem, můžeme mít, co říkáme. Nikdy! Bůh není omezen. Je ve svém poznání nekonečný. Dokáže vytvořit neomezený počet různých vesmírů s neomezeným počtem různých zákonů. On je nad všemi zákony. Bůh není géniem uzavřeným ve škatulce, s nímž by si člověk, který použije určitou formuli, mohl manipulovat - a dostat vše, co si nárokují.

Toto extrémní učení hnutí Víry se svým neosobním duchovním zákonem vesmíru zní jako nějaká odnož rosenkruciánství. Není žádným tajemstvím, čemu věří rosenkruciáni. Prohlašují, že jejich náboženství má svůj počátek až někde u egyptského faraóna Achnatóna v roce 1350 před našim letopočtem. Jejich vůdce tvrdí, že vědí, jak se jejich následovníci mohou sladit s *Nekonečnou moudrostí*. Tato Nekonečná moudrost je neosobní síla, která slibuje tajuplný kosmický zákon, na základě kterého *může člověk proměnit své touhy v realitu*. Nyní to porovnejme s tím, co učí Hagin.

„Někdy mě trápilo“, píše Hagin, „když jsem viděl, jak nespasení lidé dosahují výsledků (uzdravení, prosperity atd), ale členové mého sboru ne. A potom jsem pochopil, co tito nevěřící dělají. Spolupracovali s Božím zákonem - se *zákonem víry*“. Ve stejné knize Hagin říká, že tajemství jak dostat věci od Boha spočívá v tom, že ve svém duchu získáš víru tím, že budeš hlasitě stále dokola opakovat: „Víra v mou víru, víra v mou víru“. Takové učení není jenom směšné, ale také odporné. Je to metoda vymývání mozků, která u tisíců křesťanů vyvolala deziluzi a mnohé z nich přivedla k bodu, kdy zapřeli Boha a zcela ztratili víru v něj - protože to nefungovalo. Opakovaně vyznávali své uzdravení a prosperitu, ale nepodařilo se jim je získat. Pro nedostatek víry se cítili tak odsouzení, tak bezmocní a v takové beznaději, že křesťanství zavrhli. Máme mít víru v Boha - ne ve svou vlastní víru, ve svá vlastní slova, ani v nějakou univerzální sílu víry, jak tomu věří rosenkruciáni. Kromě toho - Bůh je suverénní,

a žádná lidská bytost od něj nemůže vyžadovat, aby dělal věci jen kvůli nějakému takzvanému zákonu víry. To je troufalost a prostě to nefunguje!

Za prvé, takový duchovní zákon víry nemůže existovat, protože Bůh je suverénní a nade všemi zákony, jak jsme již řekli; kdyby se musel podřídit nějakému zákonu, nebyl by Bohem. Za druhé, protože Bůh je suverénní, nestvořil by zákon, který by pomáhal jeho nepřátelům prosperovat v bezbožnosti. Potom by jejich prosperita a bezbožnost neměla žádné hranice. Zničili by sami sebe a celý svět. Za třetí, Bůh je příliš moudrý, než aby stvořil zákon, podle kterého by bezbožní mohli zbohatnout a obdržet zdraví pouhým pozitivním myšlením a vyznáváním. Tím by obcházeli Boha a ještě více jej uráželi. Znamenalo by to, že Bůh již nemá vládu nad tím, co bezbožní díky aplikaci tohoto duchovního zákona přijali. Plukovník Kaddáfí nenávidí Izrael a Spojené státy. Možná, že se rozhodne využít tohoto zákona síly víry, aby ovládl nukleární zbraně a své „nepřátele“ zničil. Mohl by neustále dokola opakovat: „Mám atomové zbraně a všichni moji nepřátelé a jejich země jsou zničeny.“ A pro moc, kterou obsahuje tento univerzální zákon, jehož by mohli s prospěchem používat bezbožní, by byl Bůh bezmocný. To je však nesmysl!

Je pravda, že mnoha bezbožníkům se navenek daří a těší se dobrému zdraví - **ale jen dočasně**. Nestávají se bohatými tím, že by používali principy pozitivního vyznávání, ale tím, že používají nečestných prostředků a chytré obchodní taktiky. Spravedliví mužové dávnověku byli také zmateni a kladli si otázky, proč se bezbožným daří. Nejdříve si všimněme, jak tento paradox řeší Azaf:

Když jsem horlil proti bláznivým,
vida štěstí nešlechetných
nebo nebývají vázáni až k smrti,
ale zůstává síla jejich,
v práci lidské nejsou,
a s lidmi trestáni nebývají.

Chtěl jsem to rozumem vystihnouti,
ale vidělo mi se pracno.
Až jsem všel do svatyní Boha silného,
tu jsem srozuměl poslední věci jejich.

Jistě že jsi je na místech plzkých postavil,
a uvržeš je v zpustliny.
Aj, jak přicházejí na zpuštění jako v okamžení!
Mizejí a hynou hrůzami,

jako snové tomu, kdo procítí; Pane,
když je probudíš, obraz ten jejich za nic položíš.

Podle rady své ved' mne,
a potom v slávu přijmeš mne.

A mimo tebe v žádném libosti nemám na zemi.
(Žalm 73,3-5.16 17. i 8-20.24.25)

S tímto problémem zápasil i král David:

Viděl jsem bezbožníka hrozně síly,
an se rozložil jako zelený samorostlý strom.
Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a není nalezen.

Zná Hospodin dny upřímých,
protož dědictví jejich na věky zůstane.
Nebudou zahanbeni v čas zlý,
a ve dnech hladu nasyceni budou.
Ale bezbožníci zahynou,
.. .s dýmem zmizí.
(Žalm 37,35-36.18-20)

Ano, svévolníci mohou prosperovat, ale jen dočasně, jak to učí Písmo a potvrzují dějiny. Jednou jsem četl o výzkumu, který byl zaměřen na deset nejbohatších lidí Ameriky - někteří byli ředitelé bank a majitelé obrovských podniků. Tento výzkum pak byl zopakován o 25 let později; zjistilo se, že dva nebo tři z nich byli ve vězení, několik spáchalo sebevraždu, někteří žili v chudobě. Ani jeden z nich již nebyl bohatý! Co se stalo s tím univerzálním zákonem víry, díky němuž tak zbohatli? Copak přestal působit? Je to tak, jak pod vlivem inspirace Ducha svatého napsal žalmista: za dnů hladu se bezúhonní najedí dosyta, ale bezbožní zhynou, vytratí se v dýmu. Azaf měl vůči prosperitě správný postoj. Nežil pro tento svět, ale pro svět věčný. Řekl, že viděl, jak se daří bezbožným, ale viděl rovněž jejich strašný konec. Řekl: „Podle rady své ved' mne, a potom v slávu přijmeš mne. . . *A mimo tebe na zemi v žádném libosti nemám.*”

E. Dostaneš, co vyznáváš. Jejich tajemstvím je vyznávání nebo hlasité proklamování něčeho pozitivního, po čem touží. Předpokládá se, že takovým způsobem člověk uvolňuje moc víry. Hagin a další učí, že „dostaneš, co

říkáš."²³ Hagin má dvě děti, kterým tehdy bylo kolem třiceti let. Řekl: „Nemyslím, že bych se za ně za ty roky modlil více než šestkrát. Proč? Protože máte to, co říkáte - a já jsem to již řekl."²⁴ Toto učení je stejné jako učení Křesťanské vědy, pouze je zabaleno do charismatického jazyka.

Věřící z hnutí Víry **nejsou** vedeni k tomu, aby hledali Boží vůli ve věcech, po nichž touží; mají je pouze „pojmenovat a nárokovat." Nasměřují svá srdce na něco, po čem touží, protože to v jejich očích vypadá dobře, nebo to zní docela logicky, ale možná to vůbec není Boží vůle. Místo toho, aby se ptali Boha, jestli to je jeho dokonalá vůle, jdou a pokoušejí se nárokovat si to vírou, nebo svazují demony, kteří by mohli uskutečnění jejich touhy překážet, nebo citují verše z Písma a žádají jiné, aby se s nimi ztotožnili. Ovšem jestliže to Boží vůle není, buď to nebude fungovat, nebo se požehnání promění v prokletí.

F. Nikdy nevyznávej negativní věci. Hagin učí, že „jestliže vyznáváš nemoc, onemocníš, jestliže vyznáváš zdraví, budeš zdrav; cokoliv říkáš, to dostaneš."²⁵ Proto tvrdí, že je velice důležité nikdy nemluvit o ničem negativně, ale činit pouze pozitivní vyznání - tak vlastně i toto hnutí získalo svoje jméno: *hnutí pozitivního vyznávání*. Křesťan bude nemocný pouze *tehdy, když vyznává, že je nemocný*. A tak dokonce i v případě, že skutečně nemocen je, to říct nemůže. Má-li rakovinu, nepřizná to, protože by to bylo negativní vyznání a nebyl by uzdraven. Ovšem bude-li tvrdit: „Nemám rakovinu, jsem uzdraven," věří, že již uzdraven je, a že nakonec si své uzdravení i uvědomí. Jestliže křesťan potřebuje peníze, má začít vyznávat, že peníze má, dokonce i když to není pravda. . . protože vyslovené pozitivní slovo má zvláštní moc a nakonec vyústí ve víru, která vyprodukuje i realitu.

Reverend E. W. Kenyon, zakladatel tohoto hnutí, učil, že Ježíš byl ve svém učení a kázání vždycky pozitivní.²⁶ Toto tvrzení je nepravdivé. Většinu Ježíšova učení tvořila varování a proctví o posledních dnech a o zničení Jeruzaléma. Všechna tato slova byla negativní. Ježíš řekl sám o sobě: „Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil." (Matouš 8,20) V dnešní době by stoupenec hnutí Víry o sobě takové tvrzení nikdy nepronесl. Dokonce i při stvoření Bůh řekl na adresu Adama a Evy některé negativní věty. Varoval je, aby se nedotýkali zakázaného ovoce a že v den, v němž z něj budou jíst, zemřou. Negativní. Zjevil **se** však Satan a přinesl Evě tvrzení pozitivní. Řekl, že nezemřou, ale stanou se bohy. Pozitivní, ale lživé. Nejde tedy o to, zda je to pozitivní nebo negativní, ale o poslušnost. Samozřejmě, Ježíš přišel s pozitivním evangeliem; bylo to poselství o dobré zprávě - ale pouze pro ty, kdo mu uvěřili a poslechli je. A dokonce i na adresu těch, kdo se stali jeho učedníky, pronесl některá velice negativní tvrzení, jako například: „Poněvadž se mně protivili, i vám se protivili budou." (Jan 15,20) To určitě není pozitivní vyznání.

Vůdcové pozitivního vyznávání učí, že přiznání slabosti znamená přijetí porážky. Přiznat finanční potřebu znamená přijmout chudobu. Přiznat, že jsi nemocný, znamená přijmout fakt, že není naděje na uzdravení. To vůbec není biblické, je to v protikladu s Božím slovem. Před Ježíšovým nanebevstoupením lovili jeho učedníci ryby; lovili celou noc a nic neulovili. Brzy ráno je na břehu čekal Ježíš a zavolal na ně: „Přátelé, ulovili jste něco?“ Kdyby Petr věřil pozitivnímu vyznávání, určitě by odpověděl: „Ano, vírou jsme ulovili spoustu ryb!“ Samozřejmě, byla by to lež. Avšak teprve poté, co učedníci přiznali svou porážku slovy: „Nechytili jsme nic,“ dal jim Ježíš prožít veliký úspěch - síť naplněnou 153 velikými rybami.

G. Existuje zásadní rozdíl mezi řeckými slovy, která se v Novém zákoně překládají do jiných jazyků jako *slovo*: jedná se o řecká slova *logos* a *rhéma*. Učí, že *logos* je psané slovo, ale *rhéma* je slovo, které je v této chvíli vyslovováno *ve víře*. A tak vše, co je vysloveno vírou, je *inspirované* a bere na sebe tvořivou moc Boží. *Logos* (psané slovo), říká: „Na nemocné ruce vzkládat budou, a ti se uzdraví.“ *Rhéma* (vyslovené slovo) kárá nemoc: „Ve jménu Ježíše přebírám vládu nad touto nemocí, a přikazuji jí, aby odešla.“

Když děláme zásadní rozdíl mezi pojmy *logos* a *rhéma*, dopouštíme se dvou chyb. Tou první je to, že v Bibli takový rozdíl nevidíme, zvláště ne v Novém zákoně. *Rhéma* a *logos* jsou v Bibli vzájemně zaměnitelné. Například v 1. Petrovo 1,23 je napsáno: „. . .skrze živé slovo (**logos**) Boží...“ Ve verši 25. říká: „. . .slovo (**rhéma**) Páně zůstává navěky...“ Slovo Boží, bez ohledu na to, zda jej Bible označuje jako *logos* nebo *rhéma*, je stejným inspirovaným a věčným slovem Božím. Druhou chybou je, že takovýmto výkladem těchto slov jaksi svévolně izolují verše z kontextu a některé činí věčnými a jiné dočasnými. Velice intenzivně prožívají, že mezi těmito slovy existuje jistý - podle nich velice ostrý - a že právě **rhéma**, inspirované vyslovené slovo, působí zázraky. *Rhéma* je obchodní značkou a symbolem hnutí pozitivního vyznávání na celém světě. *Rhéma* je název, který nese Haginova biblická škola v Oklahomě i jí podporované školy v různých zemích.

H. Učitelé pozitivního vyznávání mají nesprávný názor na vykoupení a na kříž Kristův. Je to velice vážný omyl. Když Ježíš na kříži těsně před svou smrtí zvolal: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha,“ učitelé Víry tvrdí, že Ježíš **nebyl** v péči svého Otce, ale v rukou Satana v pekle, kde jsou hříšníci po své smrti.²⁷ Říkají, že v pekle na sebe Ježíš přijal charakter samého Satana a byl po tři dny a noci mučen. „V duchovní smrti se stal jedno se Satanem, aby nás v duchovním životě učinil jedno s Bohem.“²⁸ Kenneth Hagin ml. učí, že „Ježíš stál uprostřed všeho toho hříchu, nemoci a slabosti v pekle.

Všichni démoni a skřítci tančili a oslavovali. Říkali: „Zabili jsme Ježíše!“ Potom z nebe promluvil Bůh a řekl: „Je dokonáno.“ „Peklo se začalo třást jako list ve větru,“ pokračuje Hagin. „Nemoc, hřích a řetězy, které držely Ježíše, z něj spadly. Satan zařval: ‚Zavřete a zamkněte brány! Nedovolte mu uniknout!‘.“

To všechno není nic jiného než bujná fantazie; není na tom ani zbla pravdy, nepotvrzuje to ani jeden verš Bible. Je rouháním tvrdit, že Satan v pekle musel mučit Ježíše, aby se mohl Kristus stát našim Vykupitelem. Naše vykoupění by potom záviselo na tom, zda Satan mučil Ježíše v pekle dostatečně. Jak si tím můžeme být jisti? Budeme snad děkovat Satanovi za to, že to udělal dokonale? Copeland tvrdí, že Ježíšova prolitá krev naše hříchy neodčinila.³⁰

Ne, k vykoupění nedošlo v pekle, ale na kříži, jak to učí Bible. Když Ježíš zvolal: „Dokonáno jest!“, měl na mysli to, že naše vykoupění za hříchy je dokonáno, a že již nemusí trpět. Naše hříchy byly přibity na kříž s ním. V pekle (řecky *hádes*) byly dvě části. Nižší peklo bylo pro ty, kteří zemřeli ve své bezbožnosti. Vrchní peklo bylo zváno lůnem Abrahamovým nebo rájem; Ježíš užíval obou názvů. Vrchní peklo bylo pro ty, kteří zemřeli spravedliví. V příběhu o boháči a Lazarovi Ježíš popsal tyto dvě části, kde byli mrtví od sebe odděleni. Ježíš řekl, že mezi nimi byla veliká propast. Bezbožní byli v mučírně, ale spravedliví byli v ráji, kde očekávali Ježíše, aby přišel a osvobodil zajaté, aby se s ním mohli odebrat do nebeského ráje. Ne, Ježíš nesestoupil do nižšího hádu. Těsně před svou smrtí slíbil umírajícímu lotru na kříži, že s ním bude ještě toho dne v ráji - **a v ráji není utrpení!** A tak Ježíš sestoupil do **vrchního hádu**, do ráje, aby vyhlásil spravedlivým zesnulým, že on, Syn Boží, pro ně připravil spasení - že přišel, aby je vysvobodil ze zajetí a vzal je do nebeského ráje. Když Kristus vstal z mrtvých, zatřásla se země, kámen od jeho hrobu byl odvalen, hroby spravedlivých se otevřely a oni vstali z mrtvých. Bible nám říká, že mnozí z nich byli viděni v Jeruzalémě předtím, než je Ježíš vzal do nebe (Matouš 27,52-53; 28,1-2).

III. PROSPERITA

Křesťané mají být bohatí a mají mít to nejlepší

Třetí učení „svrablavých uší“ se obvykle označuje jako *doktrína prosperity*.

A. **Učitelé Víry věří, že všichni křesťané mají být bohatí** - nosit nejlepší šaty, jezdit v nejlepších autech a bydlet v nejlepších domech. Tvrdí, že prosperita je novozákonním křesťanům v Bibli zaslíbená. Vracejí se však zpátky k Abrahamovi do Starého zákona. Snaží se vysvětlit, že prosperita byla zaslíbena Abrahamovi a jeho semení; a jelikož i my věříme, že jsme semenem Abrahamovým, platí to i pro nás. Pavel řekl: „A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.“ (Galatským 3,29). Ale jaká byla zaslíbení, která dal Bůh Abrahamovi podle 15. a 17. kapitoly Genesis? Zde jsou:

1. Abrahamovým potomkům bude dána země Kanán.
2. Bůh rozmnoží Abrahamovo semeno a učiní z něj mnohé národy.
3. Skrze Abrahamovo símě budou požehnány všechny národy světa.
4. Tato smlouva bude potvrzena z Abrahamovy strany obřízkou a přijetím nového jména.

V této smlouvě není **ani zmínky** o tom, že by Bůh učinil Abrahama **bohatým** a dal mu **božské zdraví**. Odkudpak vzali učitelé Víry myšlenku o bohatství? Obracejí se na zákon Mojžíšův, na zaslíbení daná v 28. kapitole Deuteronomia. Ale tato zaslíbení, která byla adresována izraeli - zaslíbení o vítězství nad nepřáteli, o dešti, který bude Bůh sesílat na jejich zemi, a o tom, že se jim bude dobře dařit, když budou sloužit Hospodinu a dodržovat jeho přikázání - byla

součástí *zákona Mojžíšova*. Učitelé Víry však prohlašují, že tato zaslíbení byla součástí Boží smlouvy s Abrahamem, protože Izraelité byli jeho semenem. Jestliže je to tak, potom zaslíbení z 28. kapitoly Deuteronomia platí i pro křesťany, neboť i oni jsou dětmi Abrahama.³¹ Jsou o tom hluboce přesvědčeni a trvají na tom, že „prosperita je velice důležitou součástí Božího zaslíbení, Božího požehnání, Boží smlouvy. Aby mohl Bůh naplnit to, co zaslíbil Abrahamovi, musíme mu dovolit, aby žehnal (nám) potomkům Abrahama. . .”³²

Apoštol Pavel to viděl úplně jinak. Celý kontext 3. kapitoly listu Galatským (a vlastně i celý tento list) mluví o tom, že spasení se děje skrze víru v Ježíše Krista, a ne dodržováním obřadního zákona Mojžíšova. Pavel se odvolává na Abrahama jedině proto, aby vysvětlil protiklad mezi Abrahamem, který byl spasen vírou, a Mojžíšem, jenž žil pod zákonem, který nemohl spasit nikoho. „Abraham uvěřil Bohu, a počteno mu to za spravedlnost. . . kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi”, a ne ti, kteří dodržují zákon Mojžíšův (Galatským 3,6-7; 11-12). O prosperitě ani slova. Požehnání Abrahama skrze jeho símě, Ježíše, jsou požehnání duchovní, jak to Pavel jasně říká v Galatským 3,14: „Aby na pohany to požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši, a aby chom zaslíbení Ducha (nikoli bohatství) přijali skrze víru.”

Hnutí pozitivního vyznávání prohlašuje, že jelikož se Ježíš pro nás stal prokletím tím, že visel „na dřevě”, „vykoupil nás ze zlořečenství zákona”. (Galatským 3,13) Proto tedy znovuzrozený křesťan nemůže být pod prokletím. Charles Capps velice důrazně tvrdí: „Já jsem **tělem Kristovým**, jsem **vykoupen z prokletí**, a zakazují každé nemoci nebo slabosti, aby v tomto těle působila.”³³ Copeland píše, že Pavel se o prokletích z 28. kapitoly Deuteronomia zmiňuje proto, že jsou součástí Mojžíšova zákona. Tato prokletí zahrnují nemoc, chudobu a duchovní smrt. A tak nyní jsme my, kteří jsme uvěřili, vysvobozeni od prokletí zákona, a měli bychom se těšit nebeskému zdraví, prosperitě a věčnému životu.³⁴

Když se na to díváme povrchně nebo když to poslouchá věřící člověk, který ještě není pevný ve víře, může to vypadat jako nové zjevení od Boha. Ve skutečnosti je však toto učení nebiblické. Zaměřuje prokletí 28. kapitoly Deuteronomia (která byla adresována pouze Izraelitům odvrátivším se od Boha) s prokletím obřadního zákona Mojžíšova, který nemohl spasit nikoho. V Písmu je to řečeno jasně a nyní si to krok za krokem probereme.

Prokletí 28. kapitoly Deuteronomia - a je jich asi 50 - byla adresována Izraelitům žijícím v zaslíbené zemi, kterou jim Bůh dal. Jsou mezi nimi prokletí jako zadržení deště nad celou izraelskou zemí (verše 22-24), zajetí jejich synů a dcer jiným národem (49-51), zničení městských zdí (52) hladomor, který je přivede až ke kanibalismu (53-58), strašné rány (59), snížení počtu obyvatel (62), rozptýlení mezi jiné národy (64-65). Je zcela zřejmé, že tato prokletí patří

pouze Izraelitům a platí pouze v národním měřítku. Nevztahují se na křesťany. Prozkoumejme nyní alespoň dvě prokletí 28. kapitoly Deuteronomia:

Verš 36: „Hospodin od tebe odvede i tvého krále, jehož nad sebou ustanovíš, k pronárodu, který jsi neznal ty ani tvoji otcové.“

Verš 37: „Budeš předmětem úděsu, pořekadel a posměchu mezi všemi národy, kam tě Hospodin odvede.“

36. verš se přesně naplnil, když byli odpadlíci z Izraele odvedeni do asýrského a babylónského zajetí. 37. verš se naplňoval v průběhu dějin vždy znovu a znovu a naplňuje se i v dnešní době. Stačí si jen připomenout koncentrační tábory a vyhlazovací zařízení nacistů, kde bylo usmrceno asi šest miliónů Židů.

Jediným důvodem, proč ony kletby z 28. kapitoly Deuteronomia přišly na Izraelity, bylo, že přestali poslouchat Boží zákon a začali uctívat cizí bohy. Kdyby jeho přikázání poslouchali, patřila by jim všechna požehnání 28. kapitoly. Ale proč bychom se pro požehnání a pro prokletí měli vracet do Starého zákona? My křesťané máme Nový zákon s jeho požehnáním a prokletím, jako například:

Odplata za hřích je (věčná) smrt, ale dar Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem. (Římanům 6,23)

Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše (pokrm, oděv apod.) bude vám přidáno. (Matouš 6,33)

Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši. (Filipským 4,19)

Na základě těchto zaslíbení Nového zákona se křesťan nemůže stát bohatým a víme, že hledání bohatství je v protikladu s Novou smlouvou. Ve skutečnosti Nový zákon před hledáním bohatství varuje, protože hrozí, že se stane spíše prokletím než požehnáním. (O tom mluvíme u doktríny prosperity.) Avšak Nová smlouva zaslubuje, že Bůh naplní všechny naše *potřeby*, a radí nám, abychom se tím spokojili (Filipským 4,11 -13; 1. Timoteovi 6,8).

Co je tedy prokletí zákona? Kontext 3. kapitoly Galatským nám jasně říká, že prokletím pro křesťany je obřadní zákon Mojžíšův. Pavel nás varuje: „Nebo kteřížkoli ze skutků zákona jsou, pod *zlořečenstvím* jsou“ (Galatským 3,10), protože zákon „není z víry“ (Galatským 3,12). Zákon zatracuje a vyhlazuje smrt

(Římanům 7,9-11). „Litera (zákon) zabíjí, ale Duch obživuje.“ (2. Korintským 3,6) Když Kristus zemřel, obřadní zákon s jeho ustanoveními, která „svědčila proti nám. . . přibíl na kříž“ (Koloským 2,14 E). A tak pro křesťany již židovský obřadní zákon neplatí. Jsme svobodni od zákona, který byl kletbou pro Izrael - svobodni skrze víru v Ježíše Krista (Římanům 8,1-2).

Byli to právě judaizátoři (obrácení židovští učitelé), kteří šli do Galácie a snažili se vnést kletbu obřadního zákona do křesťanských sborů. Učili, že k tomu, aby noví věřící mohli být spaseni, musejí dodržovat obřadní zákony jako je obřizka, svěcení sabatu, přijímání pouze čistých pokrmů a tak dále. Proto Pavel řekl: „Ó nemoudří Galatští, kdo vás tak zmámil. . . ze skutku-li zákona Ducha jste přijali, či ze slyšení víry (evangelia Ježíše Krista)?“ (Galatským 3,1-2)

Ve stejné souvislosti Pavel napsal v listě Galatským 3,12: „Zákon pak není z víry“, a v následujícím verši napsal: „Vykoupil nás Kristus ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdo visí na dřevě).“ V následujícím verši potom Pavel vysvětluje, proč požehnání Abrahamovo platí i pro pohany. *Hnutí Víry* učí, že skrze Krista můžeme zdědit požehnání Abrahamovo. (O tom podrobně u doktríny prosperity.) Ale Pavel uvažoval takhle: Stejně, jako byl Abraham ospravedlněn v Božích očích *vírou* bez skutků zákona (6. verš), podobně jsou z prokletí obřadního zákona ospravedlněni v Božích očích vírou i pohané. „A že ze zákona nebývá žádný ospravedlněn před Bohem, zjevně jest,“ zdůrazňuje Pavel, „nebo spravedlivý z víry živ bude“. (Galatským 3,11) Vykoupil nás, „aby na pohany to požehnání Abrahamovo (ospravedlnění skrze víru) přišlo v Kristu Ježíši, a abychom zaslíbení Ducha (nikoli zaslíbené bohatství ani božské zdraví) přijali skrze **víru!**“ (Galatským 3,14)

Je naprosto evidentní, že Pavel se **nikdy** nezmiňoval o prokletích (ani požehnáních) 28. kapitoly Deuteronomia; tato myšlenka je absolutně mimo kontext listu Galatským, i celého Nového zákona. Když pozorujeme, jak někteří učitelé Víry buď nesprávně chápou Boží slovo nebo je záměrně překrucují, aby podpořili svůj osobní názor, působí to velice skličujícím dojmem.

Nesmíme zapomenout na to, že v tomto životě si nemůžeme plně uvědomit a přivlastnit všechny dobré věci, které přináší naše spasení, protože dosud jsme nedosáhli **vykoupení svého těla**. V listě Římanům 8,23 Pavel říká, že my křesťané „sami v sobě lkáme, synovství očekávající, a tak vykoupění těla svého“. Pavel mluví o okamžiku vytržení a vzkříšení, kdy dostaneme svá oslavená těla. Podrobně o tom píše v 1. Korintským 15. Ale mezitím žijeme pod prokletím pádu člověka (které je však odlišné od prokletí 28. kapitoly Deuteronomia) a mnoho věcí snášíme společně s nevěřícími. Při zemětřeseních, při potopách a ve válkách umírají znovuzrození křesťané společně s nevěřícími.

Ježíš to vysvětlil, když mluvil o věži v Siloe, která spadla na 18 lidí, a o Galilejcích, které zabil Pilát; ukazuje tady, že spravedliví umírají společně s hříšníky (Lukáš 13,1-4). Někdy křesťané prožívají vysvobození od nemoci a smrti, ale později stejně umírají, protože smrt je součástí původního prokletí. V průběhu tisíciletého království budou lidé znovu žít několik set let jako lidé před potopou, ale někteří i tak zemřou. Naši nejvyšší slávou bude žít s Bohem ve věčném městě, které viděl apoštol Jan a o kterém píše v knize Zjevení. Tam bude všechno nové - nebude již bolesti, smutku, smrti a všechny slzy budou setřeny.

B. Doktrína prosperity - nové zjevení pro křesťany poslední doby. Učitelé supervíry prohlašují, že jejich učení o prosperitě je novým zjevením pro křesťany poslední doby. Je to nesprávné ze dvou důvodů: za prvé, není to biblická doktrína, a za druhé, není nová. Před dvěma tisíci lety se s problémem prosperity setkal i Timoteus ve sborech v Efezu, nad kterými dohlížel. Pavel mu psal o nepoctivosti bohatých. Psal: „Jestliže kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, které jest podlé zbožnosti, nadutý jest, nic neuměje“. Takto začal Pavel své poznámky o nesprávném názoru na bohatství. Pokračuje tím, že vysvětluje, proč ztratili pravdu: protože zavrhli jasné učení (1. Timoteovi 6,3 5). Tito falešní učitelé si myslí, že pobožnost (nebo křesťanství) je prostředkem k získání bohatství. Ale Pavel napsal, že takovéto smýšlení je scestné; že velikým bohatstvím je zbožnost, která se **spokojí** s tím, co má (1. Timoteovi 6,5-6).

Pavel dále varoval: „Kteří pak chtějí zbohatnout, upadají v pokušení a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, které pohřizují lidi v zahynutí a v zatracení. Kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz, kterýchž někteří žádostiví byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.“ (1. Timoteovi 6,9-10) Vyznívá to snad, jako by Nový zákon učil, že křesťané mají být bohatí, a tím oslavit Boha? Určitě ne. Dr. Gordon Fee píše: „Podle celkového pohledu Bible nemá bohatství a majetek pro Boží lid žádnou hodnotu.“ Dále pokračuje slovy, že ve Starém zákoně se majetek a prosperita někdy uváděly do souvislosti s životem v poslušnosti, ale v Novém zákoně tomu tak nebylo *nikdy*.

Podle nového řádu, který přinesl Ježíš, je bohatství něčím vedlejší. Jestliže člověk nějaký majetek má, může jej používat ve službě lásky k jiným; nemá-li jej však, neměl by jej hledat. Bůh se stará o jeho potřeby; to, co je navíc, stejně není potřebné; bohatý člověk, který touží mít neustále víc a víc, je blázen; život nezáleží na množství majetku.³⁵

C. Verše Písma, o které se opírá doktrína prosperity

1. Jedním z nejdůležitějších veršů Nového zákona, o který se opírají učitelé Víry, je verš z 3. Janovy 2 (E): „Modlím se za tebe, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav.“ Pro výraz „aby se ti ve všem dobře dařilo“ je ve staré anglické Bibli použito obratu „abys ve všem prosperoval“. Učitelé Víry pak tvrdí: „To říká Bible; to není něco, co bychom si mysleli my, ale co říká Bible - jasný význam.“ Ale jaký je jasný smysl tohoto verše? Uvedeme si některá důležitá pravidla, kterými bychom se při výkladu měli řídit:

- a. Biblický verš máme chápat doslovně, pokud kontext nenaznačuje něco jiného.
- b. Biblický verš musíme vykládat v kontextu a nesmíme jej z kontextu vytrhávat a izolovat.
- c. Máme číst v překladu do současného jazyka, nikoli v překladech starých <100 let. Mnoho starých slov změnilo svůj význam.
- d. Musíme číst se zřetelem k původnímu záměru autora.
- e. Musíme číst se zřetelem k dané kultuře, místní tradici a zvykům a lidem té doby.

Jaký je **prostý význam** tohoto verše z 3. epištoly Janovy 2, který je nejdůležitějším novozákonním textem učitelů Víry? Jsou přesvědčeni, že tento text učí, že každý křesťan má prosperovat a má být zdravý.

- (1) Slovo „prosperovat“ (dobře se dařit) se objevuje ve 400 let starém překladu King James Version - KJV. Od té doby však svůj význam změnilo.
- (2) „Prosperovat“ dnes znamená být velice úspěšný po stránce finanční, být bohatý.
- (3) Ovšem v původní řečtině, které užíval Jan, když tento list psal, slovo „prosperovat“ znamenalo „dobře s někým vycházet“. (Viz překlad New International Version - NIV.)
- (4) Není to zaslíbení pro obohacení; *není to totiž vůbec zaslíbení.*
- (5) Za Janových dnů bylo zcela běžnou formou pozdravu (uváděného v úvodu osobního dopisu) přání, aby se příteli dobře dařilo a aby byl zdrav. Konec konců, tato forma je v některých zemích běžná ještě dnes.
- (6) Doktrína prosperity chápe tento pozdrav Gáiovi jako zaslíbení - zaslíbení pro každého křesťana, že se stane bohatým a bude se těšit božskému zdraví. To je však na hony vzdáleno prostému významu tohoto pro ně tak důležitého textu.

2. Druhým nejdůležitějším novozákonním textem pro doktrínu prosperity je Jan 10,10: „Já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.“ Ve starém překladu KJV se výraz „hojně měly“ překládá jako „a měly jej ve větší hojnosti“. V současnosti se slovo „hojnost“ používá obvykle pro „množství majetku“. Ovšem řecké slovo zde je *perissos* a znamená „v plnosti“. Nemá to nic společného s majetkem ani bohatstvím ani božským zdravím. Je to duchovní požehnání zaslíbené Ježíšem ve spojení s věčným životem a nebeskou radostí.

3. Dalším důležitým novozákonním textem učení o prosperitě je Marek 11,22-24. Ježíš řekl:

Mějte víru Boží. Nebo amen pravím vám, že kdo by řekl hoře této: Zdvihni se, a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, stane se jemu, cokoli by řekl. Proto pravím vám: Začkoli byste, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stane se vám.

Začneme tím, že ani v Bibli ani v dějinách církve nenajdeme zmínku o tom, že někdo někdy vrhl nějakou horu do moře. Proč? Nemyslím, že by to bylo nedostatkem víry, ale spíše tím, že **to nebylo nutné**. Bůh neodpoví na modlitby (nebo příkazy), které nemají smysl, nejsou v souladu s jeho vůlí nebo mu nepřinesou slávu. Každé biblické zaslíbení má určité podmínky, které musejí být splněny, aby se mohlo naplnit. Vezměme si například jednoduché zaslíbení: „Každý zajisté, kdožkoli vyzval by jméno Páně, spasen bude“. (Římanům 10,13) Toto zaslíbení je pravdivé, ale pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky jako například:

- (1) Daný člověk musí nejdříve slyšet evangelium.
- (2) Potom musí evangeliu uvěřit.
- (3) Musí poznat, že je ztracený hříšník, a že sám se nemůže zachránit.
- (4) Potom musí činit pokání ze svých hříchů a zanechat jich.
- (5) A nakonec musí ve víře volat k Bohu a přivlastnit si dar spasení.

Vlastně existuje ještě jedna důležitá podmínka: Ježíš řekl, že musí vytrvat až do konce, aby byl spasen (Matouš 24,13). Existuje tedy alespoň šest základních podmínek, které má hříšník splnit, aby se toto zaslíbení v jeho životě naplnilo. A stejné je to i s ostatními zaslíbeními, i se zaslíbením, které vyslovil Kristus v Markovi 11,22-24.

Uvažujme nyní nad zaslíbením, které je „dvojčetem“ zaslíbení z Marka: nad Janem 14,14. Ježíš řekl: „Budete-li zač prosit ve jméno mém, já učiním.“ Pro

tento slib však existují zcela jednoznačné podmínky, a ty platí i pro Marka 11,22-24.

(1) Za prvé, Ježíš toto zaslíbení blíže vymezuje v 13. verši: „A začkoli byste prosili ve jménu mém, to učiním, aby. . .” Tedy proč? Aby Ježíš mohl vzdát slávu Otci - ne ze sobeckých důvodů, jako je například touha po bohatství.

(2) Za druhé, Ježíš řekl, že můžete mít vše, po čem toužíte, „*zůstanete-li ve mně a slova má zůstanou-li ve vás*”. (Jan 15,7)

(3) Toto zaslíbení je dále rozvedeno u Jana 15,10, kde Ježíš řekl svým učedníkům: . . . postavil jsem vás, abyste vyšli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo; aby začkoli byste prosili Otce ve jménu mém, dal vám.”

(4) Toto zaslíbení má ještě jednu podmínku, kterou vidíme v 1. Janově 5,14-15: „A toto je to smělé doufání, které máme k němu, že začkoli bychom prosili *podle vůle jeho*, slyší nás. Že pak víme, že nás slyší. .. víme, že máme prosby naplněné, které jsme předkládali jemu.”

Nyní uvedeme stručný seznam některých podmínek, které musí věřící splnit, dříve než se tato zaslíbení z Marka 11,22-24 a z Jana 14,14 mohou v jeho životě uskutečnit:

- (1) Odpověď musí oslavit Otce a nesmí být zaměřena na sobecké cíle.
- (2) Musíme zůstat v Kristu a jeho slovo musí zůstat v nás.
- (3) Touha má vycházet ze srdce křesťana, který přináší ve svém životě ovoce - ze srdce, které je plné lásky k druhým.
- (4) Musí být v souladu s vůlí Boží.

Právě to je ten nejdůležitější důvod, proč jsou následovníci učitelů Víry zmateni a proč jim princip víry a takzvaný univerzální duchovní zákon víry a pozitivního vyznávání nefunguje. Ježíš řekl: „Mějte víru v Boha”, a ne v nějakou sílu víry, na kterou mohou narazit i hinduista a buddhisté a dosáhnout výsledky. Pobert Tilton, pastor supervíry z Dallasu ve státě Texas při jednom televizním programu řekl: „Bůh nám dal moc vytvářet bohatství a právě jsme svědky toho, jak se to děje.” Manželka velmi populárního vůdce hnutí Víry napsala ve své knize: „Tělo Kristovo bude mít nakonec všechny peníze (světa)”, protože Boží vůlí je prosperita.³⁶

Poselství evangelia Ježíše Krista je univerzální: platí pro všechny národy a pro všechny doby. Jestliže funguje pouze v bohaté Americe pro několik evangelistů Víry, pak to není evangelium Kristovo, ale jiné evangelium. Tato doktrína prosperity nebude fungovat u křesťanů ze Sibiře nebo z Afganistanu ani u příslušníků nejnižší kasty v Indii.

D. Co o prosperitě učí Nový zákon. Nový zákon křesťanovi nikde neslibuje bohatství, ani hledání bohatství nikterak nepropaguje. Ve skutečnosti říká pravý opak. Co říká o bohatství Ježíš?

1. „Neskládejte sobě pokladů na zemi, kde mol a rez kazí.“ (Matouš 6,19)
2. „Prodávejte statky své, a dávejte almužnu.“ (Lukáš 12,33)
3. „Oklamání bohatství“ dusí duchovní život věřících. (Marek 4,19)
4. „Vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život záleží.“ (Lukáš 12,15)

Co k tomu říká Pavel?

1. Varuje křesťany z Kolos, aby se nezaměřovali na pozemské věci, ale aby svou mysl upřeli k tomu, co je nahoře. Varuje je rovněž, aby nevěnovali pozornost klamně filozofii, která je založená na lidské tradici a na základních principech tohoto světa; jedinou základní filozofií tohoto světa je sobectví. V této souvislosti se Pavel zmiňuje i o chamtivosti, která má být umrtvována (2. a 3. kapitola Koloským).

2. „Umím i snižen být, umím i hojnost mít; všude a ve všech věcech povcičen jsem, i nasycen být i lačnět, totiž hojnost mít i nouzi trpět.“ (Filipským 4,12)

3. Timoteovi přikazuje: „Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém bohatství, ale v Bohu živém“. (1. Timoteovi 6,17)

4. Zachází dokonce tak daleko, že prohlašuje: „Všecky věci (bohatství a majetek) pokládám zajisté škodou být pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše, Pána svého, pro nějž jsem to všecko ztratil, a pokládám to za smetí, abych Krista získal, a v něm nalezen byl“. (Filipským 3,8-9)

5. Lidé, kteří se chtějí stát bohatými, upadají do pokušení a do osídel (1. Timoteovi 6,9).

Dietrich Bonhoeffer v knize *Cena učednictví* varoval před sobectvím. Řekl, že každý křesťan je povolán k tomu, aby zapíral sám sebe a nesl svůj kříž. Napsal: „První utrpení Kristovo, kterým musí každý (křesťan) projít, je povolání k opuštění náklonnosti ke světu. . . Když Kristus povolává člověka, říká mu, aby přišel a zemřel sám sobě“.³⁷ To není poselství pozitivního vyznávání a doktríny prosperity, ale učení Ježíše a apoštolů, kteří napsali Nový zákon.

E. Doktrína prosperity je pro křesťany škodlivá. Doktrína prosperity nenabádá křesťany k tomu, aby se stali podobnými Ježíši. Poté, co křesťané uslyší učení prosperity a uvěří mu, odcházejí ze svých sborů - ne s cílem stát se podobnými Ježíši, ale protože touží po bohatství, touží žít v lepším domě,

mít lepší auto atd. Toto učení křesťanům škodí. Proč? Uvedeme několik důvodů:

1. Mění se jejich cíle: láska ke ztraceným duším je nahrazena láskou k bohatství a k majetku.
 2. Touha po majetku způsobuje, že upadají do mnoha pokušení; je to osídlo, varuje Pavel, které žene lidi do záhuby (1. Timoteovi 6,9).
 3. Podporuje pýchu, když má křesťan větší dům nebo dražší auto než jeho spolubratři. Může si o sobě myslet, že je duchovněji nebo že má větší víru.
 4. Když je křesťan bohatý, nepotřebuje už být tak závislý na Bohu. Byl to veliký hřích, kterého se dopustili křesťané z Laodikeje; prohlásili: „Jsem bohatý a nic už nepotřebuji“. Bohatství způsobilo, že odpadli od víry.

F. Tento svět není naším domovem. Jsme pouze poutníci, kteří jím procházejí. Nemáme se snažit vytvořit si nebe již tady, na zemi. Náš život na zemi je něco jako výcviková škola, která nás připravuje na život ve věčnosti, a tak Bůh může používat i zkoušky, pronásledování a utrpení, aby nás proměňoval do podoby svého Syna. Chce pro nás to nejlepší, ne tady na zemi, ale v nebi - na věčné věky.

1. A co když. . . Když přišel za Ježíšem bohatý mladík, Mistr zjistil, že je dobrým člověkem, který dodržuje přikázání. Jak se k němu Ježíš choval? Použil jej jako příklad pro své učedníky, který by se měli snažit napodobit? Dokážeš si představit Ježíše, jak říká:

„Pojďte rychle ke mně, Petře, Jakube, Jane a Filipe! Chci, abyste se seznámili s tímto milým bohatým mladíkem. Již od mala dodržuje přikázání. Odhalil tajemství duchovního zákona víry, díky kterému i já uzdravuji nemocné a činím zázraky. Má takovou víru, jakou chci i od vás. Snil o bohatství a o dosažení vysokého postavení, a potom to také vyznával, používaje přitom správně tohoto univerzálního duchovního zákona víry, protože - je-li používán správně - funguje za každých okolností. Podívejte se na něj - můžete vidět, že to skutečně funguje. Chci, aby vám teď vlastními slovy vysvětlil, jak můžete tento duchovní zákon víry používat účinně i vy.“

Řekl Ježíš tato slova? Zajisté ne. Bohatý mladík nedodržel dokonce ani první přikázání; jeho bohem byl jeho majetek a postavení. Snažil se udělat si nebe již tady, na zemi - chtěl mít nejlepší dům, nejlepší jídlo, nejlepší šaty a mnoho služebníků. Ježíš mu však řekl: „Jestliže se chceš skutečně líbit Bohu, odděle se od všech těch věcí, které tě poutají k tomuto světu, a pojd' a následuj mne.“

Ježíš od něj chtěl, aby svůj majetek rozdal chudým, a stal se jeho učedníkem; aby odložil stranou vysoké mínění o sobě a zapřel sám sebe, aby bral svůj kříž na každý den a ztratil svůj život pro Krista - aby žil pro jiné, a ne pro sebe. Pak by měl velikou odměnu v nebi, v pravém *věčném* domově.

To je pravé evangelium Ježíše Krista, které zvěštovali apoštolové. Opět zdůrazňuji, učení pozitivního vyznávání a prosperity jsou jiným evangeliem - evangeliem zkaženým humanismem.

IV. VYSVOBOZENÍ

***Křesťané nejsou zodpovědní za hříchy své tělesné přirozenosti:
ty jsou způsobovány démony, které je třeba vyhnat***

A. Čtyři úrovně pokušení a potíže křesťanů s démony.

1. Ještě než se budeme zabývat působením démonů v životě křesťanů, musíme porozumět, že pokušení ke hříchu většinou nemá s démony nic společného. Bible nám říká, že srdce člověka je „nejúskočnější ze všeho a působí zkázu“ (Jeremiáš 17,9). Ježíš řekl, že „z vnitřku ze srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, krádeže, lakomství, nešlechtnosti, lest, chlípnost...“ (Marek 7,21-22) Jakub tvrdí, že „každý pokoušen bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván. Potom žádost, když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje smrt“. (Jakubův 1,14-15) To je první úroveň pokušení ke hříchu - nemá nic společného s působením démonů. Jde prostě o *poddání se tělesné přirozenosti a nechození v Duchu*. Pavel prohlašuje, že když budeme chodit Duchem, nepodlehne tomu, k čemu nás táhne naše přirozenost (Galatským 5,16).

2. Druhou úrovní je *démonske pokušení*. Bible učí, že Satan a jeho démoni pokoušejí i křesťany. Ježíš byl pokoušen přímo Satanem (Matouš 4,1-11). Je zřejmé, že Satan pokoušel Ananiáše a Safiru, aby lhali (Skutky 5,3). Pavel připomíná křesťanům, že bojují proti nadpřirozeným mocnostem temna. Radí jim, aby byli vyzbrojeni, a tak dokázali odrážet ohnivé šípy Satana, aby je Satan ani jeho démoni neporazili a nemohli mařit Boží dílo (Eiezkým 6,10-18).

Dr. Henry Vickler píše: „Zdá se. . . jako by se človek tím, že se poddá svým hříšným, tělesným choutkám, otevíral démonskému pokušení.“ Potom cituje příklady z Písma. Například Davidova pýcha, že má silnou armádu, pravděpodobně ulehčila práci Satanovi, který jej pak lehce přiměl k tomu, aby na základě nesprávné motivace provedl sčítání lidu (1. Paralipomenon 21,2-6).

Vickler pokračuje slovy: „Písmo opakovaně potvrzuje, že když se člověk poddává hříchu, jeho schopnost odolávat hříšným pokušením je stále menší a menší“ (Jan 8,3-1; 2. Petrův 2,19), což vlastně naznačuje, že poddávání se hříšným pokušením pramenícím z naší tělesné přirozenosti činí člověka stále náchylnějším k démonskému pokušení.³⁶

3. Třetí úroveň je *trápení démony*. Na této úrovni mohou démoni velice intenzivně ovlivňovat život člověka, aniž by byl posedlý. Tento vliv je vlivem vnějším.³⁹ Dobrým příkladem takového trápení je tragický konec krále Saula. Vše začalo pýchou, nedůvěrou k Boha a neposlušností vůči Božím příkázáním. Konzervativní vykladači Bible se shodují v tom, že křesťané mohou být trápeni démony dvěma hlavními způsoby: 1) osobním a trvalým zapletením do hříchu a 2) zapletením rodiny do okultismu.

4. Čtvrtá a nejhroší úroveň je *démonická posedlost*. Na této úrovni přebírá jeden nebo více démonských duchů vládu nad lidskou bytostí. Je-li člověk rozrušen, mohou démoni skrze něj jednat a mluvit; často si toho není vůbec vědom a nedokáže si vzpomenout, co se stalo. A nyní se dostáváme k velice významné otázce: Může být znovuzrozený křesťan posedlý démonem?

B. Křesťané a posedlost démony. Někteří služebníci, kteří se modlí za vysvobození lidí z otroctví, prohlašují, že křesťané mohou mít v sobě démony. Obvykle se odvolávají na posedlé, kteří žili za Ježíšovy pozemské služby. Dnes platí, že mnoho lidí je posedlých démony, ale nejde o znovuzrozené křesťany. Učit, že znovuzrození křesťané mohou mít démona, je v protikladu k učení Bible. Když se člověk znovuzrodí, je novým stvořením a v jeho srdci přebývá Duch svatý. A když v srdci člověka přebývá Duch svatý (který je Bohem, třetí osobou svaté Trojice), neexistuje způsob, jak by ve stejném srdci mohl současně žít i démon.

Židé, kteří byli posedlí démony za časů Ježíšových, nebyli znovuzrozeni. Kristus nežil v jejich srdcích. Nikdo se nemohl znovuzrodit, dokud smrt a vzkříšení Ježíše Krista nezajistily spasení. První lidé, kteří prožili znovuzrození, byli apoštolové v den vzkříšení, kdy se jim zjevil Ježíš, dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha svatého.“ V tom okamžiku se stalo něco úžasného! Ještě před svou smrtí jim Ježíš zaslíbil, že Duch svatý, který je s *nimi*, bude později v *nich* (Jan 14,17). Nyní, když Duch svatý byl v nich, byli znovuzrozeni a měli věčný život. Od té doby byli pod ochranou Ducha svatého - zvláště po Letnicích, kdy jím byli naplněni.

Jak můžeme vědět, že právě toto poskytovalo křesťanům ochranu před invazí Satana nebo jeho démonů? Říká nám to Boží Slovo. V 1. Janově 5,18 je psáno: „Víme, že každý, kdo se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, kdo narozen je z Boha, ostřihá sebe samého, a *ten zlostník se ho nedotýká*“. To neznamená,

že křesťan je vůči pokušení nebo dokonce upadnutí do hříchu imunní, ale znamená to, že pokud žije v jeho srdci Ježíš, není možné, aby se tam mohl démon vplížit či v něm dokonce žít.

ve Starém zákoně byli ti, kdo sloužili Hospodinu, chráněni před vpádem démonů. Job měl kolem sebe ochranný duchovní val, a Satan se jej nemohl dotknout (Jb 1,10). Teprve, když Bůh trochu pootevřel bránu a dovolil Satanovi, aby Joba vyzkoušel, mohl tak učinit - ale pouze z *vnějšku*. Bůh by nikdy nedovolil, aby Satan nebo nějaký démon do Joba vstoupil.

Ježíš řekl: „Když silný oděnc ostříhá síně své, v pokoji jsou věci, které má. Pakli by silnější než on přijde, přemohl jej, všechna odění jeho odejme, v něž doufal, a loupeže jeho rozdělí“. (Lukáš 11,21-22) Ježíš tady mluvil o svém vpádu na výsostné území Satanovo, aby osvobodil posedlé, protože právě on je tím „silnějším“. Ježíš je i dnes silnější než Satan a žije v srdcích znovuzrozených křesťanů skrze Ducha svatého. Bible mluví o tom, že tělo křesťana je chrám Ducha Božího. Patříme jemu a on přebývá ve svém chrámu. Bible prohlašuje, že „větší je ten, který jest ve vás, nežli ten, který jest ve světě“ (1. Janův 4,4).

Existují jen dva způsoby, jak by mohl Satan nebo nějaký démon posednout křesťana - Kristův chrám: za první, kdyby se Satan stal silnějším než Ježíš, a za druhé, kdyby byl Duch svatý přinucen svůj chrám opustit, protože člověk by nechtěl, aby v něm vládl, a odpadl od Boha. Prvním způsobem to není možné, protože Satan je poražený nepřítel, a není pro Krista a Ducha svatého rovnocenným protivníkem. Musí se to tedy stát druhým způsobem - když je „chrám Ducha“ vyprázdněn, a člověk je tak učiněn zranitelným vůči démonskému vpádu (Matouš 12,43-45). „Člověk se nestane posedlým přes noc a nikdy k tomu nedojde proti jeho vůli. Avšak může dojít k tomu, že svou vůli podřídí Satanovi a touží po jeho vládě. Je to stejné, jako když se podřídí Duchu Božím a dovolí mu, aby jeho život ovládal.“¹

Démoni se Ježíše hrozně báli a někdy ho prosili, aby je nevyháněl na místo muk před stanoveným časem (Marek 5,1-13). Když se tedy tak hrozně báli Ježíše, jak by se mohli odvážit vpadnout do těla dítěte Božího - do jeho chrámu? Je nemožné, aby v srdci křesťana žil skrze Ducha svatého Ježíš Kristus a zároveň démon.

1. Uvedeme si nyní některé hlavní podpůrné texty Písma, které používají služebníci „vysvobození“ k důkazu, že křesťané v sobě mohou mít demony. Nejprve z období Kristovy pozemské služby: a) posedlý člověk v synagóze (Marek 1,23), b) žena, která se nemohla napřímít (Lukáš 13,11-16), c) Petrova tchyně (Lukáš 4,38-39). V těchto případech musím jednoduše říci, že ani jeden z nich nebyl znovuzrozen, a proto neměl Ducha Božího, kteří by v něm přebýval. Při jedné příležitosti řekl Ježíš nevěřícím farizeům: „Vy z otce ďábla

jsťe." (Jan 8,44) Nic na tom nezměnila ani skutečnost, že byli synové Abrahama.

Dalšími důležitými příklady, které tito služebníci uvádějí, jsou: d) Ananiáš a Safita (Skutky 5,1-5) a e) věštkyně z Filip (Skutky 16,16-18). Podívejme se nyní na tyto dva případy blíže.

d) Ananiáš a Safira. Petr řekl Ananiášovi: „Proč Satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému?“ Služebníci vysvobození tvrdí, že Ananiáš byl pokřtěn Duchem svatým a současně v sobě měl démona. Kdyby to byla pravda, mohl by Ananiáš říci Petrovi: „No počkej, počkej, na vině nejsem já, to Satan mě k tomu přinutil“. Potom by Petr vyhnal démona.

V celém příběhu nenajdeme ani zmínky o tom, že Ananiáš byl naplněn Duchem svatým; dokonce není ani zaručeno, že byl spasen. Pouhá skutečnost, že se „připojil“ ke křesťanskému obecnství, jej neučinila opravdu znovuzrozeným křesťanem. Kromě toho není nikde ani naznačeno, že by měl démona. Satan jej ovlivnil *zvenčí*. Petr o takových démonských vlivech dobře věděl, protože se mu to jednou stalo také. Ježíš se na něj obrátil a řekl mu: „Jdi pryč ode mne, Satane!“ (Matouš 16,23) Znamenalo to snad, že Petr byl posedlý? Kdyby to byla pravda, Ježíš by z něj démona určitě vyhnal.

Slovo „naplnit“ má v řečtině mnoho významů, jako například dokončit práci, něčeho dosáhnout, zdokonalit, stlačit. Můžeme tedy vyjádřit, že Petr vlastně řekl: „Ananiáši, jak je to možné, že Satan tak sevřel tvou mysl, že jsi lhal Duchu svatému?“ To nemělo s naplněním Duchem svatým ani s démonem v jeho srdci nic společného.

e) Věštkyně ve Filipech. Bible zaznamenává, že Pavel společně s dalšími věřícími šli na místo modlitby mimo brány města k řece. Následovala je věštkyně, otrokyně, která měla (nečistého) ducha, skrze kterého předpovídala lidem ve městě budoucnost, a křičela: „Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteří zvěstují nám cestu spasení.“

Tato démonem posedlá dívka o spasení nic nevěděla a o nejvyšším Bohu nikdy neslyšela. Ale démon, který byl v ní, se Pavlovi a Sílovi posmíval. Dělal to po „mnoho dní“, vždy ve chvíli, když procházeli městskou branou. Městská brána byla tehdy místem, kde probíhalo všechno důležité. Nakonec měl Pavel jednoho dne těch posměšků dost, a tak se k ní obrátil, a démona vyhnal.

Co myslíte, jak vykládají tento příběh služebníci vysvobození? Je to neuvěřitelné! Tvrdí, že tato démonem posedlá dívka se připojila ke křesťanům a po mnoho dní s nimi uctívala Boha. Prý učinila skutečné vyznání víry a stala se dokonce uznávaným členem; Pavel však nerozpoznal, že má démona. Přišel na to až o mnoho dnů později, a potom jej vyhnal. Je to velice dobrý doklad překrucování Písma!¹¹

C. Doktríny založené na zkušenostech. Doktrína nesmí být nikdy založena na zkušenostech, ale na Božím slově. Někteří evangelisté vysvobození, kteří „vyhánějí demony“ ze znovuzrozených a Duchem pokřtěných křesťanů, napsali o svých zkušenostech celé knihy. Uvádějí svědectví křesťanů, kteří údajně měli demony. A po „vyhnání“ těchto démonů byli tito křesťané vysvobozeni nebo uzdraveni. Jak je to možné?

1. Především Bible nikde neuvádí žádnou událost ani učení, na jehož základě by bylo možno ospravedlnit názor, že křesťané mohou mít demona, jak jsme již řekli na předchozí straně.

2. Za druhé, ačkoliv křesťan demona mít nemůže, může jím být trápen. Žádný křesťan není imunní vůči pokušení Satana a jeho démonů. Někdy Bůh démonu dovolí, aby působil na jeho dítě, ale *nikdy* démonu nedovolí, aby si učinil svůj příbytek tam, kde již přebývá Duch Boží. O tom jsme rovněž mluvili.

3. Jelikož Bible učí, že žádný skutečně znovuzrozený křesťan nemůže mít demona, jak máme vysvětlit události, ke kterým dochází na shromážděních služebníků vysvobození, kde se někteří křesťané chovají velice podivně a říkají divné věci, jako by byli posedlí démonem?

a) Za prvé, doktrínu nelze nikdy založit na zkušenostech! Zkušenosti jsou subjektivní, mohou zavádět nebo klamat. Nejvyšší autoritou, kterou dal Bůh člověku, je Boží slovo. Bylo ustaveno v nebi navěky. Písmo nás informuje o tom, že Bůh vyvýšil své jméno a své slovo nade všechno (Žalm 138,2).

b) Poněvadž naší nejvyšší autoritou je Boží slovo, všechny zkušenosti musíme posuzovat na základě Písma; jinak získáme nejrůznější doktríny, všechny založené na zkušenostech. Uvedu velmi jednoduchou ilustraci, jen abych naznačil, jak může být budování doktríny na zkušenostech nebezpečné.

Příklad: Jakou polohu má člověk zaujmout, když se modlí?

(1) Jedna velmi milá sestra trvá na tom, že jediným správným způsobem je klečet se sepjatýma rukama, protože když se takhle modlí, Bůh její modlitby vyslýchá. Kromě toho, je to biblické, tvrdí, protože k Ježíši přicházelo s různými potřebami mnoho lidí a poklekli při tom - dokonce tak učinil i jeden člověk posedlý démonem, kterého Ježíš vysvobodil.

(2) Nějaký bratr s ní nesouhlasí. On se vždycky modlí ve stoje, protože i Židé za biblických dob při modlitbách stáli. Kromě toho jej to přivádí do větší Boží blízkosti a jeho mysl je potom vnímavější. Proto Bůh jeho modlitby vyslýchá.

(3) Jeden starší bratr je jiného názoru. Říká, že on při modlitbě sedí, podobně jako 120 učedníků, kteří v den Letnic přijali Ducha svatého. Trvá

na tom, že to je ten správný způsob, protože je to pohodlné a křesťan může lépe přemýšlet a lépe se modlit.

(4) Další křesťan říká, že nejlépe je ležet na břiše na podlaze s roztaženými rukama, protože takovým způsobem lidé v dobách Bible prokazovali největší pokoru a podřízenost svým panovníkům. Takový postoj uvádí člověka do pokory, a Bůh odpovídá na modlitby pokorných. Tak Bůh vyslyší jeho modlitby.

(5) A potom řekne nějaký mladík, že Bůh slyší a odpovídá na modlitby, když člověk stojí na hlavě. Ostatní jsou velice překvapeni. Říká: „Ano, když jsem kdysi spadl do hluboké studny, nohy se mi zapletly do provazů a visel jsem hlavou dolů. Křičel jsem o pomoc, ale nikdo mě neslyšel. V zoufalství jsem začal volat k Bohu - a on mě uslyšel a poslal mi člověka, který mě zachránil.“

Odpověď? O tom, jakou polohu bychom měli při modlitbě zaujmout, Bible nic neříká; pro Boha je důležitý postoj srdce, a ne poloha našeho těla.

Tato jednoduchá ilustrace ukazuje, jak snadné je vytvářet na základě zkušeností dogmatická tvrzení a formulovat falešné doktríny. Ať již je naše osobní zkušenost sebenádhernější nebo sebezpřesvědčivější, doktrínu z ní vyvodit nemůžeme.

Ta musí být založena pevně na celé Bibli, protože někdy se i samotný ďábel přestrojuje za anděla světla - za posla nového zjevení pro poslední dny. Vezmi si například učení *Království nyní*: je v příkrém rozporu s Božím slovem.

4. Když má člověk rakovinu nebo jinou nemoc, služebník vysvobození je přesvědčen, že v tomto člověku je démon - démon rakoviny. A tak nepřestává tohoto démona vyhánět, ačkoliv nemocný ve skutečnosti žádného démona nemá.

Někdy Bůh odpovídá na *nesprávné* modlitby, protože je velice milosrdný. V Bibli najdeme hodně příkladů, které to potvrzují. Jozue přikázal Slunci, aby se během důležité bitvy zastavilo na obloze. Kdyby to Bůh neudělal, den by nebyl delší; ovšem k tomu, aby se uskutečnilo, co měl Jozue na mysli, bylo třeba zastavit rotaci země. Bůh však znal úmysly Jozuova srdce, a proto odpověděl na jeho modlitbu tak, aby naplnil jeho potřebu. Podobně se může upřímný služebník modlit za to, aby démon rakoviny opustil tělo nemocného, přestože ten démona nemá. Bůh může nemocného uzdravit bez ohledu na nesprávnou modlitbu, protože nám rozumí a je milosrdný.

Co však udělá služebník vysvobození? Je tím skálopevněji přesvědčen, že křesťan měl démona. Napíše své svědectví, aby si jej mohli přečíst i ostatní. Četl jsem taková svědectví, ale nejsou vůbec přesvědčivá.

5. Služebník může mít falešnou doktrínu, a přesto může Bůh v jeho službě ctít dar uzdravení a činění zázraků. Dobrým příkladem je William Branham. Ve vyšším věku vyučoval Branham některé falešné doktríny, jako například doktrínu *Jesus only* („jedině Ježíš“) a zvláštní doktrínu kristologie, která byla sláťtinou Trojice, zverokruhu a Velké pyramidy. Vyučoval rovněž, že Kain byl potomkem Eviným, který se narodil ze spojení s ďáblem. Přesto mu Bůh úžasný dar uzdravování neodebral.

Bob Crabtree se jednoho takového shromáždění zúčastnil. Seděl zcela vpředu a pozorně sledoval, co se děje. K Branhamovi přivedli ženu, která měla rakovinu kůže a celý obličej měla pokrytý nádorem; vypadala hrozně. Když jí Branham vložil ruce na hlavu, nádor z obličej se prostě odloupl a spadl na zem. Branham jej zvedl - byla to černá hmota - a zamává s ní ve vzduchu. Lidé přímo šileli nadšením. Skutečný zázrak! Bob Crabtree řekl, že zázraky ve službě služebníka *nejsou důkazem* správnosti jeho teologické doktríny.⁴² Totéž platí pro takzvané služebníky vysvobození. Skutečnost, že lidé jsou při jejich službě uzdravováni, *není ještě důkazem*, že jejich učení je správné.

6. Vyhánění „démona mluvení v jazycích“. Jeden americký evangelikální duchovní, který skutečně slouží k vyhánění démonů, ale nebyl pokřtěn Duchem svatým, napsal několik knih proti mluvení v jazycích. Je přesvědčen, že mluvení v jazycích je od ďábla. Má za to, že z letničních křesťanů vyhání „démony, kteří mluví jazyky“ - a tito křesťané pak mluvit v jazycích přestávají. Tím lidem „dokazuje“, že mluvení v jazycích je z ďábla.⁴³ Don Basham napsal knihu o Kurtu Kochovi, německém evangelikálním duchovním, který rovněž slouží k vyhánění démonů, zvláště u lidí, zapletených do okultismu. Pastor Koch není pokřtěn Duchem svatým a v mluvení v jazycích nevěří. Koch ve svých spisech vlastně tvrdí, že služebníci, kteří mluví v jazycích, jsou posedlí démonem.⁴⁴

Na neletniční dělají takoví evangelikální duchovní uzdravující nemocné a vyhánějící demony z posedlých, kteří vyšli z okultismu, skutečně hluboký dojem. Velmi snadno pak uvěří, že mluvení v jazycích pochází od ďábla, protože věří, že tyto služebníky poslal Bůh.

Mluvím o tom ze dvou důvodů. Za prvé: fakt, že evangelista je obdarován službou uzdravování a vysvobozování, nezaručuje, že celé jeho vyučování je biblicky správné. Za druhé: nemůžete vybudovat doktrínu na zkušenostech, protože zkušenosti jsou subjektivní a od člověka k člověku se liší. Zkušenosti se mohou vytvářet psychosomaticky na základě prostředí, z něhož člověk pochází, nebo je lze vyvolat jemnými a sugestivními slovy - a takto se mohou stát klamnou zkušeností. Proto zkušenosti mohou být zavádějící, jak je tomu v případě oněch dvou služebníků, kteří tvrdí, že mluvení v jazycích je z ďábla. Kdyby to byla pravda, pak by bylo všech 120 učedníků v den Letnic posedlých

démony-včetně Pavla, který řekl: „Děkuji Bohu svému, že více než vy všichni jazyky mluvím“. (1. Korintským 14,18)

7. Zkušenost křesťanky ze sboru Slova víry. Jedna sestra z baptistického sboru byla pozvána na setkání ve sboru, který popsala jako jeden z těch sborů „pojmenuj to a nárokuje“. Tři měsíce ji vymývali mozek. To znamenalo její myšlení a osobnost tak silně, že to vedlo ke zničení rodinných svazků i manželství. Na jednom setkání jí vedoucí řekl, že má démona, ale nevěděl jakého, dokud jej nezačal vyhánět. Byla samozřejmě překvapena, ale věřila mu, protože považovala tyto vůdce za superduchovní služebníky. Potom jeden „prorok“ rozpoznal, že má **mnoho** demonů. Další člen jí řekl, aby si klekla a chválila Boha, jinak že shoří. Později ji položili na podlahu, jeden ji přidržoval a další křičel na demony, aby vyšli. Tak to trvalo šest hodin až do pozdní noci. Byla tak zmatená a vystrašená, že se začala chovat velice divně a začala mluvit zmateně. Poněvadž byla přesvědčena, že má demony, začala se chovat podivně. Nakonec démonům přikázali, aby z ní vyšli; jeden byl démon strachu, další démon žádostivosti atd. Když to všechno skončilo a démoni byli vyhnáni, nepocítila žádnou změnu, žádné uvolnění, žádný pokoj. Přestala tedy do onoho sboru chodit a začala v televizi poslouchat zdravé biblické učení; pak se v její duši rozlil Boží pokoj. Bůh zázračně obnovil její rodinu a vztah s rodiči. Tato žena v sobě nikdy žádné demony neměla!⁴⁵

Proč se však tato sestra chovala tak zvláště a mluvila takové divné věci? Naprosto nepochybuji o tom, že celá záležitost byla psychosomatického původu. Uvěřila tomu, co jí říkali vedoucí, protože byla přesvědčena, že jsou superduchovní. Věděla, jak se chovali posedlí v Bibli, a tak ve svém zmatku podle toho jednala. Existuje hodně takových příkladů, ale nebudu ztrácet čas jejich líčením. Když pak učitelé Víry vyprávějí o tom, jak se tato žena chovala, podvědomě poskytují posluchačům návod, jak mají jednat, když se jim řekne, že v sobě mají démona.

Vůle je mocnou součástí lidské bytosti. Dokáže - například sebekázní nebo prostřednictvím příjemného rozptýlení - účinně ovládat bolest. Nyní uvedu lékařský důkaz, jaký vliv na tělesné funkce může mít pouhá sugesce nebo falešné přesvědčení.

Žena může být natolik přesvědčena, že je těhotná, že mysl přivede její tělo do takového stavu, že začne fungovat, jako by těhotná skutečně byla. Začínají se vylučovat určité hormony, zvětšují se ňadra, přerušuje se menstruační cyklus, začínají ranní nevolnosti a někdy dokonce nastanou i předporodní stahy. Prožívá všechny tyto příznaky, protože si myslí, že je těhotná.⁴⁶ Podobné zkušenosti mohou prožívat křesťané při „vysvobozování“ od demonů, ačkoliv žádné nemají.

Lékařská věda při výzkumech mozku a lidské psychiky zjistila, že mozek produkuje různé látky (nazývají se „endorfiny“), které ovládají bolest a neuvěřitelným způsobem mohou ovlivňovat tělesné systémy.⁴⁷

Existují učitelé, kteří tvrdí, že křesťan může mít démona pouze v některé části svého těla, aniž by jej skutečně posedl.⁴⁸

Zdá se, že tento názor je v protikladu s tím, co učí Bible o těle jako o chrámu Ducha svatého. Je to rovněž proti biblickému názoru na jednotu ducha, duše a těla, co se týče zodpovědnosti člověka. Rozčleňování člověka na různé složky je pohanská myšlenka. Když démon vstoupí do kterékoliv oblasti tvého těla, vstoupí do tebe.⁴⁹

D. Různé způsoby použití slova *duch* v Bibli. Na mnoha místech Bible slovo „duch“ znamená postoj, nějaký rys osobnosti nebo nějakou lidskou vlastnost. Například ve 2. listu Timoteovi 1,7 Bible mluví o duchu bázně (nebo bázlivosti). Služebníci Vysvobození učí, že je to démonský duch strachu, a musí se vyhnat, aby člověk mohl být vysvobozen. Ovšem stejný text mluví také o duchu moci, duchu lásky a duchu sebeovládání. Chceme-li jít do důsledku, ti, kdo vyhánějí démona strachu, by se měli modlit i za to, aby do člověka vstoupili tři dobří duchové: duch moci, lásky a sebeovládání 50 Omyly zde často pramení z toho, že špatně rozumíme tomu, jak je slovo „duch“ v Bibli použito. Bible mluví o poníženém duchu (Příslaví 16,19), o zkroutěném duchu (Žalm 51,19), o duchu tichosti (I. Korintským 4,21), o pokojném duchu (1. Petrův 3,4), o povýšeneckém duchu atd. Ve všech uvedených případech se jedná o rysy osobnosti, postoje nebo vlastnosti lidského ducha - a ty nelze vyhnat!

E. Tělesná přirozenost a démoni. Mladý ženatý muž, který navštěvoval charismatický sbor, mě jednou slyšel kázat v Rakousku. Znal jsem jej, a poněvadž jsem věděl, z jakého prostředí pochází, zeptal jsem se ho, jak se mu duchovně daří. Řekl, že docela dobře, ale že někdy má záchvaty neovladatelného hněvu. Zmínil se o tom, že nějaký služebník Vysvobození z něj vyháněl démona hněvu, ale nepomohlo to. Nic se nezměnilo.

To je další z oněch učeních pro „svrablavé uši“. Mnoha křesťanům se prostě nechce bojovat, aby s pomocí Ducha svatého křižovali hříchy staré přirozenosti. Pro ně je dobrou zprávou, že hříchy žádostivosti, hněvu a žárlivosti jsou démoni, které je třeba vyhnat. Jsou oklamáni, protože vinu kladou démonům, ale Bůh bude k zodpovědnosti za tyto hříchy volat je.

Vysvětlil jsem onomu mladému muži, že poněvadž má ve svém srdci Ježíše, nemůže tam mít zároveň i démona. Pavel řekl: „A jaké je obcování světla

s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beliálem (Satanem)?" (2. Korintským 6,14-15) Když do tmavé místnosti přichází světlo, všechna trna uteče. Když do srdce člověka přichází Ježíš, který je světlem světa, všechna temnota - každý nečistý duch - musí utéci. Nepamatuji si teď, zda jsem mu tehdy připomněl i verš 5,18 z 1. listu Janova. Je to velice jasná věta o tom, že Kristus a Satan nemohou přebývat ve znovuzrozeném křesťanu zároveň.

Ujistil jsem mladého muže, že hněv není démon, ale část jeho staré hříšné přirozenosti, o které Pavel prohlašuje, že musí být ukřižována. Nevěřící má jen jednu přirozenost - hříšnou, padlou přirozenost Adamovu. Když se však znovuzrodí, dostává novou přirozenost. *Nyní má přirozenosti dvě*. Pavel nám říká, že tyto dvě přirozenosti v nás proti sobě bojují. Je to bitva, která se musí vybojovat, a starý člověk musí být ukřižován. Pavel píše: „Tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek odporné, tak abyste ne, což byste chtěli, to činili.“ (Galatským 5,16-18) Pavel podrobně vysvětluje, co spadá pod starou přirozenost. Jeden seznam je v 5. kapitole listu Galatským a druhý ve 3. kapitole listu Koloským.

Koloským 3,5-10 říká:

Proto mrtvěte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, vášeň, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení. Pro kteréžto věci přichází hněv Boží. . . i vy. . . jste živi byli v nich. Ale nyní složte i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlost, rouhání, i mrzkomluvnost z úst svých... když jste svlékli ze sebe starého člověka se skutky jeho.

Pavel nikdy neřekl, že by hříchy staré přirozenosti byly démony. **Nikdy!** Nikdy se je nesnažil vyhánět, ani tomu naučil jiné. Rovněž nikde v Písmu nenajdeme zmínku o tom, že by se tyto hříchy připisovaly démonům. Slovo Boží říká, že za usmrcování (křižování) hříchů své staré přirozenosti jsou zodpovědní křesťané - *musejí se od nich oddělit*. A potom Pavel vyzývá křesťany, aby se místo hříchů staré přirozenosti oblékli „v srdečné milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, dlouhočekání“. (Koloským 3,12) Je to ovoce Ducha svatého nebo duchovní přirozenost - nová přirozenost od Boha.

Služebníci Vysvobození trvají na tom, že hříchy staré přirozenosti jsou démoni, které je potřeba vyhnat. Jedna skupina má seznam 16 hříchů, které jsou označeny za „siláky“ na základě slova, které použil Ježíš u Matouše 12,29. „Místo toho, abychom svazovali příznaky“, říkají, „svazujeme 16 mocných .siláků“, kteří jsou v Bibli v y j m e n o v á n i j m é n e m“. Seznam vypadá takhle: duch spiritismu, duch věštění, žárlivosti, lhaní, povýšenosti, obtíženosti, děvkaření, strachu, nemoci, otroctví, Antikrista, bludu, smrti, duch hluchoty a

nemoty a duchové svodu.⁵¹ Jiný vůdce uvádí seznam 323 druhů démonů a naznačuje, že by jich mohlo být ještě více.⁵² Jmenuje ještě některé další: démoni osamocenenosti, fantazírování, méněcennosti, nikotinu, chamtivosti, línosti, špíny, kleni, sebelítosti atd

Jak to, že nevidí, že to nejsou démoni? Jsou to buď hříchy naší staré přirozenosti nebo jsou to slabosti v povaze člověka nebo rysy osobnosti. Kdyby byla pravda, že to je práce démonů, na demonstraci všech těchto hříchů a povahových rysů by určitě zcela postačovalo působení démona **jednoho**. Démoni jsou špatní, chytří a podvodní a po tisíciletých zkušenostech, které mají s lidmi, dokáží „zahrát“ všechno, dokáží mluvit tisíci jazyků a dialektů a umějí vyvolat různé mentální a fyzické poruchy. Neexistuje nic takového jako démon nevěry nebo lhaní; všichni démoni *věří* a všichni jsou *lháři*. Jednou, když služebník Víry vyháněl démona z jednoho posedlého, požádal démona, aby se představil. Démon odpověděl: „Moje jméno je nevěra, a ty mne nevyženeš.“ Tento démon řekl dvě lži: 1) Bible říká, že všichni démoni věří, avšak třesou se (Jakub 2,19; Marek 5,7) a 2) lze je vyhnat, neboť byli vyháněni;. Proč se ptát na jména? Všichni jsou lháři a hrají pořád nějakou hru a tzv. *služebníky vysvobození* zavádějí. Jestliže člověk má démona a požádáme ho, aby se představil, může uvádět různá bláznivá jména, jako je třeba „duch osamění“. Pak může stejný démon předstírat, že z člověka vychází, a přiměje svou oběť kašlat nebo řvát - aby služebník uvěřil, že již vyšel. Potom služebník předpokládá, že daný člověk má dalšího démona, a může se znovu ptát na jeho jméno. Stejný démon může uvést jiné jméno, a to se může opakovat do nekonečna - prostě si se služebníkem hraje.

Jedna křesťanka, která slyšela vyučování Dona Bashama o křesťanech, kteří mohou mít demony, vyšla dopředu, aby se s ní modlil a zjistil, zda nemá démona. Basham jí řekl, že v sobě má jednoho nebo dva demony, a vyhnal je ven. Cestou domů se však necítila dvakrát spokojená a zdálo se jí, že v sobě ještě nějaké demony má. A tak je ze sebe začala vyhánět sama. Podle jejího vlastního písemného svědectví vyhnala ze sebe démona panovačnosti, démona agresivity a démona intelektualismu. Ale stále ještě nebyla spokojená. Pokračovala ve vyhánění až do čtyř hodin ráno; pak prohlásila, že vyhnala 53 demonů. Don Basham tomuto příběhu uvěřil a uveřejnil jej ve své knize.⁵³

Myslím si, že tyto zkušenosti nemají pro křesťana velkou hodnotu. Takové myšlenky a domnělé zkušenosti lze navodit psychologicky na základě víry ve zkušenosti jiných křesťanů, kteří prý v sobě demony měli.

Předpokládám, že služebník vysvobození by lehce diagnostikoval Zachea jako člověka, který má v sobě alespoň dva demony: démona nečestnosti a démona chamtivosti. Ježíš z něj však žádné demony nevyháněl. Nevyháněl žádného démona ani ze ženy, která byla přistižena při cizoložství. Ježíš položil

zodpovědnost na ní: „Jdi, a nehřeš více!“ Zacheus se stal novým člověkem a jeho svědectví to potvrzuje. Neměl v sobě žádné demony. Zacheus i žena hříšnice měli pouze hříchy padlé přirozenosti, a ty nedokáže vyhnat nikdo; musejí být ukřižovány. A to je pomalý proces.

Římané prováděli popravu zločinců dvojitým způsobem: stětím nebo ukřižováním. Při stětí byl zločinec mrtev okamžitě, ale při ukřižování umíral pomalu a ve velikých bolestech, které někdy trvaly i celý týden. Hříchy, rysy a zvyky naší staré přirozenosti nemůžeme popravít stětím, jejich smrt se spíše podobá ukřižování - ukřižování staré přirozenosti trvá dlouhou dobu. Ovoce Ducha také neuzraje přes noc - není to dar, který by bylo možné obdržet okamžitě.

F. Nebezpečí falešných učení o démonech.

1. Tato učení mají tendenci přesunout zodpovědnost člověka za jeho hříšnost na démona - „To ďábel mě k tomu přiměl.“
2. Oslabují křesťana, protože jej vedou k víře, že o vládu nad jeho myslí a tělem bojují démoni s Duchem svatým, a on vidí sám sebe jako bezmocnou oběť.
3. Nepodporují vývoj zdravé osobnosti, protože se snaží potlačovat pudy člověka, aby si myslel, že jde o demony. Měl by si uvědomit, že hříchy vycházejí z jeho hříšné přirozenosti, a podle toho s nimi i jednat.
4. Berou křesťanu jistotu tím, že jej vedou do neustálého strachu z toho, že do něj kdykoliv může vstoupit nějaký démon.
5. Způsobují, že křesťané se příliš zabývají strachem z toho, že je posedne démon, a tím brání duchovnímu růstu, který s sebou nese rozpoznávání a ukřižování hříšné přirozenosti a přináší ovoce Ducha.

V. BOŽSKÉ ZDRAVÍ

Křesťané se mohou těšit božskému zdraví

Další falešné učení lákavé pro svrablavé uši vyhlašuje, že lidé mohou mít božské zdraví a již nikdy nemusejí onemocnět. A kdo by nechtěl božské zdraví?

A. Učení o božském zdraví a jeho škodlivý vliv na křesťany. Kenneth Copeland, jeden z mnohých, kteří vyučují božskému zdraví, píše: „Bůh má svůj způsob na to, aby každá lidská bytost na zemi žila zcela osvobozena od nemocí a slabostí.“⁵⁴ Nečiní rozdíl mezi hříšníky a křesťany, protože říká, že se to týká „každé lidské bytosti na zemi.“ Naznačuje tím snad, že božské zdraví může mít kdokoli, hinduista nebo muslim, jestliže správným způsobem aplikuje nějaký neosobní duchovní zákon? Uvedme si jiné tvrzení, které pronesla zastánkyně božského zdraví:

To, že jsem byla nemocná a Bůh mne uzdravil, nebylo pro mne to nejlepší, co mi Bůh chtěl dát. Přijmout uzdravení je něco úžasného, ale žít v božském zdraví je lepší. Naučili jsme se věřit v božské zdraví, nejen v uzdravení.⁵⁵

Pozitivní vyznávání učí, že každý křesťan by měl mít *božské zdraví* a neměl by nikdy prožívat nemoc ani utrpení. Toto extrémní učení je falešnou domněnkou. Není biblické ani není prokazatelné v praktickém životě; je to prostě imaginární cíl. I samotní učitelé Víry, kteří tuto doktrínu vyhlašují, někdy onemocní, a dokonce jdou do nemocnice na operaci.

Když se člověk stává křesťanem, má přístup k mnoha požehnáním. Jsou mu odpuštěny hříchy, jeho jméno je zapsáno v knize života, naplní jej nebeská radost, láska a pokoj, má společenství se svým Pánem, a prochází-li složitou situací, přijímá Boží milost. . . Bůh nám však nedá vždy to, zač jej prosíme. Někdy jsou právě věci, které bychom chtěli změnit nebo se jich zbavit, nástrojem, kterého Bůh používá k tomu, aby v našem životě dosáhl svého cíle.⁵⁶

Jistá nemocná žena, která trpěla roztroušenou sklerózou, přišla o berlích za svým pastorem Chuckem Smithem a se slzami v očích se ho ptala: „Jak mohu vysvětlit svým křesťanským přátelům, že stále miluji svého Pána a neskrývám žádný hřích, když jsem tak pokřivená?“

Jedna mladá charismatička navštívila v Rakousku stejný sbor, kam jsem chodil i já s manželkou. Moje žena ji znala z dřívějšíka, ale když se s ní měla přivítat objetím zaváhala - s vysvětlením, že má silnou rýmu. Nuže, za prvé šlo o „negativní vyznání“ a za druhé moje žena neměla božské zdraví. Mladá žena se usmála a řekla: „Ach, to je v pořádku - já tvou rýmu nedostanu, protože mám božské zdraví.“ Pravda však je, že ani jeden člověk se nemůže těšit božskému zdraví, pokud žije ve smrtelném těle a na tomto světě, který je pod prokletím!

Měli jsme velice dobrou přítelkyni, která strávila dlouhou dobu v Americe a byla velmi přitahována Haginovými knihami a přijala jeho učení. Uvěřila také v božské zdraví. Když měla jít manželka na operaci, aby jí odstranili nádor, naše přítelkyně byla rozhodně proti tomu. Řekla: „Nesmíš jít pro uzdravení ‚dolů do Egypta‘ - to se Bohu nelíbí, musíš prostě důvěřovat Bohu.“ Poznali jsme, že jde o extrémní učení Víry. Víme, že Bůh nepoužívá vždy zázraku, aby uzdravil nemoci, kterými trpí jeho děti.

Naše přítelkyně rovněž řekla: „V naší rodině nejsme nikdy nemocní, protože žijeme správně.“ V komentáři této drahé sestry jsme cítili náznak pýchy, ačkoliv si to neuvědomovala. V jejích očích nešlo o nic jiného než o pozitivní vyznání. Nesmírně prohanané na tom je, jak lehce se pozitivní vyznání může stát výrazem pýchy, aniž by si to člověk uvědomil. To, co ve skutečnosti říkala, by se dalo vyjádřit slovy: „Nejsme nikdy nemocní, protože žijeme správně a věříme Bohu, že nám dá božské zdraví; ale vy určitě nežijete správně, protože jste nemocní a jdete na operaci ‚dolů do Egypta‘.“ V té době jí bylo asi čtyřicet let. Asi o 15 let později celá její rodina onemocněla - situace byla tak kritická, že museli jít „dolů do Egypta“ do nemocnice na speciální léčbu. Nepřestali žít správně a milovat Boha, a snad jej milovali ještě více než před 15 lety, ale Bůh je suverénní. Nerozhodne se vždy uzdravit své věrné hned poté, co onemocní.

Shodujeme se s Chuckem Smithem v tom, že duchovní pýcha je nejhorší. Způsobuje totiž, že člověk si začíná myslet: „Jsem duchovnějšší než ty. Proto mne Bůh může používat. . . Já jsem dělal všechno správně. Ty ne.“⁵⁷

Jestliže jsi od Boha přijal nějaké požehnání - dobré zdraví nebo uzdravení - nerozuměj tomu tak, že je to kvůli tobě. Jediným důvodem požehnání je Boží milost. Není to proto, že jsi věřil nebo důvěřoval. Je to proto, že Bůh je milosrdný. Nezapomeň na to.⁵⁵

Samozřejmě, Boží uzdravení je velice důležitou pravdou (zejména pro letniční a charismatiky), ale je rozdíl mezi *božským zdravím* a *Božím uzdravením*. Stejně tak existuje rozdíl mezi Božím uzdravením a *spasením*. Spasení je absolutní, to znamená, že je určeno všem, každému člověku, který uvěří, činí pokání a vírou přijme Ježíše jako svého Spasitele. Boží slovo učí, že Boží vůlí je, aby nikdo nezahynul, ale aby každý člověk činil pokání a byl spasen (1. Timoteovi 2,-1; 2. Petrův 3,9). Spasení je absolutní, protože se týká stavu lidí ve věčnosti. Uzdravení však absolutní není, je dočasné, platí pouze pro tento život. Zaslíbení Ježíšovo o tom, že „na nemocné budou vzkládat ruce a uzdraví je“, je zaslíbením všeobecným, které je podřízeno suverénní Boží vůli; není absolutní. Toto zaslíbení z Marka 16,18 je řečeno ve stejné části, která obsahuje i taková zaslíbení jako „budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do ruky a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane.“ Ani tato zaslíbení nejsou absolutní; jsou podřízena suverénní Boží vůli.

V prvotní církvi snad nebylo mezi apoštoly a evangelisty člověka, který by byl spravedlivější a věrnější a měl více víry než apoštol Pavel. Jestliže si v oněch dnech někdo zasloužil uzdravení, byl to právě on. **A přece nebyl uzdraven.** Odešel do hrobu i se svým ostnem v těle - ne v duchu ani v myslí, ale v těle. Proč? Protože uzdravení není absolutní a protože v případě Pavla bylo absolutní Boží vůlí, aby trpěl. A Bůh měl svůj záměr: nikdy nedělá nic, co by nemělo smysl. Jeho cílem bylo uchránit Pavla od domýšlivosti, která mohla vyplynout z „výjimečnosti zjevení“, které mu Bůh dal (2. Korintským 12,7). Chápete, Bůh připravoval Pavla na jeho velkou odměnu na věčnosti, nikoli na pohodlí krátkého života. Život na zemi je v porovnání s věčností pouhou kapkou vody v oceánu. A Bůh nás připravuje právě na věčnost a na odměnu, která nás očekává. Život na zemi je pouze jakýmsi přípravným procesem - obdobím, kdy se připravujeme na nebe. Ale někteří učitelé Víry se snaží vytvořit si nebe již na zemi » mít největší domy, jezdit v nejdražších autech, nosit ty nejlepší šaty, unikat všemu utrpení a pronásledování a vládnout jako králové. To však není evangelium, které vyučovali Ježíš a apoštolové. Co měl Ježíš na

mysli, když řekl: „Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“? Jistě to nebylo to, co se nám snaží říci učitelé Víry.

Dr. Richard Lovelace, profesor z Gordon-Conwell Theological Seminary, tvrdí, že některé formy hnutí pozitivního vyznávání nejsou teologicky zdravé. Když členové tohoto hnutí jednají podle principů Křesťanské vědy a popírají příznaky nemoci, vede to k tomu, že nemoc není léčena, a to může vyústit v tragédií.

Základem naší viry by měla být důvěra v milujícího Boha, který má pod svou vládou i naše zdraví a všechny okolnosti našeho života. Jestliže sáhne k psychologické myšlenkové manipulaci, abychom neštěstí odrazili, opouštíme protestantismus a vymýšlíme si nové náboženství skutků.⁵⁹

Je všeobecně známo, že někteří extrémisté z řad učitelů Víry prohlašují, že „uzdravení je vždy k dispozici v š e m věřícím“. Kdyby to byla pravda, žádný upřímný věřící by například neměl nosit brýle - a přece někteří učitelé Víry brýle nosí. Kdyby tato věta byla skutečně pravdivá, opravdoví věřící by nikdy neměl umřít, protože smrt ve vysokém věku je způsobena buď nemocí nebo nějakou poruchou v těle. Takové prohlášení ohledně uzdravení je tedy absurdní.⁶⁰

Když dr. Lovelace řekl, že nemocným odmítajícím pro svou extrémní víru lékařskou pomoc hrozí smrtelné nebezpečí, odvolával se na pozitivní vyznávání a na ty, kteří věří, že uzdravení je vždy všem věřícím k dispozici. Když je člověk nemocný a snaží se dosáhnout uzdravení pozitivním vyznáním, že je uzdraven, a tím se napojí na magický duchovní zákon víry, klame sám sebe; používá metod Křesťanské vědy a rosenkruciánství, které nefungují a mohou vést až k smrti.

Patnáctiměsíční syn Davida Gilmora onemocněl. David společně se svou manželkou vzal syna do svého sboru, který byl jedním ze sborů extrémní víry. Pastor a členové věřili, že každou nemoc může uzdravit pouhá modlitba - a že vyhledávání lékařské pomoci není ničím jiným než projevem nedostatečné víry v Boha. David Gilmore se svou ženou se řídili radou svého sboru a nechali pastora a shromáždění, aby se za jejich syna modlili. Stav dítěte se však neustále zhoršoval a horečka se zvyšovala. A tak se modlili ještě usilovněji. Po několika týdnech dítě osleplo, ale přesto pokračovali. Den poté, co pastor vyhlásil ve sboru mocné kázání o víře, Gilmorovi šli zkontrolovat svého velmi nemocného syna a zjistili, že jeho tělíčko je modré. Byl mrtev. Sbor se znovu modlil, protože všichni věřili, že moc modlitby může vzkřísit i mrtvého. Pitva prokázala, že dítě zemřelo na následky jisté formy meningitidy, která je snadno léčitelná - jejich syn mohl být zdrav.

Nějaký čas po tragédii David Gilmore opustil sbor; o pět let později vyprávěl tento příběh novináři z *Chicago Tribune*. K tomuto kroku se rozhodl, protože věděl, že za podobných okolností - pro odmítnutí lékařské péče - zemřelo ve sboru dalších dvanáct dětí. Novinář se rozhodl, že si jeho příběh prověří. Získal jména všech lidí, jimž děti zemřely, a dokonce se mu podařilo zkontaktovat se s bývalými členy, kteří se odstěhovali. Zjistil, že celkově zemřelo 52 lidí (kteří byli v kontaktu se sborem a s jeho pastorem), protože odmítli lékařskou pomoc. Tomuto příběhu se dostalo velké publicity. Jaká ztráta na lidských životech a jaká hrozná výčitka křesťanství!⁶¹

Mám ve své kartotéce dopis od Davida Wilkersona, který popisuje zkušenosti své dcery z doby, kdy navštěvovala jeden z těchto extrémních sborů víry. Když Debbie zjistila, že má rakovinu, její sbor se za ni samozřejmě postavil v modlitbách. David nerozebírá detaily, ale předpokládám (neboť šlo o sbor řídicí se zásadou „pojmenuj a nárokuje si“), že jí pastor řekl, aby poté, co se modlila modlitbu víry, již jen vyznávala uzdravení. A tak měla na základě učení o pozitivním vyznávání nahlas tvrdit: „Jsem uzdravena, díky Bohu!“ Je také možné, že z ní vyháněli démona rakoviny.

Přešlo několik týdnů, a Debbie se cítila stále hůř. A tak, když pro ni pastor a jeho lidé už nemohli nic udělat, požádali ji, aby přestala do jejich sboru chodit - byla pro ně špatnou vizitkou. A tak velmi zklamaná odešla a cítila se zrazena a opuštěna svými přáteli a svým sborem ve chvíli, kdy je nejvíce potřebovala. Ovšem jak by mohl pastor pokračovat ve svých kázáních na téma „Můžeš mít, co říkáš“, když členka jeho sboru umírá na rakovinu?

Naštěstí poté, co Debbie odešla ze sboru, byla uzdravena. Naštěstí se také onen sbor i se svým falešným učením zanedlouho rozpadl.

Uvedme si nyní některé škodlivé důsledky učení o božském zdraví:

1. Vede k duchovní pýše.
2. Může působit velice zhoubně na duchovní stav křesťana, který má vleklou nemoc, a přátelé mu tvrdí, že důvodem je nějaký skrytý hřích.
3. Některé Boží děti vede k pochybnostem, zda jsou spaseni, protože jsou nevyлéčitelně nemocní. Další zase ztratili Pánovu radost, když jim bylo řečeno, že nemají dostatek víry, a to že je překážkou uzdravení.
4. Tragédie je, že tímto extrémním učením nejvíce trpí ti, kteří jsou nemocní a velice potřebují povzbuzení.
5. Může vést k brzké smrti, když člověk nevyhledá lékařskou pomoc ze strachu, že bude obviněn z nedostatku víry.
6. Když křesťan odmítne lékařskou pomoc, a potom zemře, snesou se na adresu křesťanství mnohé výčitky.

B. Nemoc a hřích. Někteří učitelé Víry se domnívají, že všechny nemoci jsou buďto důsledkem dvou nedostatků postiženého - hřichu či nedostatku víry - nebo jsou způsobeny démonskou aktivitou. Trpící člověk prý má buď nějaký hřích nebo nedostatek víry - nebo musí mít démona konkrétní nemoci, kterého je nutno vyhnat.

Jeden z mých přátel, pastor James Swanson, jel do Kanady na pohřeb svého dlouholetého přítele. Jeho přítel byl druhým pastorem sboru extrémní víry. Pravděpodobně úspěšně kázal o víře a úspěšně se modlil za nemocné. Sám zemřel na nemoc. Pohřbu se zúčastnili jeho příbuzní i přátelé, kteří přišli projevit úctu Božímu muži, kterého milovali a kterého si vysoce vážili. První pastor se ocitl ve velice složité situaci. Jak těmto lidem vysvětlí, že zemřel na nemoc? Ani jeden křesťan v jeho sboru přece neměl být nemocný, a zvláště ne kazatel Víry. Nuže, nemohl říci, že měl démona, jinak by se ptali, proč ho nevyhnali. Tím by vlastně odsoudil sám sebe. Nemohl říci, že jeho pomocník neměl dost víry, neboť všichni věděli, že je kazatelem Víry. Kromě toho by tím odsoudil sám sebe, že neměl k jeho uzdravení víru. A tak zůstala jediná alternativa - jeho pomocník musel mít nějaký skrytý hřích, a proto nebyl uzdraven. A přesně to lidem na pohřebním shromáždění řekl. O tom, jaká byla v celé záležitosti Boží vůle, se ani neuvažovalo. Dovedete si představit, jak zahanbeně se museli po takovém nečekaném obvinění cítit zarmoucení příbuzní? Pastor Swanson byl ořesen i zarmoucen zároveň.⁶² Co si o tom myslel Bůh?

Sám Ježíš učil, že hřích nemusí být nutně příčinou nemoci. Pro náboženské lidi je přirozené, že vinu za nemoc svalují na nějaký hřích v životě trpícího. Učedníci si mysleli totéž - stejně jako farizeové (Jan 9,34). Když člověk, který byl od narození slepý, přišel za Ježíšem a prosil jej o uzdravení, učedníci se ptali: „Mistře, kdo zhřešil, tento-li, či rodičové jeho, že se slepý narodil?“ Ježíš odpověděl: „Ani tento zhřešil, ani rodičové jeho; ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm.“ (Jan 9,1-3)

Z úst samotného Mistra tedy máme potvrzeno, že nemoc nemusí být nevyhnutelně důsledkem hřichu.

V některých případech existuje přímá souvislost mezi hřichem a utrpením. Člověk, který holduje sexuální nemravnosti, s velkou pravděpodobností dostane nějakou pohlavní chorobu, která mu přinese nejen utrpení, ale může jej přivést předčasně do hrobu. Jistý člověk, který hrozně trpěl a umíral na rozedmu, řekl: „Vykouřil jsem hodně cigaret.“ Existují jisté morální zákony a zdravotní pravidla, jejichž porušování otevírá dveře utrpení.

Když Ježíš řekl, že stav slepého od narození nebyl způsoben jeho hřichem ani hřichem jeho rodičů, chtěl tím říci, že slepotu mu neposlal Bůh jako trest za hřích (Jan 9). Při jiné příležitosti, když Ježíš uzdravil muže, který byl chromý

třicet osm let, řekl mu: „Víc nehřeš, aby se tobě něco horšího nepříhodovalo“ (Jan 5,14).

Na základě uvedených příkladů můžeme dospět k závěru, že v mnoha případech je hřích přímou nebo nepřímou příčinou nemoci - ale v jiných případech tomu tak nemusí nutně být. Je také možné, že utrpení přichází v důsledku hříchu někoho jiného, čehož smutným svědectvím jsou například děti, které se rodí s AIDS zděděným od svých nakažených matek.

Boží spravedlnost vyžaduje, aby hřích byl potrestán. Bůh vyslovil skrze Mojžíšova ústa tato varování: „Pakli nebudete mne poslouchali a nebudete činití všech příkázání těchto... a zrušili byste smlouvu mou: Já také toto učiním vám: Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici páličivou, což zkaží oči vaše, a bolesti naplní duši.“ (Leviticus 26,14-16) V průběhu celých dějin opouštěli Izraelité Hospodina, činili zlo a odvraceli se od něho, aby sloužili jiným bohům. Bůh posílal své proroky, aby je varovali, a když odmítli činit pokání, přicházel na ně soud.

Jeden z mnoha takových příkladů najdeme v knize proroka Ezechiela. Bůh skrze proroka Ezechiela prorokoval, že pro odpadlictví Izraele pošle na ně čtyři strašné rány - meč, hlad, dravou zvěř a mor. Přestože sešle tyto strašné rány, ostatek, který bude činit pokání a změní díky těmto ranám své cesty, přežije. „A tak potěší vás,“ hovoří Hospodin skrze proroka Ezechiela, „když uzříte cestu jejich a skutky jejich. I víte, že jsem *ne nadarmo učinil všechno to*, co jsem učinil při něm.“ (Ezechiel 14,21-23) Jasně vidíme, že za prvé, tím, kdo přivádí všechno toto utrpení na vyvolený národ pro jeho hřích, je Bůh. Za druhé, Bůh má v souvislosti s těmito soudy na mysli věčný záměr - očistit ostatek pro svou slávu. A tak znovu vidíme, že Bůh, aby naplnil svůj věčný záměr, používá někdy pro svou slávu i prostředku utrpení.

C. Nemoci a démoni. Démoni, démoni, všude démoni. Někteří služebníci vysvobození vidí demony všude. Jeden z vůdčích představitelů napsal: „Není téměř pochyb o tom, že každá nehoda, neštěstí, hádka, nemoc, slabost, neštěstí jsou přímým důsledkem působení. . . jednoho nebo více zlých duchů.“ Pokračuje a tvrdí, že někdy, když je člověk zraněn, vstupují duchové do bakterií a „způsobují infekci a záněty“.⁶

Když se mělo shromáždění sboru v Grazu přestěhovat do větší budovy - která předtím byla divadlem - jeden z lidí, kteří patřili k hnutí Víry, řekl mé manželce: „Nejdříve byste tam měli jít vyhnat všechny demony.“ Moje manželka rychle odpověděla: „Když začneme uctívat Pána, pak všichni démoni - *jestli tam nějakí jsou* - utečou sami.“ Když vyučujeme, že příčinou všech nemocí a problémů jsou démoni, začneme za vším vidět demony; vše, co se stane, je pak nepochybně důsledkem démonské posedlosti nebo aktivity.

Místo toho, abychom ve všem viděli Boha, poněvadž on má pod svou vládou každou situaci, vidíme za vším demony. Takový postoj velice brzdí duchovní růst křesťanů.

Někteří vůdčí představitelé učitelů Víry také věří, že téměř všechny nemoci jsou způsobeny demony, kteří vstupují do těla znovuzrozených křesťanů, stejně jako do nevěřících.⁶⁵ Maxwell Whyte píše:

Shrnutím všeho je podle našeho názoru to, že primární příčina všech nemocí je duchovní. . . Kdybychom nejdříve vytínali demony, často by už nebylo potřeba se za nemocné modlit; vysvobození od démonů by jim všem přineslo potřebné uzdravení.⁶⁶

Takové učení je nebiblické. Je pravda, že v Izraeli bylo v době, kdy Ježíš chodil po zemi, hodně lidí posedlých demony a mnohé z nich Ježíš vysvobodil (Matouš 8,16, atd). Ale byly také obrovské zástupy těch, kteří byli uzdraveni a přitom nebyli posedlí demony. Sám Ježíš rozdělval nemoci do čtyř skupin. Když pověřoval své učedníky, aby šli do všech měst Izraele kázat a uzdravovat nemocné, řekl jim:

- (1) Uzdravujte nemocné
- (2) Křestete mrtvé
- (3) Očišťujte malomocné
- (4) Vyhánějte demony

Pouze poslední skupina z těchto čtyř měla co do činění s demony. Zde je seznam lidí, kteří byli uzdraveni Ježíšem a nebyli posedlí demony:

- (1) Muž, který se narodil slepý (Jan 9)
- (2) Slepý v Jerichu (Matouš 9)
- (3) Chromý u rybníku Bethesda (Jan 5)
- (4) Ochrunutý (Matouš 9)
- (5) Deset malomocných (Lukáš 17)
- (6) Petrova tchyně - Ježíš pohrozil horečce, ne démonu (Matouš 8)
- (7) Nemocná žena, která se dotkla jeho roucha (Matouš 9)
- (8) Muž uzdravený z vodnatelnosti (Lukáš 14)

Zaujmeme-li postoj, že „primární příčina všech nemocí je duchovní“, to znamená posedlost demony, potom dospějeme k závěru, že žaludeční problémy Timotea, nemoc Trofimova (2. Timoteovi 4,10) a Pavlova nemoc, o níž mluvil v listu Galatským (4,13-M), byly důsledkem posedlosti nebo démonské

infiltrace. Kdyby to byla pravda, potom by Pavel démony, kteří se ho báli (Skutky 19,15), z Timotea a Trofima vyhnal. Jak by mohl člověk, který studuje Bibli, uvěřit, že Pavel, který napsal minimálně 13 knih Nového zákona, byl v průběhu větší části své služby posedlý (nebo měl démona v některé části" svého těla)? Pavel poprvé řekl o své strašné nemoci Galatským, které navštívil při své první misijní cestě. Řekl jim toto: „Víte pak, že s *mlobou těla* kázal jsem vám evangelium poprvé. Ale pokušení mé na těle mém nebylo u vás málo váženo, ani opovrženo, ale jako anděla Božího přijali jste mne." (Galatským 4,13-14)

Jak jsme již uvedli, existuje veliký rozdíl mezi tím, když je člověk démony trápen, nebo když je posedlý. Trápení démony by mohlo vyústit do nějaké nemoci nebo deprese, které byly způsobeny působením démonů na člověka **zvnějšku**, zatímco v případě posedlosti démoni do člověka vstupují a přebývají v něm. Duchem svatým naplněný křesťan by mohl být ohrožován prvním způsobem, ale nikdy ne druhým - pokud ovšem dobrovolně neopustí Krista a nevydá se napospas démonům. Znovuzrozeného křesťana se nemůže dotknout nemoc vyvolaná démonským útlakem, pokud by to nedovolil Bůh. Klasickým příkladem je Pavlův osten v těle, který Bůh dopustil a odmítl od něj vzít.

Někteří služebníci Vysvobození říkají, že když může mít démony žádosti- vosti, hněvu a žárlivosti křesťan (což ovšem nejsou démoni, ale hříchy staré přirozenosti, které se podle učení Bible musí ukřižovat), pak oč více jsou démony žádosti, lhaní, drog, alkoholu atd. svazování hříšníci - démony, které je nutno vyhnat!?. Následující pravdivé svědectví je pouze jedním z tisíců případů, které dokazují moc Ježíše Krista k osvobození takového člověka skrze Ducha svatého i bez takzvaných služebníků Osvobození.

Před několika lety měl jeden úspěšný podnikatel silné sklony k alkoholismu. Nejdříve vypil jen jednu skleničku vína, potom pil stále víc a víc, až se stal alkoholikem. Šlo to s ním z kopce, až jej nakonec opustila manželka, rodina a byl propuštěn z práce. Ztratil všechno a stal se tulákem, který se potuloval z místa na místo a vždycky byl opilý. Dostal se do takového zajetí alkoholu, že ani nedokázal udržet v třesoucích se rukou pero.

Pomalou mu došly peníze. Měl právě tolik, aby si koupil dvě láhve vína a zaplatil nocleh v levném hotelu v nejbídnější části města. Když vešel do pokoje, byl přesvědčen, že z něj už nikdy nevyjde. Vypije si své dvě láhve a už se nikdy neprobudí. Všechno pro něj skončilo. Snažil se s pitím přestat, ale vždycky selhal.

Pokoj byl velice malý - tak, aby se do něj vešla postel a malý noční stolek. Když chtěl láhve položit na stolek, nešlo to, protože tam ležela nějaká kniha. Zvedl ji a položil tam láhve. Všiml si, že je to Bible, kterou tam položili členové

společnosti Gedeon. Otevřel ji ve 3. kapitole Janova evangelia. Úžasné! Přečetl si 16. verš: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Když to četl, začalo se s ním dít něco zvláštního. Oči se mu zalily slzami, které začaly skrápět otevřenou stránku Bible. Padl na kolena a křičel k Bohu, aby se slitoval nad ním, bídným ztraceným hříšníkem. Bůh jeho volání uslyšel. Uzdravil ho z alkoholismu a učinil novým stvořením v Kristu. Vyšel z pokoje jako úplně nový člověk.

Co se stalo s démonem alkoholismu? Nebylo tam nikoho, kdo by jej vyhnal. Možná proto, že v sobě žádného démona neměl - osobně jsem o tom přesvědčen. Smířil se s manželkou a rodinou a vrátil se do práce. Nyní je předsedou společnosti *Gedeon International*. . . ve službě **vysvobozování hříšníků**, nikoli **vyhánění** démonů! Vypráví svázaným hříšníkům o *moci Božích slova*, které může vysvobodit a očistit i nejhoršího hříšníka.⁶⁷

D. Nemoc a Boží vůle.

Absolutní Boží vůle byla předurčena již před stvořením. Tuto vůli nemůže nic změnit - ani člověk, ani anděl, ani Satan. Bůh naplánoval průběh věků, a *to, co předurčil, se musí stát.*

Jiná je *Boží dokonalá vůle pro lidstvo*. Na této úrovni daroval Bůh lidem svobodnou vůli, aby se mohli rozhodnout. Člověk se může rozhodnout mu sloužit nebo ne.

Třetí je *Boží svolující vůle*. Bůh se může rozhodnout nezasahovat do situace, kdy jeden národ vyhlásí druhému válku. Může to být v souladu s jeho svolující vůlí. Když nějakému národu hrozí epidemie, může se rozhodnout, že některé křesťany před touto nemocí neochrání. „Většina utrpení je Boží vůlí pouze v tom smyslu, že Bůh dovolí, aby k tomu došlo.“⁶⁵

Učitelé Víry odmítají myšlenku, že by vůbec mohlo být Boží vůlí, aby křesťan trpěl. Utrpení není pro křesťany, tvrdí. Bůh prý chce, aby měli božské zdraví, které je jeho vůlí vždy a pro všechny křesťany. Co k tomu říkají Copelandovi?

Jsou některé tradiční postoje, které existovaly v těle Kristově po dlouhé roky. Jedním z nich je přesvědčení, že zkoušky a soužení jsou požehnáním od Boha a že je posílá Bůh, aby nás učil a vychovával. To absolutně není pravda... Na zkoušky a soužení se dívejme jako na takové, jakými opravdu jsou - jako na Satanovy pokusy zastavit Boží moc na zemi

Stejným způsobem se dívají na nemoci a utrpení:

Svět touží najít cestu z nemoci - ne cestu do ní. Utrpení není pro tento svět vůbec přitažlivé, ale skrze tradici Satan prodával církvím utrpení jako vůli Boží.⁷⁰

Samozřejmě, že utrpení není pro tento svět přitažlivé. Svět zabil Ježíše a apoštoly a statisíce křesťanů. Avšak Ježíš nepřišel, aby se líbil světu. Svým následovníkům řekl: „Kdybyste byli ze světa, svět, co jest jeho, miloval by; že pak nejste ze světa, ale já ze světa vyvolil jsem vás, proto vás svět nenávidí... poněvadž se mně protivili, i vám se protivit budou.“ (Jan 15,19-20) Řekl rovněž: „Ve světě soužení mít budete.“ (Jan 16,33) Ježíš nesliboval svým následovníkům božské zdraví ani osvobození od utrpení a pronásledování. Jak jsme již zmínili, život na této zemi se všemi svými problémy a utrpením je přípravnou školou pro náš skutečný život, pro život věčný.

Jedním z problémů učení Víry je, že **vyžaduje** od Boha, aby svá zaslíbení dodržel teď. To však nejde, protože Bůh je suverénní a ani jedna smrtelná lidská bytost mu nemůže nařizovat, co má nebo nemá udělat. To zavání pýchou. Pravá víra neprosí, ať se stane moje vůle, mým způsobem a v mém čase - ale ať se stane vůle Boží, Božím způsobem a v Božím čase.

Jelikož mluvíme o duchovní pýše, rád bych citoval, co o ní říká David Wilkerson: „Pýcha je nezávislost - pokora je závislost. Pýcha je neochota čekat, že Bůh bude konat ve svém čase a svým způsobem. Pýcha se žene za tím, aby měla všechno ve svých rukou.“⁷¹

Kříž představuje smrt mých vlastních plánů, všech mých představ, mých vlastních tužeb, mých nadějí a snů. Je především smrtí mé vlastní vůle. To je skutečná pokora. Pokora je spojena pouze s křížem. „A ve způsobu nalezen byv jako člověk, ponižil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Filipským 2,8)⁷²

Ježíš řekl: „Nemohu já sám od sebe nic činit. .. neboť nehledám vůle své, ale vůle toho, který mne poslal, Otcovy.“ (Jan 5,30) Ježíš měl na mysli to, že odmítá brát záležitosti do svých vlastních rukou. Dlouhé hodiny se modlil a dostal jasné směrnicе od svého Otce. Ježíš, který je Bohem, se ponižil, aby byl zcela závislý na Otci. Pavel jasně prohlásil: „Mějte v sobě stejné smýšlení jako měl Kristus Ježíš.“ (Filipským 2,5 Ž)

Bůh používá utrpení a nemoci k tomu, aby nám udělil nové lekce důvěry a trpělivosti, kterým se nemůžeme naučit jiným způsobem. Většina učitelů Víry sice této pravdě nevěří, ale je zcela biblická.

Charles Malik, významný libanonský křesťanský vůdce, adresoval Dr. Lovelacemu provokativní větu, že západnímu křesťanství chybí jeden důležitý

prvek, který přinesl obnovu věřícím za železnou oponou. Tím je *utrpení*. Lovelace se podělil s touto zkušeností:

Když jistý významný charismatický vůdce v jednom shromáždění řekl, že Bůh může jejich víru upevňovat skrze utrpení, zabránili šíření této kazety, protože obsahovala „falešnou doktrínu“.⁷³

A co podle záznamu z listu Židům 12,5-11 mluví o utrpení, kázni a těžkostech Písmo?

Synu můj, nepohrdej kázni Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš. Nebo koho miluje Pán, toho trestá, a **švihá** každého, kterého za syna přijímá. **Jestliže kázeň snášíte**, Bůh se vám podává jako synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? . . .ale tento k užítku, *abychom došli svatosti jeho*. Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se zajisté býti potěšené, ale smutné, než *potom pokojné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteří by v něm pocvičeni byli*.

Bůh „švihá“ každého, koho přijímá za syna. Slovo „švihá“ je přeloženo z řeckého *mastigó*. Stejně slovo je užito u Jana 19,1, když vojáci bičovali Ježíše. Písmo nám říká, že stejně tak Bůh švihá i ty, kteří jej následují; samozřejmě, ne přímo, ale tím, že dovolí, aby do našeho života přišly nepříznivé okolnosti jako v případě Joba, Pavla a jiných. A tak se od nás očekává, že se „podvolíme jeho výchově“. Kdo by však chtěl procházet těžkostmi? Určitě ne učitelé Víry. A přece nás Bible učí, že Bůh to činí *k užítku, abychom došli svatosti jeho*, a později tato výchova přinese „hojné ovoce spravedlnosti“. Jde o daný Boží princip, a celá Bible podává důkazy, že funguje. Pro příklad si můžeme zajít do doby proroka Izaiáše, kdy Izrael odpadl od Boha a Izaiáš společně s dalšími proroky varoval celý národ, že pokud nebude činit pokání, půjde do zajetí. Izraeli hrozilo strašlivé utrpení; mnozí z nich měli být zabiti, města zničena, chrám zbořen a oni samotní měli být odvedeni do zajetí. Proč? Jen proto, aby je Bůh potrestal? Izaiáš viděl i to, co se stane po babylónském zajetí, a prorokoval, že Bůh si vzbudí Kýra, který je vysvobodí (toto proroctví bylo vyřčeno 180 let předtím, než se to stalo - viz Izaiáš 45. kapitola). V 48. kapitole psal Izaiáš tak, jakoby již bylo po zajetí a lidé se vrátili do své zaslíbené země. „Hle, přetavil jsem tě, ne však jako stříbro, **vyzkoušel jsem tě v tavíci peci utrpení.**“ (verš 10 E)

Uvedená pravda Božího slova jde ostře proti všemu, co učí učitelé Víry - že Boží dítě žádným způsobem netrpí. „Na naší cestě leží zkoušky, konflikty,

zápasy a utrpení, a my je nemáme považovat za neštěstí, ale spíše za součást potřebné výchovy."⁷⁴

Víře se nelze naučit jinak než prostřednictvím zkoušek. Je to Boží škola víry a je daleko lépe naučit se důvěřovat Bohu než mít se v životě dobře. Když se jednou naučíme lekcí víry, získáme věčný vklad a věčné bohatství, ale bez víry nás dokonce i veliké bohatství ponechá v chudobě.⁷⁵

Jakub povzbuzuje křesťany, kteří procházejí těžkými zkouškami: „Za největší radost mějte, bratří moji, když v rozličná pokušení upadáte, věduce, že zkušeni víry vaší působí trpělivost.“ (Jakubův 1,2-3) Petr se o stejném principu zmiňuje, když píše: „Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušeni vás... ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím. .. Proto i ti, kteří trpí podle vůle Boží, jako věrnému stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce.“ (1. Petrův 4,12-13.19) „Ti, kteří *trpí podle vůle Boží*“ - můžeš tedy činit dokonalou Boží vůli, a přesto trpět!

Jakub ani Petr neradili křesťanům, aby před utrpením a těžkostmi utíkali ani aby požadovali změnu okolností. Naopak, oba tvrdili, že křesťané by se měli radovat vždy, když čelí nejrůznějším zkouškám a utrpením. Proč? Pro to, co v nich Bůh dosáhl ukřižováním staré přirozenosti a vypůsobením ovoce Ducha, které proměňuje náš charakter v tomto životě a pro věčnost.

Nesmíme zapomínat, co o utrpení, pronásledování a těžkostech říkal Pavel. Pavel mnoho vytrpěl, snad více než kterýkoliv jiný apoštol. Často byl ve vězení, pětkrát byl bičován čtyřiceti ranami bez jedné, třikrát kamenován, trpěl hladem a zimou, často nespál, na cestách se dostal do mnoha nebezpečí atd. (2. Korintským 11,23 28) Co o tom všem řekl? Můžeme si to přečíst v jeho listě Římanům 8,17-18:

Ale jestliže dítky, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, *jestliže spolu trpíme*, abychom spolu i oslaveni byli. Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynějšího času oné slávě, která se zjeviti má na nás.

Pavel věděl, proč Bůh dovolil, aby tolik trpěl - aby mohl mít podíl na Boží věčné slávě. Pavel se nesnažil upravit si tento svět tak, aby se pro něj stal místem pohodlí, nesnažil se žít v přepychovém domě ani stravovat se jako vládce. Nikdy! Jeho slitování nad ztracenými i nově obrácenými bylo tak veliké, že za ně vyléval svou duši. Věřícím v Efezu a jejich starším řekl: „Proto bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí se slzami

napomínati jednoho každého." (Skutky 20,3); Římanům 9,3; 1. Tesalonickým 2,8-9) Dále Pavel svedčí, že „pro tebe zabíjení býváme celý den, jímání jsme jako ovce k zabítí oddané". (Římanům 8,36) Přes všechna tato utrpení a těžkosti však mohl vítězně prohlásit: „Proto libost mám v nemocech (řecky *astheneia*; znamená také slabost), v pohaněních, v nedostacích, v proti-venstvích a v úzkostech, pro Krista". (2. Korintským 12,10)

Svět dnes potřebuje slyšet evangelium prvního století z úst lidí, jako byl Pavel. Toto evangelium proměnilo životy hříšníků tak radikálně, že s radostí přijímali konfiskaci svého majetku, protože věděli, že v nebi budou mít **lepší a trvalý poklad** (Židům 10,34). V arénách se dobrovolně stavěli tváří v tvář lvům a s radostí trpěli pro Krista, když byli zaživa upalováni na hranicích.

Svět nepotřebuje jiné evangelium - evangelium, které je ve své podstatě humanistické a je pouze oděno do letničního roucha. Svět nepotřebuje evangelium o božském zdraví *bez utrpení*, o vládě nad Satanem *bez Krista* a o životě v královském bohatství *bez slitování nad ztracenými a obětování se pro ně*. O takových „křesťanech" mluvil i Pavel a se slzami řekl, že jejich „konec jest zahnutí, jejich bůh jest břicho, a sláva v mrzkostech jejich, kteří o zemské věci stojí". (Filipským 3,19) „Vrchních věcí hledejte," napomíná Pavel, „kde Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské." (Koloským 3,1-2)

Abych lépe vysvětlil, proč Bůh dovoluje, aby křesťané procházeli utrpením, tragédiemi a těžkostmi, použiji následující ilustraci. Vždy, když je navržen nový bojový letoun a je postaven prototyp, zkušební pilot jej zalétává a dělá s ním sérii manévrů. Letoun se testuje na rychlostní limity, chování v různých výškách, rychlost reakce a odolnost při náhlém klesání, funkci přístrojů atd. Je testován za nepříznivých podmínek až na hranice svých možností. Proč? Aby jej zničili? Nebo jen proto, aby „trpěl"? Samozřejmě, že ne. Musí projít zkouškami a „protrpět" různé manévry, aby se odhalily jeho slabosti. Potom se slabá místa a možné vadné části mohou opravit a zkušební pilot jej pak znovu testuje. A to může pokračovat roky, dokud letoun nedosáhne svého vrcholného výkonu a nevyhoví všem požadavkům. Potom je představen vojenským velitelům a nabídnut k prodeji - s nadějí, že se jich prodá alespoň několik stovek.

Nepoužívá Bůh stejného principu v jednání se svými dětmi? Jeho „design" pro každého z nás je takový, aby splňoval určité požadavky pro naše místo ve věčnosti. V nebi už nebude „zkušebních letců", aby nás testovali; máme je tady, na zemi, v tomto životě. Své slabosti nepoznáme, dokud nejsme přezkoušeni a otestováni. Ani apoštol Petr neznal svoje slabosti - pýchu a zbabělost. Ježíš jej varoval, že ho třikrát zapře. Petr se pyšně vychloubal, že i kdyby Ježíše opustili všichni, on s ním půjde ochotně i na smrt (Matouš

26,33-35). Petr nelhal; pouze nevěděl, jak je zbabělý, a když přišla zkouška, svou pýchu a zbabělost poznal. Činil pokání a hořce plakal. Pomalu se z něj stával jiný člověk. Když pak byl uvězněn a odsouzen na smrt, byl pro Krista připraven zemřít. Nestrávil bezesnou noc; když jej přišel osvobodit anděl, tvrdě spal. Stal se pokorným, a proto mohl vyzývat křesťany: „. . .pokorou uvnitř se ozdobte... pokorťte se tedy pod mocnou rukou Boží.” (1. Petř 5,5-6)

Někdy nám připadá, že jsme utrpením a těžkostmi zkoušeni až na hranice svých možností, ale Boží slovo slibuje, že Bůh nedovolí, abychom byli pokoušeni nad své síly (1. Korintským 10,13). Ježíš řekl, že Božím plánem je rozvinout každého v dokonalou bytost podle nejvyššího vzoru - nebeského Otce - jehož viditelným představitelem byl on, Ježíš (Matouš 5,48). Formuje nás různými těžkostmi, problémy, utrpením, urážkami, pronásledováním, nedorozuměním - abychom mohli být proměňováni v jeho církev „slavnou, církev nemající poskvrny, ani vrásky neb co takového, ale aby byla svatá, a bez úhony”. (Efezským 5,27-32)

Ježíš řekl svým učedníkům, že každý bude „solen ohněm”. (Marek 9,49) Měl na mysli utrpení a soud. V tomto životě byli učedníci součástí lidství. Zkoušky a utrpení jsou všeobecným údělem člověka - a křesťané z toho nejsou vyloučeni.

Bůh nemá zalíbení v přísnoštích našich zkoušek a utrpení; ale je potěšen, když mu dovolíme „osolit” naše utrpení jeho radostí, jeho nadějí a jeho vítězstvím. Neochucené utrpení je zaměřeno na sebe, je sebelitostivé a zjevně postrádá smyslu. Ochucené utrpení je postojem podobným Kristovu postoji uprostřed zkoušek. A jakmile ochutíme své utrpení stejným postojem, jaký měl ke svému utrpení Kristus, čeká nás veliká odměna.⁷⁶

Jestliže to dovolíme, Bůh sám ochutí naše ohnivé zkoušky, aby našemu zkušování a trápení dodal hodnotu, aby nás nepříjemné zkušenosti proměnily nyní i pro věčnost.

Ve všem neštěstí, které potkalo Joba, byl úžasným způsobem oslaven Bůh - přede všemi anděly v nebi, před Satanem i démony a před Jobovými přáteli a celou jeho generací. Trpělivost a postoj, jaký zaujal Job v celém svém utrpení, neprestaly být požehnáním pro všechny další generace. Jednou provždy daly odpověď na otázku, proč Bůh dovoluje, aby spravedliví trpěli. Kromě toho Bůh dosáhl v Jobovo charakteru něčeho překrásného. Job byl zajisté morálně dokonalý, ale zdá se, že na to byl i pyšný. Zde jsou jeho vlastní slova:

V spravedlnost jsem se oblékal,
a ona ozdobovala mne;

jako plášť a koruna byl soud můj.
Místo očí býval jsem slepému,
a místo noh kulhavému.
Byl jsem otcem nuzných,
a na při, již jsem nebyl povědom, vyptával jsem se.
(Job 29,14-16)

Jako by Job říkal: „Já jsem udělal to a **já** jsem udělal tamto. . . jaký jsem svatý.“ A později, když mu Bůh odpověděl a zjevil svou vševědoucnost, Job ztratil všechnu svou samospravedlnost. Řekl: „Pročež mrzí mne to, a želim toho v prachu a popele“. (Job 42,6) Bůh Joba připravoval - nejen aby byl příkladem spravedlnosti, pokory a trpělivosti pro tento život, ale připravoval jej pro zvláštní místo na věčnosti. *A neúčinněji to Bůh mohl udělat jediňe skrze velké nešťestí a utrpení.* Hodně charismatických učitelů tomu však nevěří; spíše takový způsob myšlení zesměšňují.

K významu utrpení v životě křesťana však musíme říci ještě něco. Naše zdokonalování „skrze utrpení“ (Židům 2,10) je v Božím plánu a žádná lidská argumentace nemůže tento Boží princip změnit. Utrpení samo hodnotu nemá. Kdyby ji mělo, všichni bychom je vyhledávali. Ale není tomu tak. I hříšníci velice trpí, a některé z nich to dokonce vede ještě k větší hořkosti ducha. Jeden homosexuál proklínal Boha, protože dostal AIDS, jiného to přivedlo k pokání a spasení.

Ve světě, který jo pod prokletím, je celé lidstvo podřízeno bolesti a utrpení. Skutečnému křesťanu by to však mělo připomínat, že tento svět není jeho domovem, a že všechno na světě je dočasné a pomíjivé. Pomůže mu to, aby si uvědomil, že skutečné poklady a trvalé štěstí na něj čekají v nebi, kde už nebude utrpení. Této pravdě nás učil Ježíš. Řekl: „Neskládejte sobě pokladů na zemi (nejlepší auta, nejlepší domy, nejlepší televizní přijímače, nejkvalitnější šaty a drahé šperky), kde mol a rez kazí, a kde zloději vykopávají a kradou, ale skládejte sobě poklady v nebi. . . Neboť kde jest poklad váš, tu bude i srdce vaše.“ (Matouš 6,19 21) Je jasné, že křesťané jsou na světě pouze poutníky a nemají být připoutáni ke světu ani přitahováni věcmi tohoto světa. Bible nás varuje, abychom nemilovali svět ani to, co k němu patří (1. Janův 2,15).

Pro skutečného křesťana má bolest a utrpení pročišřující účinek. Zjevil mu to již starověký Job. Řekl, že Bůh zná jeho postoj k majetku i jeho téměř nesnesitelné utrpení, které ho sužovalo dnem i nocí. Job řekl: „Nebo on zná cestu, která je při mně; bude-li mne zkušovat, jako zlato se ukáži.“ (Job 23,10) To je fantastické! Není divu, že přinesl Bohu tolik slávy, a není divu, že jej Bůh nakonec uzdravil, daroval mu dvakrát tolik majetku a deset dalších dětí.

David tekli: „Prvé, než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostřihám.“ (Žalm 119,67) a „K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým.“ (Žalm 119,71) David mluví o tom, že Bůh byl věrný, když jej trápil: „Seznávám, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mě hodně (tj. zaslouženě) potrestal.“ (Žalm 119,75)

C. S. Lewis píše o utrpení toto:

Odpovídám, že utrpení samo o sobě není dobré. Na každé bolestné zkušenosti je však dobré to, když se trpící podřídí vůli Boží a když v pozorovatelných vznikne lítost a skutky milosrdenství, k nimž slitování vede... Vykupitelský účinek utrpení spočívá hlavně v tom, že láme bouřící se vůli.

Bůh někdy používá utrpení a nemoci ke své slávě, jako tomu bylo i v případě slepého v 9. kapitole Jana. Mohli bychom vyprávět i hodně příběhů ze současnosti, které by tento Boží princip potvrdily, ale jeden snad stačí.

Lékař Paul Brand byl misionářem mezi malomocnými v Indii. Vyprávěl nám příběh o paní Savararyanové, manželce ředitele nemocnice v indické Velloře. Byla to překrásná svatá žena, ze které přímo vyzařovala Pánova radost; byla požeňáním pro všechny, kteří ji znali. Najednou onemocněla rakovinou prsu, která se rychle přenesla i do druhé poloviny těla. Po operativním odstranění prsů byla léčena radioterapií. Přes všechnu péči se rakovina rychle rozšířila do plic a do celého těla, Lékaři jí řekli, že nemoc se dostala do konečného stadia, a život by jí mohla o několik měsíců prodloužit jedině chemoterapie. Paní Savararyanová odpověděla, že i kdyby před sebou měla jen týden nebo měsíc života, chtěla by jej prožít při plném vědomí v jistotě Boží přítomnosti a v blízkosti své rodiny a přátel. Do nemocnice za ní chodilo hodně přátel, včetně lékařů, sestřiček a pacientů. Tato bohobojná žena přímo překypovala radostí a láskou Páně. Její pokoj a síla pramenící z Boha byly tak neuvěřitelné, že lidé, kteří ji přicházeli navštívit, byli požeňáni a povzbuzeni k tomu, aby se stali lepšími křesťany. Měla bolesti, ale odmítala všechny léky, které by otupily její vnímavost.

Když se u ní doktor Brand na chvilku na cestě do slavnostního shromáždění na Velký pátek zastavil, našel ji stejně pokojnou a nadšenou jako vždycky. Toho večera měl kázat o posledních slovech Ježíše na kříži. Jako výchozí text měl připravena slova: „Otče, v ruce tvé poručím ducha svého.“ (Lukáš 23,46) Zatímco doktor Brand před kázáním čekal, až na něj přijde řada, přišel poslíček a oznámil mu, že paní Savararyanová právě zemřela. Byl tak hluboce pohnut, že se tiše rozplakal a nevěděl, zda se uklidní natolik, aby mohl kázat. Když se

postavil za kazatelnu a přečetl svůj text, oznámil přítomným, že pani Savararyanová právě odevzdala svého ducha a duši svému nebeskému Otci a před pětáctýřiceti minutami opustila tento svět. Doba jejího odchodu a přečtený text měly na všechny přítomné elektrizující vliv.

Ačkoliv paní Savararyanová nebyla z rakoviny uzdravena, každý ve sboru věděl, že byl svědkem pozoruhodného zázraku - zázraku, který oslavil Boha více, než kdyby byla uzdravena. Doktor Brand říká, že ve světle věčnosti je takové uzdravení v duchu mnohem důležitější než uzdravení těla.⁷⁸

Pochopili jsme již, že Bůh někdy dovolí, aby křesťané trpěli, ale nikdy to není bez věčného záměru. Křesťané nikdy nebyli od utrpení osvobozeni. Pochopili jsme rovněž některé důvody, proč Bůh dovolí křesťanům trpět. Pokusme se nyní sestavit seznam možných důvodů, proč křesťané procházejí utrpením:

1. Trpí pro svůj vlastní hřích.
2. Trpí pro hřích jiných.
3. Mohou trpět pro kletbu smrti nad námi lidmi. Když tělo stárne, bolest, která je způsobena stářím, může zintenzívnit.
4. Trpí, protože to dopustí Bůh, aby je vedl do pokory a do úplné podřízenosti. Samozřejmě je správné starat se o uzdravení, ale mělo by to být vždy s postojem: „Ať se stane tvá dokonalá vůle“.
5. Mohou trpět, protože je to jeden ze způsobů, kterým Bůh v jejich životě dosáhne projevů Ducha. Je to „ochucené“ utrpení, které má věčnou odměnu.
6. Někdy trpí proto, aby byl oslaven Bůh.

První syn doktora T. B. Mastona se narodil s mozkovou obrnou. Byl zcela bezmocný. Museli jej oblékat a svlékat, koupat a krmit, čistit mu zuby, a když mu bylo kolem osmnácti, museli jej začít i holit. V noci jej museli dokonce několikrát obracet. Nedokázal sám chodit, ba dokonce ani sedět.

Většinu svého života pracoval doktor Maston jako profesor. Před lety byl jeho studentem na Southwestern Baptist Theological Seminary známý křesťanský spisovatel Jamie Buckingham. Ten pozoroval, že v křesťanském životě profesora Mastona je něco zvláštního. Nevěděl však, co to je, dokud asi po roce studia nenavštívil profesora doma, aby se ho zeptal na nějaký úkol. Tehdy se seznámil se zcela bezmocným osmadvacetiletým synem, který byl milován a o něhož rodiče pečovali 24 hodin denně.⁷⁹ Mladý muž dokázal komunikovat pouze dvěma symboly, které znamenaly „ano“ a „ne“. Když byl dítětem, rodiče jej vodili od jednoho známého amerického lékaře ke druhému a prosili přátele, aby se modlili za jeho uzdravení, ale situace byla pořád stejná. Mastonovi jej mohli umístit do speciálního zařízení pro beznadějně invalidy, a paní Masto-

nová by pak mohla pokračovat v kariéře učitelky. Oba se však rozhodli, že si jej ponechají doma jako dar, který jim dal Bůh. Jak dlouho to bude trvat - pět let, deset, třicet? Zemřel na rakovinu, když mu bylo 61.

Toto neustálé utrpení, které se pro Pána rozhodl přijmout, způsobilo, že profesor se stal velkým křesťanským vůdcem a učitelem. Zasáhlo to všechny jeho studenty.

V knize *Bůh mluví skrze utrpení* uvedl profesor Maston několik pozitivních aspektů utrpení, které prožil se svou ženou na vlastní kůži. Myslím, že jeho poznání může být užitečné i pro ostatní trpící.

1. Utrpení nám může pomoci pochopit, že náš charakter je budován řešením problémů, nesením břemen. Stejně jako se cvičením dají vypěstovat silné svaly, tak i charakter je upevňován tím, že čelíme bouřím a stresům života.
2. Utrpení může přispět k rozvoji trpícího. . . k dokonalosti, jakou nacházíme u Krista (viz Židům 2,10; 5,8).
3. Utrpení nás může učit trpělivosti, kterou mnozí potřebujeme.
4. Utrpení může rovněž přispět k tomu, že dokážeme správným způsobem posoudit životní hodnoty. Budeme stále zřetelněji chápat, že materiální věci jsou... dočasné.
5. Skrze utrpení si můžeme hlouběji uvědomovat, že potřebujeme Boha.
6. Mnoho Božích dětí prožilo v důsledku utrpení prohloubení svého obecenství s Pánem.⁸⁰

Naše zkušenost s utrpením nás může zmocnit k tomu, abychom měli soucit s jinými trpícími. Máme drahou věřící přítelkyni, která nikdy nebyla nemocná - dokonce ji ani nebolela hlava. Nevěděla, co je bolest, a tak ani nemohla soucítit s těmi, kteří trpěli. Po padesátce však začala mít hrozné problémy s kloubem; musela se pohybovat na vozíčku.

Jednoho dne, když byla v čekárně ordinace, všimla si starší ženy, která velice trpěla. Dorothy si k ní sedla, aby ji potěšila. Poprvé v životě mohla soucítit s těmi, kteří trpí. Se slzami soucitu v očích zašeptala: „Chcete, abych se za vás modlila?“ Žena přikývla. Po modlitbě žena okamžitě usnula a čtyřicet minut klidně spala, dokud ji lékař nezavolal do ordinace.

E. Různé způsoby uzdravení. Doktor Paul Brand, velice upřímný křesťanský lékař, říká, že „Bůh buď chrání křesťany štítem zdraví, nebo jim na všechno utrpení dá rychlé, spolehlivé řešení.“⁸¹

Někteří navštívili uzdravovací shromáždění, pocítili náhlý nával naděje a pokleklí, aby byli pomazáni olejem; a přece jsou dodnes nemocní. Pro ně je

božské uzdravení tím nejkrutějším žertem - výsměšným obviněním, že v oblasti duchovního i fyzického zdraví na to prostě nemají.

Doktor Brand pracuje jako lékař již 40 let a ve své profesi je velmi vzdělaný a uznávaný. Věří v zázraky uzdravení, ale vidí je jako Boží výjimku, nikoli jako všeobecný způsob, kterým Bůh uzdravuje. Bůh stvořil naše tělo tak úžasně, že v něm neustále probíhají „přirozené zázraky“. Bůh je hrdý na to, jak naše tělo stvořil. Dává vědcům poznání v oblasti tělesných funkcí. Když se na to díváme z této perspektivy, jak by nás mohlo napadnout, že je něco špatného na tom využít poznání lékařů, které jim dal Bůh? Odmítnutí lékařské pomoci by bylo stejně pošetilé jako tvrzení: „Bůh stvořil koně a velblouda, aby sloužili jako přepravní zvířata; automobil, vlak nebo proudové letadlo nestvořil - a proto nikdy nebudu používat prostředků, které jsou výtvorem člověka.“ Bylo by to totéž jako prohlášení: „Televize je hříšný lidský vynález, a Satan ji používá, aby zničil křesťanství - proto bychom v žádném případě neměli tyto ďábelské nástroje používat ke zvěstování čistého evangelia.“ Ovšem poznání k vynálezu televize dal v těchto posledních dnech člověku Bůh, protože to je jeden z prostředků, které zamýšlel použít k tomu, aby evangelium bylo před Ježíšovým návratem kázáno „každému stvoření“.

Kdyžs například měl nehodu a zlomil si nohu, očekával bys, že Bůh udělá zázrak a vrátí kosti na své místo? Uzdravovací proces je „zabudován“ v úžasném uspořádání těla, a srůst bude ještě pevnější než původní kost. To je Boží „přirozený“ zázrak. Kolik z nás však dokáže zlomenou kost spojit správně? Kolik z nás umí opravit zlomenou osu na svém autě? Musíme je vzít na „autokliniku“, kde jsou lidé, kteří se na takovou práci specializují. Nemůžeme si důvěřovat, že to svedeme sami. Podobně nedokážeme ani vrátit kost do původní polohy, ale potřebujeme k tomu odborníka - jinak by se mohlo stát, že kost sroste špatně, a po celý zbytek života bychom trpěli.

Jsou lidé, kteří učí, že když se za nemocného již modlilo, měl by své uzdravení prohlašovat opakovaným pozitivním vyznáváním. Nesmí se za něj už modlit, protože by to bylo projevem pochybností vůči Bohu - a tím by o uzdravení přišel.

Ze zvědavosti jsem před několika lety navštívil velice propagovanou konferenci Víry v Los Angeles. Známy evangelista kázal o víře k uzdravení. Velice zdůrazňoval myšlenku, že nesmíme žádat o modlitbu za stejnou nemoc dvakrát. Dobře si pamatuji na jednu příhodu, kterou uváděl. Jistý člověk přivedl svou nemocnou dceru, aby se evangelista modlil za její uzdravení. Nebyla uzdravena, ale vedlo se jí ještě hůř, a tak ji vzal k dalšímu evangelistovi se službou uzdravování. Později to udělal ještě jednou, ale dcera nakonec na svou nemoc zemřela. Tento evangelista pak řekl něco šokujícího. Prohlásil, že

pochybující otec svou dceru zabil nevěrou. „On ji zabil“, řekl. „Je to úplně stejné, jako by vzal pušku a zastřelil ji!

Podle něj je velice špatné (a možná i hříšné) modlit se podruhé, když člověk není uzdraven hned napoprvé. Byl by to negativní čin, a Bůh si negativismu neváží. Mluvčí řekl, že otec měl věřit hned napoprvé a hlasitě opakovat: „Je uzdravena“ až do chvíle, kdy by skutečně uzdravena byla.

Co však učil o takových opakovaných modlitbách za stejnou věc Ježíš? Ježíš vyprávěl dvě podobenství, jimiž nás chtěl naučit, že máme být ve svých modlitbách vytrvalí, bez ohledu na to, kolikrát prosíme. Jeden příběh je o muži, jehož přítel k němu přišel o půlnoci a měl velký hlad; proto šel k sousedovi vypůjčit si bochánek chleba. Soused odmítl, protože dveře byly už zavřeny na závoru a on ležel s celou rodinou v posteli. Kdyby vstal a rozsvítil, vzbudil by celou rodinu. Ovšem poněvadž onen muž byl velice vytrvalý a neodcházel, soused vstal a chléb mu dal (Lukáš **11,5-8**). Hned po tomto příběhu Ježíš říká: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“

Ježíš vyprávěl svým učedníkům i další podobenství, aby jim ukázal, „kterak by potřebí bylo vždycky se modliti a neobletovatí“. (Lukáš **18,1-8**) řekl, že vytrvalá vdova neustále chodila k nespravedlivému soudci, aby se jí v jejím sporu zastal. Určitou dobu ji soustavně odmítal. Nakonec ho však její opakované návštěvy a prosby tak obtěžovaly, že jí k právu dopomohl. Ježíš z toho vyvodil tento závěr: „Což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých, volajících k němu dnem i nocí?“ Ne, není špatné modlit se za určitou potřebu podruhé, potřetí nebo popatnácté. To řekl Ježíš.

Zabývali jsme se již různými naukami o božském uzdravení. Někteří prohlašují, že křesťané by měli mít božské zdraví a nikdy neonemocnět. Jiní zase tvrdí, že ti, za které se modlili, mají začít vyznávat své uzdravení, a o další modlitby již nežádat. Potom jsou tady ti, kteří vyučují, že nejsou li tito lidé přesto uzdraveni, musí být v jejich životě nějaký skrytý hřích. Nemůžeme zapomenout na ty, kteří prohlašují, že všechny nemoci jsou způsobeny démony, které je třeba vyhnat. Někteří uzdravovatelé - evangelisté nechtějí nést zodpovědnost za to, že se jim nemocné nedaří uzdravovat, a proto jim říkají: „Jestliže máš víru, budeš uzdraven.“ A jsou i takoví, kteří učí, že když se člověk modlí za uzdravení, neměl by nikdy říci: „Ať se stane tvá vůle“.⁸⁴

Všechny tyto nauky ignorují skutečnost, že Bůh je suverénní, a některé uzdravuje, a jiné nikoli, z důvodů, které jsou známy pouze jemu. Někdy jsou však příčiny toho, že lidé nejsou uzdraveni, zjevné. Uvádím některé z nich:

- 1) neposlušnost Bohu
- 2) pochybnosti o tom, že je Bůh uzdraví
- 3) lhostejnost (nedostatek vytrvalosti)

- 4) okrádání Boha o desátky a oběti
- 5) hřích neodpuštění

Francis MacNutt, známý charismatik, který je uznáván na mezinárodní úrovni jako služebník Božího uzdravení, má k této otázce velice vyvážený postoj. S mnohým jeho charismatickým učením nemohu souhlasit, ale v tomto s ním souhlasím. Říká, že pro uzdravení neexistuje žádný vzorec. Bůh je suverénní, a proto se může rozhodnout uzdravit lidi jakýmkoliv způsobem. Někdy se může rozhodnout, že uzdravení odloží na neurčito. MacNutt píše:

Kolikrát se snažíme aplikovat techniku, která se nám za určitých okolností osvědčila. Dokonce můžeme s touto technikou dosáhnout mnoho úspěchů, a to nás povzbudí k tomu, abychom prohlašovali, že naše zkušenost dokazuje, že máme pravdu. Postupně ignorujeme neúspěchy a nacházíme argumenty, jak svůj obvyklý postup obhájit.⁸⁵

MacNutt uvádí pro ilustraci některé příklady. Někteří služebníci Vysvobození „zacházejí se všemi nemocemi jako s případy trápení demony, a léčí je vyháněním démonů“. Říká, že v některých případech to může fungovat, ale většina nemocných démona nemá. Jsou potom tak „přestrašení, že mají předsudky vůči každé formě uzdravování a osvobození“.

Dalším příkladem, který uvádí MacNutt, jsou služebníci, kteří učí: „Vyznávej vítězství“ - to znamená, přijmi fakt, že jsi uzdraven, když ses za to již jednou modlil. MacNutt radí:

Z mé vlastní zkušenosti to někdy správné je, *jestliže* to chce Bůh a *jestliže* nemocného skutečně inspiroval Bůh, aby přijal své uzdravení jako dokonanou skutečnost i přes přetrvávající symptomy.⁸⁶

Když přichází povzbuzení pouze ze strany evangelisty - uzdravovatele a nemocný nemá v srdci jistotu od Boha, může to mít na jeho důvěru k Bohu i na nezúčastněné diváky zhoubný vliv. Ze spolehlivých zdrojů cituje, že „z těch, kteří hledali uzdravení u známých evangelistů, bylo uzdraveno pouze deset procent - co se stalo s ostatními 90 procenty?“⁸⁷

MacNutt uvádí dva základní principy, které se týkají uzdravení: **(1)** Nedrž se jedné určité metody uzdravení, ani z ní nedělej univerzální zákon; Boha nelze uvěznit do krabičky. **(2)** S důvěrou pros Boha, aby naplnil tvé potřeby, ale nepředpisuj mu, kdy a jak to má udělat.⁸⁸

F. Boží **vůle** při **uzdravení**. Při uzdravení je velice důležité, aby člověk kladl důraz na Boží vůli. Jeden z předních kazatelů Víry, který byl před naplněním Duchem svatým baptistickým kazatelem, píše: „Dříve jsem kázal, že bychom měli být velice opatrní a vždycky říkat: Uzdrav tohoto člověka, je-li to je tvoje vůle. ⁹ Jinými slovy, nyní se již tak nemodlí. Nyní prohlašuje, že „zázrak je ve tvých ústech“ a „můžeš mít, co říkáš“.

Poněvadž Bůh je suverénní, neuzdraví každého, za koho se modlíme, přestože dotyčný může mít velkou víru. Uzdravení je podřízeno vůli Boží. Ježíš uzdravoval všechny nemocné, kteří k němu přicházeli, a používal při tom mnoho různých metod. Někdy na nemocné kladl ruce, někdy je uzdravil pouze slovy svých úst. Jednou udělal z hlíny a ze slin bláto, potřel jím oči slepého a přikázal mu, aby se šel umýt. Když se Ježíš modlil za slepého v Betsaidě, nedošlo k okamžitému uzdravení. Nejdříve muž viděl jen obrysy, a tak mu položil ruce na oči ještě jednou, a potom se oči slepého zcela otevřely. Bůh uzdravuje mnoha různými způsoby. Když přišlo do Efezu veliké probuzení, „divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy. Takže i na nemocné nosívali od jeho těla **šátky a zástěry**, a duchové zlí vycházeli z nich“, aniž by je kdo vyháněl (Skutky 19,11-12). Před velkým pronásledováním v Jeruzalémě konal Petr úžasnou službu uzdravování. „Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložích a ložcích, aby, když by šel Petr, aspoň **stín** jeho stínil na některého z nich . . . a *uzdravování byli všichni*.” (Skutky 5,12-16) V dobách probuzení Bůh často činí mimořádné zázraky, ale jde o neobvyklá období výjimečných zázraků. Jindy se stalo, že onemocněl samotný Pavel, a nebyl uzdraven. Nebo byli nemocní jeho spolupracovníci (Ti^{m^ot^eu^s}. Trofimus a Epafras), a on je nedokázal uzdravit, ale když byl Epafras na prahu smrti, Bůh se nad ním slitoval a uzdravil jej (Filipským 2,27).

Když Ježíš přišel k rybníku Bethesda v Jeruzalémě, bylo tam „množství veliké neduživých“. Ale **nebylo Boží vůlí** uzdravit všechny - uzdraven byl pouze jeden (Jan 5,1-15). Proč? Protože Bůh je suverénní a jedná na základě své věčné perspektivy, které nerozumíme.

Společně s manželkou jsem občas zašel v Los Angeles na shromáždění Kathryn Kuhlmanové, abychom byli svědky zázraků uzdravení. Každý měsíc se ve velkém hledišti shromáždilo asi 5 000 lidí. Po kázání na ni sestoupilo pomazání Boží a začaly se projevovat dary Ducha. Nikdy se nemocných nedotýkala, ale byla zcela závislá na Duchu svatém, který uzdravoval podle své dokonalé vůle. Duch svatý jí zjevoval nemoci nebo slabosti člověka, který měl být uzdraven, i místo, kde seděl. Ukázala například na levou stranu balkónu a řekla, že právě v tomto okamžiku je uzdravována žena, která již dva měsíce trpí rakovinou kolena. Žena se postavila - byla dokonale uzdravena. Slečna Kuhlmanová ji požádala, aby přišla na pódium, a zeptala se jí, jak se jmenuje,

odkud přijela a podobně. Potom jí řekla, aby se ohnula v kolenou a vyskočila, a zeptala se jí, zda má bolesti. Z tisíce nemocných, kteří přišli s nadějí na uzdravení, bylo vybráno pouze deset nebo patnáct, kteří skutečně byli uzdraveni. Boží vůlí bylo uzdravit jen tyto; jinak by Bůh shromáždění prodloužil, dokud by nebyli uzdraveni všichni, a nebyl by se ztrácel čas rozhovory.

Stejně to bylo i s Williamem Branhamem. Nemodlil se za nemocné, dokud na něm nespočinulo zvláštní pomazání, a pak každý, za koho se modlil, byl uzdraven. Když pak pomazání „odešlo“, modlit se přestal. Dělal to Bůh; Branham pouze poslouchal.

Problém Boží vůle je jasně zobrazen v příběhu o Jobovi. Job, spravedlivý muž, se najednou ocitl v chudobě - přišel o všechny majetek. Onemocněl jednou z nejhorších nemocí. Přicházeli za ním přátelé a říkali: „Jobe, víme, jak Bůh jedná. Se spravedlivým nikdy nejedná jako s tebou - teď sklízíš, co sis zasal. Došli jsme k závěru, že ve tvém životě musí být nějaký tajný hřích. Čiň pokání, a potom tě Bůh uzdraví a požehná ti.“ Neměli pravdu, a Bůh se na ně pro to hněval (přečti si Joba 42,7-8). Taková rada vychází z lidských úvah a stejně rady se dostává nemocným z úst některých křesťanských vůdců i dnes. Někdy se ti nejhorší hříšníci těší nejlepšímu zdraví. Byl to Bůh, který řekl, že Job je před jeho obličejem dokonalý, a byl to Bůh, který dovolil, aby byl zbaven všeho, dokonce i zdraví - *byla to Boží dokonalá vůle*.

Kdyby byli Jobovi přátelé stoupcem pozitivního vyznávání, řekli by: „Jobe, máme nové zjevení od Boha: existuje univerzální duchovní zákon víry, který, když se správně používá, pokaždé funguje. Uplatni svou víru a opakuj: ‚Nejsem nemocný, jsem uzdraven. Nejsem chudý, jsem bohatý.‘ Stačí to stále dokola vyznávat, a dostaneš, co říkáš.“

Co by řekl Jobovi služebník Vysvobození? Asi toto: „Jobe, znám podobné případy. Zjistil jsem, že v sobě máš aspoň tři démony: démona nemoci, démona strachu a démona chudoby. Když je vyženu, vyzvu další démony, aby se odhalili. Potom budeš uzdraven a staneš se opět bohatým.“

Představ si, že za Jobem přichází kazatel supervíry. Předpokládám, že by mu poradil, aby převzal vládu nad Satanem a řekl mu: „Satane, jsi poražený nepřítel, a přikazuji ti, abys ode mne dal ruce pryč - hned teď! Andělé, přikazují vám, abyste všechno moje bohatství obnovili!“

Víme, že Job netrpěl strašnou nemocí pro nějaký skrytý hřích; samotný Bůh jej ještě **před** všemi neštěstími prohlásil za spravedlivého. Metoda pozitivního vyznávání by jej nikdy neuzdravila, protože dokonalou Boží vůlí bylo, aby trpěl. To je zcela jasné každému, kdo si přečte knihu Job. Jobovi by vyhánění démonů nemoci a chudoby vůbec nepomohlo, protože žádné neměl. Satan do něj nikdy nevstoupil. Bůh by nikdy nedovolil, aby se něco takového stalo jeho znamenitému služebníkov. Satan mohl způsobit jeho nemoci a neštěstí

pouze *zvnějšku*. Jobovi by nepomohlo, kdyby použil nějaký univerzální zákon víry (o němž se ovšem v Bibli nikde neučí), ani kdyby převzal vládu nad Satanem, neboť by jednal proti dokonalé Boží vůli. Nevíme, kolik týdnů nebo měsíců Job trpěl, ale přes největší ztráty a mučivou bolest, kterou zakoušel ve dne v noci, nikdy proti Bohu nezhřešil (Job 2,10).

Jednou věcí si však můžeme být jisti - bylo dokonalou Boží vůlí, aby Job přišel o všechnu majetek a o všechny děti a aby byl nevyléčitelně nemocen a strašně trpěl.

Nyní uvažujme o Boží vůli v případě krále Ezechiáše. Ezechiáš byl nejlepším králem judské země; měl vynikající zásluhu na nápravě odpadlíků a ve věku 29 let byl na vrcholu svých sil. Potom však těžce onemocněl a dostal zneklidňující zprávu.

Bůh poslal do jeho paláce proroka Izaiáše s tímto poselstvím: „Toto praví HOSPODIN: Udělej pořizení o svém domě, nebo umřeš, a nebudeš živ”. (2. Královská 20,1) Bylo to poselství od trůnu Božího pronesené ústy jednoho z největších proroků. Bůh nedělá chyby; jeho plán je řízen nekonečnou moudrostí a poznáním. Viděl, jaká bude králova budoucnost, a chtěl jej ušetřit věčné lítosti. Bůh nechtěl zkoušet jeho víru. Jeho dokonalou vůlí bylo, aby Ezechiáš zemřel právě teď - na vrcholu svého života a kariéry.

Mladý Ezechiáš se však toto poselství zdráhal přijmout. Kdyby k němu přišel prorok z hnutí pozitivního vyznání, řekl by mu: „Správně! Stačí vyznávat uzdravení. Není Boží vůlí, aby svatí byli nemocní nebo umírali na nemoci. Měl bys žít plných 70 let, jak to Bůh zaslíbil ve svém slově. Stačí hlasitě říct: ‚Jsem uzdraven!’“ Když Izaiáš odešel, král obrátil svůj obličej ke stěně a modlil se a hořce plakal. „Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímném, a že jsem to činil, co dobrého jest před očima tvýma.” Byl skutečně spravedlivým vládcem. Podle Bible „nebylo po něm jemu rovného mezi všemi králi judskými, i z těch, kteří byli před ním”. (2. Královská 18,5)

Smutný král pravděpodobně připomínal Bohu, že dal odstranit všechny pahorky s modlami a oltáři, opravil chrám a znovu jej otevřel pro kněží, aby mohli obnovit svou službu, přinesl probuzení do Judska a Izraele a porazil Filistinské. Jeho úpěnlivé volání k Bohu snad končilo slovy: „Hospodine, jsem ještě příliš mladý na to, abych umíral. Nemám ani syna, který by zasedl na trůn místo mne. A kromě toho jsem ještě nedokončil svou práci; ještě toho mám tolik před sebou. Nechci umřít!”

Jelikož Ezechiáš nebyl ochoten podřídit se Boží **dokonalé vůli**, Bůh dopustil, aby se stalo podle jeho *svolňující vůle*. Bůh jej uzdravil a přidal mu dalších patnáct let života. Dovolil to s jasným záměrem: aby naučil další generace, co mohou ve svém životě očekávat, když odmítnou jeho dokonalou vůli.

Co se stalo během těchto patnácti let? První politováníhodnou věcí bylo, že Ezechiáš velmi zpyšněl. Cítil, že je pro Boha někým zvláštním, protože Bůh odpovídá na jeho modlitby a koná kvůli němu zázraky. Právě skrze jeho modlitby Bůh nadpřirozeným způsobem zničil syrskou armádu, pozoruhodně ho uzdravil ze smrtelné nemoci a udělal fantastický zázrak, když způsobil, aby se sluneční stín vrátil o deset stupňů. Král snad dospěl k přesvědčení, že je pro Boha nepostradatelný.

Král Ezechiáš nahromadil velké poklady ve zlatě, stříbru, drahých kamenech a mnoho jiných cenných věcí. Když k němu přišli vyslanci z Babylónu, aby mu k jeho zázračnému uzdravení blahopřáli, hrdě jim všechny tyto poklady ukázal. Chvástal se nashromážděným bohatstvím, jako by k němu přišel díky vlastní chytrosti. Neuvědomoval si, že to byl Bůh, který mu pro krále Davida žehnal, takže se mu ve všem, co dělal, dařilo. Oloupil vlastně Boha o slávu, která náležela jemu. To je v Božích očích strašný hřích a přivozuje Boží soud. Písmo nám říká, že Bůh byl zarmoucen, protože „Ezechiáš nebyl vděčen dobrodiní sobě učiněného, neboť pozdvihlo se srdce jeho. Pročež povstala proti němu **prchlivost**, i proti Judovi a Jeruzalému". (2. Paralipomenon 32,25)

K čemu ještě došlo během oněch 15 let? Tři roky poté, co byl mladý král zázračně uzdraven, narodil se mu syn, korunní princ Manasses. Ten má mezi judskými králi tu nejhorší pověst. Byl to ten nejbezbožnější král, který kdy vládl nad Judou. Znovu vybudoval modloslužebná posvátná místa, vztyčil oltáře Bálovi, uctíval hvězdy, do Božího chrámu umístil modlu, své vlastní syny obětoval jiným bohům, praktikoval čarodějnictví, zavraždil hodně nevinných, a přivedl Jeruzalém a celou judskou zemi do situace, kdy páchali více zlého než pohanské národy před nimi, které Bůh zničil (2. Paralipomenon 33,1-9). Bůh řekl, že pro to vše pošle na Judu čtyři pohromy, a ti, kteří přežijí, budou zavlčeni do zajetí jako otroci. Kromě toho jim bude zkonfiskován všechen majetek a poklady. Bůh prohlásil: „A musejí se smýkati po všech královstvích země, příčinou Manassesova syna Ezechiášova, krále judského, pro tyvěci, které páchal v Jeruzalémě". (Jeremiáš 15,3-9)

Ezechiáš neznal budoucnost. Kdyby věděl, že v oněch patnácti letech na něj i na jeho lid sestoupí pro jeho pýchu Boží hněv a že se stane otcem nejbezbožnějšího judského krále, jsem si jist, že by nikdy dokonalou Boží vůli neodmítal. Dobrovolně by šel „domů" za svou věčnou odměnou s neposkvrněným charakterem.

Před několika lety měla jedna věřící vdova dcerku, která byla její chloubou a radostí. Když jí byly tři roky, smrtelně onemocněla, a lékaři řekli, že zemře. Matka se vzbouřila proti Bohu. Její modlitby zněly asi takhle: „Pane, sloužila jsem ti po všechny ty roky věrně. Všechno, co na tomto světě mám, je tahle malá holčička. Jak můžeš být tak krutý a vzít mi ji? Žádám tě, abys ji uzdravil,

jinak ti už nebudu důvěřovat." Nuže, Bůh dal matce, po čem její srdce toužilo, i přes prognózy lékařů. Až do svých 13 let rostla dcerka jako jiné děti. Pak začala hýřit se špatnými společníky. Nakonec v 17 letech zlomila matčino srdce, když upadla do hlubokého hříchu. A pak se to stalo. Položilena matka zavolala doktorce M. R. de Mannové. Mezi křečovitými vzlyky ze sebe vypravila: „Moje Janie je mrtvá - spáchala sebevraždu. Včera v noci se ve svém pokoji oběsila! Ó, doktorko, jak bych si přála, aby si ji Bůh vzal tehdy, když jí byly tři roky!"⁹⁰

Bůh stvořil čas. Existuje mimo čas a vidí minulost, přítomnost i budoucnost najednou. Žádná lidská bytost nemůže touto Boží vlastností disponovat. Podobně jako v případě krále Ezechiáše, i u Janie Bůh viděl její budoucnost. Jeho dokonalou vůlí bylo, aby si ji vzal k sobě v útlém věku; maminka se tak mohla těšit na to, že s ní bude celou věčnost. Ale protože si její uzdravení *vyžádala*, Bůh jednal podle své svolující vůle. Je velice pravděpodobné, že Janii už nikdy neuvidí, protože dívka se sama oddělila od Boha. Tragédie!

Poněvadž Bůh jediný vidí do budoucnosti, nestačí pouze vyznávat, co od něj chceme. Nevíme, co je pro nás a pro jeho oslavení nejlepší. Musíme vždy hledat jeho vůli. Nejsme „malými bohy“, kteří automaticky znají Boží vůli. Jak jsem již řekl, každý křesťan má dvě přirozenosti - starou, tělesnou přirozenost a novou přirozenost od Boha. Touhy staré přirozenosti někdy můžeme zaměřovat za touhy přirozenosti nové. Ježíš se v Getsemane modlil: „Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale ne má vůle, *ale tvá staň se*." Se stejným postojem bychom se měli modlit i my.

Jak Ježíš, tak apoštol Pavel měli s Boží vůlí podobné zkušenosti. Ježíš se třikrát modlil, aby od něj Bůh odňal kalich hořkosti, bylo-li by to možné: „Abba, Otče, všechno jest možné tobě. Přenes kalich tento ode mne, **ale ne, co já chci, ale co ty.**“ A dokonalou Boží vůlí bylo, aby Ježíš kalich hořkosti vypil.

Také Pavel se třikrát modlil, aby Bůh vzal něco, co jej trápilo - osten v těle. Otec řekl Pavlovi: „Stačí, když máš mou milost, vždyť v tvé slabosti se projeví má moc“. Pavel třikrát ve svých epištolách a jednou v knize Skutků řekl: „Bude-li vůle Boží..." (Skutky 18,21; Římanům 1,10; 1. Korintským 4,19; 16,7). Také Petr a Jakub radili křesťanům, aby se modlili: „Bude-li Pán chtít". (Jakubův 4,15; 1. Petrův 3,17; 4,2). Učení pozitivního vyznávání je s těmito verši v rozporu.

Kdysi dávno se v Americe stal velice smutný příběh. Manželé, kteří měli syna nemocného leukémií, poprosili jednoho učitele Víry, aby se za něj modlil. Synův stav se však neustále zhoršoval. Nakonec zemřel. Kazatel pozitivního vyznávání řekl manželům, že jejich syn by byl uzdraven, kdyby se nebyli poddali a nemodlili se: „Ať se stane tvá vůle." Takovou modlitbou, řekl jim kazatel, se stali zodpovědnými za synovu smrt.

Asi před padesáti lety jel jeden nevěřící farmář na voze s koňmi do města. Soused - věřící - se ho zeptal, kam jede, a on sarkasticky odpověděl: „Co myslíš, kam asi? Do města.“

„Dá-li Pán...“

„Jedu do města, ať se to Pánu Bohu líbí nebo ne,“ zněla příkrá odpověď.

Pak se strhla bouře; začalo se blýskat a rachot hromu byl stále silnější, ale on jel dál. Nechtěl, aby mu jeho věřící soused řekl: „Vidíš to, říkal jsem ti, dá-li Pán...“ Pak do jeho vozu uhodil blesk, zabil oba koně, zcela zničil vůz, a on sám unikl jen o vlásek. Byl úplně vyděšený.

Cestou domů v dešti jej uviděl jiný soused a ptal se, kam jde. Odpověděl: „Domů,“ a po krátké přestávce dodal, „dá-li Pán.“

VI. KRÁLOVSTVÍ NYNÍ

Křesťané mají svazovat Satana, převzít vládu nad světem a vládnout jako králové ještě před příchodem Krista

Teologie charismatických vůdců se dopustila omylu, když předpokládá, že „co je nejnovější, je vždy nejmoudřejší a nejlepší, a nejnovější slovo se přiblíží slovu poslednímu mnohem více než kterékoliv předchozí. . .“⁹¹ Zdá se, že přesně o to jde v doktríně *Království nyní*.

A. Vysvětlení teologie *Království nyní*. Vliv učení o vysokém sebehodnocení, o „malých bozích“ a o pozitivním vyznávání vedl mnohé křesťany k tomu, že tomuto novému evangeliu posledních dnů uvěřili. „Toto evangelium místo toho, aby usvědčovalo z hříchu, představuje Ježíše jako prostředek k naplnění ambicí *hnutí za rozvoj lidských možností* zaměřeného na to, aby tento svět proměnilo v ráj obnovou sebeucty každého jednotlivce.“⁹²

Teologie *Království nyní* je logickým rozšířením učení o pozitivním vyznávání. V Americe existuje hnutí zvané *Zjevení synové Boží*, které bylo dříve známé pod názvem *Hnutí pozdního deště*. Jeho zastánci učí, že určitá skupina *vítězů* získá nesmrtelnost, dobude svět pro Krista a zřídí zde království Boží již *nyní*. Teprve pak se může vrátit Kristus - ne proto, aby vytrhl církev, ale aby vládl nad všemi národy této země, které mu *vítězové* představí. Kdyby došlo k tomuto sledu událostí, znamenalo by to, že nebude žádné vytržení, žádný Antikrist, ani velké soužení, ani Armageddon. Následující úvahy ukazují, jak pozitivní vyznávání vede své stoupence v konečném důsledku k tomu, že s ochotou přijmou takový názor, jako je doktrína *Království nyní*:

1. Poněvadž křesťané mají stejnou víru i všechny schopnosti jako Bůh, mohou mít vše, co říkají a vyznávají, včetně božského zdraví a prosperity.
2. Potom očekávají, že díky předpokládané moci svázat Satana nad všemi národy přinesou celému světu spasení a ustanoví na zemi království Boží.
3. Tak předpokládají, že díky své víře a moci nezemřou; tito *vítězové* budou po tu dobu, co budou na této zemi, vyznávat nesmrtnost, a jakmile sami zřídí Kristovo království, budou vládnout s ním.

Robert Tilton, pastor centra Faith World Outreach v Dallasu ve státě Texas, je snad nejvlivnější americký pastor, který propaguje doktrínu *Království nyní*. Věří, že člověk byl stvořen, aby byl bohem této země, a že tuto vládu ztratil ve prospěch Satana, který se stal bohem tohoto světa místo něj. Úkolem osvěcených křesťanů tedy je, aby mu tuto vládu vzali zpět a opět začali fungovat jako bohové tohoto světa. Tilton rozšiřuje po celé Americe brožuru nazvanou *Úspěch & život*, aby „pozvedl armádu úspěšných a bohatých křesťanů, kteří by toto opětovné uchvácení světa pro Krista financovali nebo tomu jiným způsobem napomáhali”.⁹³

Zastánci učení *Království nyní* věří, že po pádu Adama a Evy ztratil Bůh nad světem vládu. Znamenalo by to tedy, že po uplynulých 6 000 let Bůh tento svět pod svou vládou neměl. Čekal až na konec věků, až se objeví zvláštní skupina *vítězů*, která ji pro něho znovu dobude. Potom Bůh znovu vládu nad zemí získá. Abych takové přesvědčení doložil, uvedu citát z knihy biskupa Paulka *Konečné království*:

Na základě toho můžeme dospět k závěru, že Bůh nemá ve své moci ani druhý příchod Ježíše Krista, protože již udělal vše, co mohl. . . ale nyní čeká, dokud se svět nestane podnoží Ježíšových nohou a my, církev, nedozrajeme. Tyto kroky jsou zcela na nás. . . my jsme těmi, kteří rozhodnou o tom, kdy se Kristus vrátí.⁹⁴

Paulk prohlašuje, že dokonce ani Bůh neví, kdy se Ježíš vrátí na zem, protože Bůh „musí čekat na to, jak budeme vnímají”.⁹⁵ Znamená to, že teprve tehdy, až tito zvláštní *vítězové* svážou Satana, a stanou se bohy tohoto světa místo něho, může Bůh jejich prostřednictvím obnovit svou vládu nad zemí. A nakonec se vrátí i Ježíš, aby vládl.

Toto učení nemá absolutně žádný biblický základ. Tím, kdo stvořil věky je Bůh, a vše se děje přesně podle jeho plánů, podle jeho časového rozvrhu. Dokonce ještě dříve, než Adam a Eva zhřešili, byl již v Božím časovém plánu Ježíš zabit jako obětní beránek za hřích (Efezským 1,4-7; 1. Petrův 1,18-20; Zjevení 13,8). Bůh má plně ve své ruce všechny události historie, je to on, kdo

sesazuje jednoho vládce a nahrazuje jej jiným (Jeremiáš 27,5-6; Daniel 2,37; 4,17). Kristus přišel přesně ve správný čas a byl ukřižován přesně ve správném roce, měsíci a dnu, jak prorokoval prorok Daniel; kromě toho byl ukřižován přesně v hodinu, kdy se zabijeli obětní beránci. Byl Božím velikonočním Beránkem. Ježíš řekl, že Otec zná přesný den a hodinu, kdy se má vrátit. Ježíš řekl těsně před nanebevstoupením svým učedníkům: „Není vaše věc znáti časy aneb chvíle, které Otec v moci své položil.“ (Skutky 1,7) Všechna tato důležitá data stanovil Otec již předtím - jsou neměnná! Tvrdit, že Bůh něco neví, je rouhání.

Stoupenci hnutí *Království nyní* věří ve společenství světového pokoje a prosperity, které bude tvořeno lidem „smlouvy“, který převezme zemi od Satana. Tito lidé smlouvy jsou vyvolenou skupinou *vítězů*. Když znovu získají vládu nad zemí, klíčové pozice ve vládě - jako králové, prezidenti, starostové a vedoucí různých oddělení - budou v rukou znovuzrozených křesťanů.⁹⁶

Někteří z učitelů Víry věří, že součástí Kristova plánu vykoupení je také to, že Izrael jako Boží vyvolený národ byl nahrazen církví. Zaslíbení Boží v izraelském národě se již nenaplní. Bůh nemá na Izraeli větší zájem než na kterémkoliv jiném národě světa. Oněch 144 000 nejsou Izraelité, ale úplná a dokonalá církev živého Boha. „Smlouva s jedním vyvoleným již neexistuje, je to prostě tak, tvrdím to s duchovní autoritou a rozpoznáním. . . již neplatí smlouva se starým národem Izraele.“⁹⁷

Učitelé *Království nyní* předefinovali evangelium tak, že znamená něco jiného, než čemu učil Ježíš a apoštolové. Místo toho, aby naplňovali Velké poslání a šli do celého světa kázat ztraceným zvěst o vykoupení a činili učedníky, cítí se povolání k tomu, aby „probudili a poučili“ křesťany ve věci politického převzetí vlády nad světem. Uvedeme některé biblické pravdy, které si přeformulovali, aby se hodily do jejich schématu.

1. Písmo. Jsou přesvědčení, že Písmo se nemá chápat doslovně, ale obrazně.
2. První vzkříšení. Dochází k němu v okamžiku obrácení hříšníka. Je duchovně vzkříšen s Kristem k novému životu .
3. Antikrist. Není osobou, ale jednoduše principem zla, který platí v celém světě.
4. Velké soužení. Věří, že kniha Zjevení má s událostmi posledních dnů jen málo společného. Skutečný Armageddon se vůbec neuskuteční. Pro některé křesťany se velké soužení odehrálo již v prvním století, kdy došlo k velikému pronásledování věřících a ke zničení Jeruzaléma.
5. Tisícileté království. Království Kristovo je tu již nyní, údaj tisíc let je pouze symbolický. Satan je nyní svázán církví.

6. Vytržení. K vytržení církve nedojde. Ježíš se vrátí, teprve až církev pro něj uchvátí svět, a učiní jej podnoží jeho nohou.

B. Pravidla pro správný výklad Bible. Člověk nesmí zneužívat své svobody k libovolnému výkladu veršů podle své fantazie. Jsou zde jistá logická pravidla, která musíme dodržovat, chceme-li dospět ke správnému významu. Zejména tři z nich nelze ignorovat:

1. Určit přirozený a doslovný význam textu. Skutečnost, že Bůh mluvil prostřednictvím lidských nádob (proroků a dalších), nijak nesnižuje neomylnost Písma. „Protože Bůh způsobil, že jeho slova a slova pisatelů jsou identické, cesta, po které se dostaneme k Boží mysli, je jejich cestou. . . protože jejich myšlení a řeč o Bohu je svědectvím, které vydává Bůh o sobě samém.“⁹⁵

Bibli musíme číst tak, že se vžijeme do kultury a situace, ve které žili pisatelé. Musíme se ptát, co toto Boží poselství znamenalo pro ně. Jinými slovy, jak význam daného textu chápali tehdy oni. Není dobré „vyčíst“ z biblického textu, co tam ve skutečnosti není, ani alegorizovat jeho význam tak, aby vyhovoval našim představám.

2. Písmo se má vykládat Písmem. Protože Bible je dílem jedné Boží mysli, je v úplné harmonii. Proto se má každý text Písma vykládat ve světle jiných veršů týkajících se stejného předmětu. Jestliže nějaké nové učení není v souladu s tím, co se praví na jiném místě Písma, **musíme je odmítnout.**

3. Žádné verše Písma se nesmějí rušit - musejí se naplnit. Ježíš to řekl velice jasně. Na začátku své služby řekl, že nepřišel přikázání zrušit, ale naplnit. „Amen zajisté pravím vám. Dokud nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puntík nepomine ze zákona, až se všecky věci stanou.“ (Matouš 5,18) Ve Starém zákoně můžeme najít více než 300 podrobností, které se týkají jeho prvního příchodu - a každá z nich se *doslovně* naplnila. Po svém vzkříšení Ježíš řekl učedníkům: „Tato jsou slova, která jsem mluvil vám, ještě byv s vámi, že se musí naplnit všecko, co psáno jest v zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o mně“. (Lukáš 24,44)

Když Ježíš mluvil o událostech posledních dnů - o falešných prorocích, hladu, světových katastrofách, zemětřeseních, vytržení, falešných Kristech - nechápal to symbolicky. Řekl, že všechny tyto věci se musejí naplnit a že „nebe a země pominou, ale slova má nepominou“. (Matouš 24,34-35)

Protože Bůh se nemění, jeho morální zákon je absolutní a je stejný včera, dnes i navěky. Stejně tak po dobu celé historie je stejná jeho nesmiřitelná nenávisť vůči hříchu.⁹⁹ Pavel nám ve 2. Timoteovi 3,16 říká, že „všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté a užitečné k učení, ke trestání, k napravování, ke kázni, která náleží ke spravedlnosti...“ Petr potvrzuje, že „žádného prorockého písma výklad nezáleží v rozumu lidském. Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo

proroctví, nýbrž Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé". (2. Petrův 1,20-21)

Pisatelé Nového zákona všem příběhům a událostem Starého zákona věřili. O mnohých se zmiňovali - například o Jonášovi a velké rybě (Matouš 12,40), o pokání lidu Ninive (Matouš 12,41), o příchodu královny z jihu, která si přišla poslechnout krále Šalomouna (Matouš 12,42), o vyslání Eliáše ke vdově ze Sarepty (Lukáš 4,25-26), o syrském Namanovi, který byl uzdraven z malomocenství (Lukáš 4,27), o osudu Lotovy ženy (Lukáš 17,32), o hadovi, kterého pozvedl Mojžíš na poušti (Jan 3,14), o desátcích, které dal Abraham Melchisedechovi (Židům 7,2), o Balámově mluvící oslici (2. Petrův 2,16) a tak dále. Ve Starém zákoně nebylo věci, která by pro apoštoly a pro první křesťany nebyla důležitá.¹⁰⁰ Jak napsali Petr i Pavel, všichni věřili, že celé Písmo obsahuje Boží neměnné slovo.

Dalším faktem je, že pisatelé Nového zákona starozákonní proroctví nealegorizovali. Když bylo předpovězeno, že Kristus se narodí v Betlémě (Micheáš 5,2), vstoupí do Jeruzaléma na oslu (Zachariáš 9,9), nebude zlámána ani jedna z jeho kostí (Žalm 34,20) nebo že bude pohřben do hrobu bohatého (Izaiáš 53,9), nepovažovali apoštolové tato proroctví za obrazná, ale chápali je doslovně. Ježíš napomenul apoštoly, že nevěřili v doslovné naplnění **všech** proroctví, týkajících se jeho prvního příchodu (Lukáš 24,25).

Když Ježíš předpovídal události posledních dnů, odvolával se na proroctví Izaiáše a Daniela jako na doslovné události, které se dozajista naplní právě tak, jako se naplnily předpovědi o jeho životě zde na zemi. Budeme o nich mluvit na následujících stránkách..

Autorita a jedinečnost dvanácti apoštolů. Nejdříve bychom měli říci, že apoštolové byli skupinou lidí vybranou jedinečným způsobem, a někteří z nich byli vyvoleni k tomu, aby napsali Nový zákon. Neustanovili se sami, pověřil je Ježíš, který jim dal také autoritu. Příklad Pavla byl poněkud odlišný tím, že nebyl Ježíšovým učedníkem za jeho pozemské služby, ale byl jím vyvolen až po nanebevstoupení. Avšak Ježíš sám určil Pavla, aby byl apoštolem pohanů. Řekl mu, že jej posílá k pohanům, řecky doslova „činím tě apoštolem pohanů" (Skutky 26,17).

Za druhé, apoštolové neměli jen být s Ježíšem po dobu jeho pozemské služby, ale aby byli jeho svědky celému světu.

Za třetí, byli zvláštním způsobem inspirováni Duchem svatým. Duch svatý je naučil mnoha věcem, připomínal jim všechno, co je Ježíš učil, a zjevoval jim nové věci z budoucnosti (Jan 14,26; 16,12-14). Je jen dvanáct lidí, kteří měli takovou výsadu a čest, která potrvá věčně. Budou sedět na dvanácti trůnech, aby soudili dvanáct pokolení (Matouš 19,28). Jména dvanácti apoštolů budou

napsána na dvanácti základních kamenech věčného Svatého města (Zjevení 21,14).

Těmito třemi způsoby připravil Ježíš své zvláštní reprezentanty k napsání Nového zákona. Dal jim své osobní pověření, chodil s nimi, učil je přinejmenším tři roky a dal jim zvláštní autoritu a inspiraci - které se nevyrovná autorita a inspirace žádného z pozdějších proroků nebo učitelů.¹⁰¹

Duch svatý dokončil Nový zákon knihou Zjevení. V poslední kapitole této poslední knihy Nového zákona Ježíš říká: „Aj, přijdu rychle. Blahoslavený, kdo ostříhá slov proroctví knihy této“. (Zjevení 22,7) O několik veršů dále - téměř v samotném závěru Bible - je potom zachyceno toto nejvážnější varování:

Osvědčuji pak každému, kdo by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal od slov knihy proroctví tohoto, odejme Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, které jsou napsány v knize této. (Zjevení 22,18-19)

Není jiného proroctví ani církevního zákona či pravidla, které by se mohly položit na stejnou úroveň jako Písmo. Jestliže nějaký domýšlivý vládce, učitel nebo novozákonní prorok prohlásí, že jeho proroctví jsou na stejné úrovni jako Slovo Boží, pak nejenže klame sám sebe, ale ocitá se, stejně jako falešní proroci Starého zákona, v nebezpečí přísného Božího soudu.

Autorita apoštolů byla prvotní církví uznávána. „Jedna z prvních věcí, která se uvádí v souvislosti s církví právě naplněnou Duchem v den Letnic, je to, že .zůstávali v učení apoštolském, a ve společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách““. (Skutky 2,42)¹⁰²

Na začátku druhého století antiochijský biskup Ignácius napsal Římanům: „Nevydávám vám, jako Pavel nebo Petr, žádná příkázání. Oni byli apoštolové, já jsem pouze zavržený člověk.“¹⁰³ Kolem roku 200 pak napsal Tertulián ze severní Afriky následující slova:

Nám, křesťanům, nepřísluší přinášet něco na základě své vlastní autority, nebo zvolit to, co ve své vlastní autoritě přináší někdo jiný. Naší autoritou jsou apoštolové Páně a ani oni si nikdy nedovolili přinést něco ve své autoritě. Předávali věrně národům učení, které přijali od Krista.¹⁰⁴

Tento postoj bychom měli zastávat i my. Nikdy bychom neměli předkládat nějaké nové učení ve vlastní autoritě. Kdybychom to dělali - a prohlašovali, že právě naše učení je novým zjevením od Boha - Bible by ztratila svou autoritu. Kromě toho by bylo tolik zjevení typu „Pán mi zjevil“, že lidé by nevěděli, komu

věřit. Již nyní se stěží najdou dva učitelé **hnutí pozitivního vyznávání** nebo **Království nyní**, kteří by učili totéž; rozcházejí se dokonce v základních bodech.

Bůh ve své moudrosti věděl, že jeho lid potřebuje neomylný, psaný dokument, jeho Slovo, jako absolutní autoritu. Své Slovo vyvýšil spolu se svým jménem nad všechno ostatní ve vesmíru (Žalm 138,2) a postavil je v nebi navěky (Žalm 119,89), aby zůstalo neměnné. Jeho dokonalým a úplným slovem je Bible - nepotřebujeme nic víc. Všechna současná zjevení, sny a vize mají být posuzovány jeho věčným Slovem.

C. Doslovný výklad proroctví poslední doby. Když mluvíme o teologii **Království nyní**, je velice důležité seznámit se nejprve s pravidly pro správný výklad Bible. O tom jsme se již zmínili. Za druhé nesmíme zapomenout, že stejně jako se doslovně naplnila proroctví o prvním příchodu Krista (jak jsme vysvětlili v předchozí části), podobně se doslovně naplní všechna proroctví týkající se jeho druhého příchodu. Jinak to být nemůže, protože Bible je konzistentní. Řekli jsme již, jak si Ježíš vážil Starého zákona. Řekl, že „nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane“, dokud se všechna proroctví nenaplní - stejně tak, jak to bylo v případě jeho prvního příchodu.

Nevěříte-li v doslovné vytržení, jak o něm učili Ježíš a Pavel, ani ve velké soužení, které skončí bitvou u Armageddonu, jak prorokovali proroci, pak vám Ježíš řekne to, co řekl pochybujícím učedníkům: „Ó nemoudří a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci.“ (Lukáš 24,25)

Nelze chápat první příchod Ježíše doslovně, a druhý obrazně. Bylo by to velice nedůsledné a bylo by to porušení pravidel správného výkladu Bible. V některých případech jsou oba příchody předpovězeny ve stejném verši. Například, když Ježíš vešel do synagogy v Nazaretu, dali mu svitek proroka Izaiáše. Otevřel jej na místě, které mluvilo o jeho službě (Izaiáš 61,1-2):

Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, protože pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře, abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo...

Uprostřed 2. verše skončil. To, co přečetl, se vztahovalo k jeho prvnímu příchodu, a pokračování - „den pomsty Boha našeho“ - se nevztahuje k vytržení, ale k jeho návratu na zem se svatými, aby vykonal svou pomstu v bitvě u Armageddonu. Pravidla výkladu i zdravý rozum vyžadují - když se první část verše doslovně naplnila - aby se doslovně naplnila i část druhá. Verše, které následují po větě o pomstě, mluví o tisícileté vládě Krále

Ježíše po příchodu nového dne svobody a radosti. Čtvrtý a pátý verš předpovídají, že Izraelité

vzdělají pustiny starodávní, pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po mnohé národy. Nebo postaví se cizozemci, a pastí budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři vaši budou. Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete. . . zboží pohanů užívatí budete, a v slávě jejich zvýšení budete.

A tak v 61. kapitole proroka Izaiáše jsou proroctví týkající se prvního příchodu Krista jako Vysvoboditele - Spasitele, jeho druhého příchodu jako Mstitele a okamžitě potom proroctví o miléniu, kdy bude vládnout jako Král králů a Pán pánů. Všechny tři události byly předpovězeny tak, aby se chápaly doslovně a v takovém pořadí, jak jsou uvedeny.

Písmo předpovídá události posledních dnů velice jasně. Apoštol Pavel píše:

Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení d'ábelských, v pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svědomí své. (1. Timoteovi 4,1-2)

Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, rouhači, rodičů neposlušní, nevďeční, bezbožní. . . rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha... (2. Timoteovi 3,1-2)

Bůh dovolil Pavlovi nahlédnout do duchovní situace, která bude panovat v posledních dnech v církvi. Samozřejmě, Bůh to vše věděl již předem, protože ví všechno: zná minulost, současnost i budoucnost. Co zjevil Bůh Pavlovi? Pavel viděl, že někteří křesťané zavrhnou pravou víru a budou následovat „svůdné duchy“ a démonské nauky. Vidíme, že se to již děje.

Vizualizace. Některé z extrémních doktrín v hnutí pozitivního vyznávání nejsou ničím jiným než základními principy okultních náboženství. Jak jsme již řekli, víra v neosobní duchovní moc, kterou může člověk proměnit své touhy ve skutečnost, pochází z východních okultních náboženství, stejně jako Křesťanská věda a rosenkruciánství. O *vizualizaci* jako metodě uskutečňování lidských snů a tužeb by se dalo říci mnohé. Takové metody byly lidem jako Napoleonu Hillovi a psychologu Carlu Gustavu Jungovi předány démony. Oba tito mužové se přiznali, že tato starověká tajemství jim dali „duchovní vůdcové“.

Jak vizualizace funguje? Bunny Marks to vysvětluje takto:

První věcí, kterou musíme udělat, chceme-li dosáhnout úspěchu, hojnosti a štěstí, je vizualizace.

Vizualizací, tj. tím, co vizualizujeme, vytváříme vlastně realitu. . . . Obraz, který nosíš v myslí, se bude rozvíjet stejným způsobem jako film. . . . Jestliže začneš vizualizovat to, po čem toužíš, budeš to mít! Můžeš mít všechno, po čem toužíš, jestliže to budeš chtít dostatečně intenzivně a začneš si to vizualizovat. . . . obraz, který o sobě nosíš (ve své myslí), je obrazem toho, jaký budeš! ¹⁰⁵

„Tajemství“ vizualizace, kterou využívali šamani a čarodějové od začátku civilizace, aby se zkontaktovali se světem zlých duchů, je základním principem východních okultních náboženství a kultů mentální vědy, jako jsou mentální věda, náboženská věda, křesťanská věda, unitářství, rosenkrucianství atd. Někteří křesťanští psychologové a psychiatři metodu vizualizace nevědomky převzali a používají ji při poradenství u problémových křesťanů - při překonávání strachu, vnitřním uzdravení a jako motivaci k úspěchu. Místo sloganu hnutí pozitivního vyznávání - "*Dostaneš, co vyznáváš*", se ve vizualizaci používá slogan "*Dostaneš, co vidíš*". Mnohé postupy „vnitřního uzdravování“ jsou založeny právě na doktrínách démonů a svůdných duchů a do cír kve jsou vnášeny jako nová zjevení pro poslední dny. Křesťané by těchto metod neměli nikdy používat.

Bůh řekl Pavlovi i to, že „v posledních dnech nastanou časové zlí“. Tyto dny tedy v žádném případě nebudou utopickým rájem, který vyhledávají proroci hnutí *Království nyní*. Tyto dny budou strašné. Bůh to ví lépe než kdokoliv z nás. To ovšem proroci *Království nyní* neučí. Popírají, že bude nějaký soud nebo bitva u Armageddonu. Očekávají, že přinesou na zem pokoj tím, že svážou Satana. Falešného učitele zaručeně poznáme podle toho, že odmítá brát vážně prorocství Bible týkající se Božího soudu a hněvu, který bude vylit na celou zemi. Nejkrvavější bitva na zemi - bitva u Armageddonu - bude vybojována, když se vrátí Ježíš, aby se zjevil světu a aby vládl nade všemi národy jako Král králů.

Co ještě zjevil Bůh Pavlovi ohledně posledních dnů? Chápete, jaká to úzká souvislost mezi vysokým sebehodnocením a sebeláskou? Pozitivní představa o sobě samotném a sebeláska se v dnešních církvích vyučuje jako součást evangelia. Dalším hříchem, který je pro ně charakteristický, je, že milují peníze. Nemusím říkat, že je to zřejmý důsledek doktríny prosperity. Dalšími na tomto seznamu jsou lidé pyšní a chlubití. To je příznačné pro učitele Víry. „Jsme malými bohy,“ učí. „A jako bohové se máme i chovat.“ Někdy pronesou větu, kterou nelze opřít o Písmo, a prohlásí: „Toto říkám s duchovní autoritou a rozeznáním“. ⁶ Ale duchovní autorita a rozeznání, které jsou v protikla-

du s Božím slovem, nebyly dány Duchem svatým. Nebudeme dále ztrácet čas tím, abychom se zabývali dalšími hříchy v tomto dlouhém seznamu. Chtěl bych však zdůraznit, co Písmo říká o posledních dnech: Budou to strašné časy. A Písmo nelže - a nelze je chápat ani symbolicky, když to náhodou neodpovídá našim soukromým názorům.

Bible jasně učí o velkém soužení, o člověku hříchu, který bude vládnout celému světu a kterého celý svět bude uctívat, a o hněvu Božím nad bezbožným světem. Jestliže Bible mluví o těchto věcech tak jasně, proč se nám učitelé Víry snaží předkládat jiné poselství? Proč vyučují, že takové verše by se měly chápat pouze symbolicky, a ne doslovně? Proč? Protože se nechali svést doktrínou pozitivního vyznávání se všemi odvozenými naukami o vysokém sebehodnocení, malých bozích, prosperitě, božském zdraví a o moci ke svázání Satana a k vládě nad světem. *Doktrína pozitivního vyznávání* takto **krok** za krokem zcela logicky ústí do učení *Království nyní*.

Učitelé Víry se pečlivě vyhýbají tomu, co je v Bibli negativní. Utrpení křesťanů? Ne, to je negativní. Soud nad světem? Nikdy! Připomínají nám falešné proroky Starého zákona. Pro ilustraci nám postačí jeden příklad.

Když se král Achab rozhodl požádat krále Jozafata o pomoc v boji proti Aramejcům za znovuzískání Rámot Galádu, Jozafat chtěl nejdříve slyšet, co tomu řeknou proroci Boží. Achab svolal svých 400 „pozitivně smýšlejících“ proroků a ptal se jich na Boží vůli (1. Královská 22). Tito proroci nikdy neprorokovali nic negativního. Všichni prohlašovali: „Jdi, Panovník jej vydá králi do rukou“.

Král Jozafat byl dobrým králem a nějak se mu to nezdálo. A tak se zeptal: „Cožpak tu není žádný prorok Hospodinův, abychom se dotázali skrze něho?“ Achab mu řekl, že takový prorok tu je, ale vždy mu říká jenom negativní věci. Jozafat si jej dal zavolat. Prorok Micheáš byl již předem varován, aby tentokrát nemluvil negativně, a rozhodl se, že si z ostatních proroků vystřelí a bude je napodobovat. Micheáš řekl: „Vytáhni, a budeš mít úspěch, Hospodin vydá Rámot Galád králi!“ Achab poznal, že žertuje, a chtěl slyšet pravdu. Když mu ji však Boží prorok řekl, rozhněval se. „Neřekl jsem ti,“ stěžoval si Jozafatovi, „Nikdy neprorokuje nic dobrého, jen samé špatné věci.“ Avšak Boží prorok mluvil pravdu. Achab byl v bitvě zabit.

Vytržení v doslovném smyslu. Dnes, když pomazaný Boží kazatel vyhláší, co o posledních dnech mluvil Ježíš - že „mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé“ a „že rozmnožena bude nepravost a ustydne láska mnohých“ (Matouš 24,11-12) - proroci *Království nyní* jej obviní, že je prorokem „záhuby“. Když kážeme o vytržení, označují nás za „dezertéry“ - tvrdí, že tu nechceme zůstat a bojovat s nimi za „uchvácení světa pro Ježíše“.

O posledních dnech mluvil i apoštol Pavel. Řekl, že

v posledních dnech přijdou posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící, a říkající: „Kde jest to zaslíbení o příchodu jeho? Nebo jak otcové zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření.“... „přijde pak ten den Páně jako zloděj v noci, ve kterém nebesa ve víchru pomínou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, které jsou na ní, vypáleny budou. (2. Petřův 3,3-4.10)

Petr pokračuje: „Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte ve svatých obcováních a pobožnostech... Proto nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji.“ (2. Petřův 3,11-14) David Wilkerson to komentuje:

Kážou něco, co je v přímém protikladu s poselstvím Petra a apoštolů. . . Dnes slyšíte: „Ježíš nepřijde tak brzo, nepřijde dokud nepřevezmeme vládu - všechna slova o záhubě a ohni jsou jen symbolická. My tady máme zůstat - nesetkáme se s ním v oblacích. Tak se uklidněte! Vzchopte se, a buďte ,někdo'!“¹⁰⁷

Zastánci učení *Království nyní* svou filozofii o symbolickém výkladu Písma značně rozšiřují. Podívejme se nyní blíže na některé jejich nauky. Prohlašují, že vytržení nebude. Kdyby k vytržení církve došlo dříve, než na zemi sestoupí Boží hněv, zkrížilo by to jejich plány. Všechny jejich plány týkající se svázání Satana, uchvácení světa, jeho pokřesťanštění a přípravy na Kristovu vládu - všechny tyto hezky zformulované plány by se spolu s jejich falešnými nadějemi zhroutily. A tak jedním z nejlepších způsobů jak obejít otázku vytržení je tvrdit, že Bible o něm ve skutečnosti neučí. Prohlašují, že slova „spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků“ (1. Tesalonickým 4,17) se nevztahují k vytržení, ale spíše k citovému nadšení v okamžiku Kristova příchodu na zem. Avšak řecké slovo, jehož je použito pro „uchvátit“ (*harpazó*) znamená *vytrhnout něco* nebo *zmocnit se něčeho násilím*. Nelze to tedy vykládat obrazně - jde o doslovné vytržení církve!

Kontext 1. Tesalonickým 4,13-17 je odpovědí na otázku, kterou si kladli Tesaloničtí ohledně věřících, kteří již zemřeli: co se s nimi stane, až Kristus přijde vytrhnout církev? Pavlova odpověď zní takto:

Nechci pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteří zesnuli, abyste se nermoutili jako i jiní, kteří naděje nemají. Nebo jestliže věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi,

přivede s ním. Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch,' kteří zesnuli. Nebo sám ten Pán se zvukem velícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve, potom my živi pozůsta-vení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme. Proto potěšujte jedni druhých těmito slovy (1. Tesalonickým 4,13-17).

Které části tohoto textu by se daly označit za symbolické? Byli křesťané mrtví tělesně nebo duchovně? Byli mrtví doslovně, protože Pavel řekl, že by se ostatní kvůli nim neměli rmoutit jako nevěřící, kteří nemají žádnou naději se se svými milovanými ještě někdy shledat. A tak, když budou mrtví vzkříšeni, nepůjde o symbolické vzkříšení. Dalším faktem je, že svatí, kteří budou v okamžiku Kristova příchodu pro církev živi, budou uchvázeni, aby se setkali v oblacích se vzkříšenými svatými a s Ježíšem (verš 17). Bude to sám Ježíš, protože Bible říká „sám Pán (ne anděl, ani nějaká vidina) sestoupí z nebe“. Tuto pasáž nelze chápat jinak než doslovně, tak, jak byla myšlena.

Tato pravda o vytržení je v dokonalém souladu s tím, co vyučoval Ježíš. Ježíš řekl, že nikdo neví dne ani hodiny, kdy se vrátí (Matouš 24,36), ale že přijde náhle, když všechno bude vypadat normálně. Ilustruje to slovy o bezbož-ných za dnů Noé, kteří stále páchali nepravosti, když vtom náhle přišla potopa - „a nevěděli, až přišla“. (Matouš 24,39) Ve stejné pasáži Ježíš řekl: „Tak bude i příchod Syna člověka. Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán. Dvě budou mletí ve mlýně; jedna bude vzata a druhá zanechána.“ (Matouš 24,39-41) Věřící, kteří budou pracovat se svými nevěřícími sousedy nebo příbuznými budou při Ježíšově příchodu náhle uchvázeni, ale nevěřící budou ponecháni Božímu hněvu. Nyní se podívejme, kam budou věřící vytrženi.

Ježíš napomíná své následovníky (i ty v posledních dnech), že když uvidíme ve svém pokolení znamení poslední doby, pak vezme, že „nepomine pokolení toto, až se všecko stane“. (Lukáš 21,32) Povzbuzuje nás: „A když se toto počne dít, vzpřimte se a zdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.“ (Lukáš 21,28) Ježíš rovněž varoval, abychom byli v těchto posledních dnech bdělí, aby naše srdce nebyla zatížena nestídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí, aby nás tento den nepřekvapil jako „past“. (Lukáš 21,35) A tady je verš, který bych chtěl zdůraznit. Ježíš řekl: „Proto bděte, všelikého času modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, které se budou dít a postaviti se před Synem člověka.“ (Lukáš 21,36).

Kam budou uchvázeni svatí? Na tuto otázku odpovídá verš 36. Ježíš řekl, že unikneme Božímu hněvu, který bude vylit na tento svět a postavíme se

před ním. V tomto smyslu uvedl Ježíš i to, že jeho svatí budou „uprchlíky“. Proroci *Království nyní* mají tedy pravdu alespoň v jednom - že nás označují za „uprchlíky“. Slovo Boží upozorňuje, že Ježíš přijde pro ty, „kteří ho čekají“. (Židům 9,28) Jestliže nečekáte, že přijde uchvátit církev, ale čekáte na to, až vítězové ovládnou svět, je velice pravděpodobné, že tady zůstanete s Anti-kristem.

A co dál? Bůh bude tento svět trápit tři a půl roku svým hněvem. A v závěru tohoto období se všechny armády světa shromáždí v Izraeli, aby vybojovaly rozhodující bitvu v historii lidstva - Armageddon. V té době se Ježíš vrátí se svými oslavenými svatými, aby po dobu tisíce let vládli na zemi. Vytvoříme „nebeské vojsko“, které bude následovat Ježíše na bílých koních. Budeme oděni v „kment bílý a čistý“. (Zjevení 19,11-14) Touto armádou bude vychvácená církev, nevěsta Kristova, jak je popsána v předchozích verších.

Radujme se a veselme se a chválu vzdejme jemu.

neboť přišla svatba Beránkova,

a manželka jeho připravila se,

a dáno jest jí,

aby se oblékla v kment čistý a skvoucí.

(Čistý kment symbolizuje skutky spravedlnosti svatých. Zjevení 19,7-8)

Mluvili jsme o vytržení, ale co s dalšími proroctvími, zvláště ze Starého zákona, která se týkají posledních dnů a která se mají naplnit - a o kterých sám Ježíš prohlásil, že z nich nepomine ani jedno písmeno, dokud se doslovně nenaplní? Jak proroci *Království nyní* vysvětlují proroctví o Gogu a Magogu, kteří přijdou, aby zničili Izrael? A co se světovládcem, který se posadí do chrámu v Jeruzalémě a nechá se uctívat jako Bůh? Kam zařadit dva svědky - z nichž jedním je Eliáš - kteří budou řídit rány, jež v Božím hněvu dopadnou na svět?

Izrael v událostech posledních dnů. Proroctví o Izraeli se nemohla naplnit, dokud se Izrael nenavrátil do své vlasti. Kdyby se nyní, v našem pokolení, Izrael nestal opět národem, proroci *Království nyní* by řekli, že to, co o navrácení Židů do Palestiny prorokoval i Jeremiáš, Ezechiel, Izaiáš a další proroci, bylo jen symbolické - že Bůh již s Izraelem skoncoval. Přečti si:

Co bylo v Písmo označováno pojmem „Izrael“, je nyní lid Boží, církev. Boží zaslíbení se v národě Izrael nenaplnila; Bohu na Izraeli nezáleží víc než na kterémkoliv jiném národě. ⁵

Je jisté, že, co Bůh předpověděl o návratu Židů z celého světa do jejich vlasti, nelze označit za symbolické, protože k tomu skutečně došlo, aby Izrael mohl splnit svůj úkol v posledních dnech. Jeremiáš píše:

Takto zajisté praví Hospodin: Prozpěvujte Jákobovi o věcech veselých, prokřikujte zjevně před těmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete: Vysvobod', Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského. **Aj**, já přivedu je z země púloční, a shromáždím je ze všech stran země. (Jeremiáš 31,7-8)

A skrze Ezechiela Bůh řekl:

Toto praví Panovník Hospodin: „Shromáždím vás z národů, posbírám vás ze zemí, do nichž jste byli rozptýleni, a dám vám zemi izraelskou.“ (Ezechiel 11,7 E)

Proroci předpovídali, že po svém návratu budou Židé žít a prosperovat v nehrazeném městě, přesně tak, jak tomu je dnes. Izrael již nebude rozdělen na dva národy (Ezechiel 37,21-22). A potom Bůh přivede severní království a jeho satelity, aby bojovali proti Izraeli. Písmo předpovědělo, že ke Gogu a Magogu se v připojí Írán, Lybie a Etiopie. Nepřátelské armády budou tak početné, že přikryjí izraelskou zemi jako oblak. Izrael však nebude zničen: bude to Gog a Magog a jeho mnohé armády, které budou téměř zahlazeny (Ezechiel 38 a 39). Dojde k tomu doslova a do písmene? Jestliže se doslovně naplnila prorocství o tom, že Bůh přivede zpátky svůj lid po 2 000 let bloudění po celém světě, bylo by nelogické tvrdit, že zbytek prorocství se má chápat symbolicky. A co o tom říká Bůh? „Aj, přijde a stane se to, praví Panovník Hospodin, téhož dne, o kterém jsem mluvil.“ (Ezechiel 39,8) Vypadá to snad tak, že Bůh to myslel symbolicky? Zajisté ne!

Možná si někteří řeknou: „U nás v Evropě se takových falešných doktrín nemusíme obávat - Evropané je nikdy nepřijmou! Nuže, musíte si uvědomit, že falešné nauky pozitivního vyznávání a *Království nyní* již **v Evropě a ve vaší zemi jsou** - a mnozí lidé již byli svedeni.

V květnu 1987 se v Bonnu konala významná charismatická konference. Jejím cílem bylo zahájit ovládnutí světa křesťany, počínaje západním Němcem. Váhám, zda uvést jména účastníků, protože někteří jsou známí i v Evropě. Avšak uvedu citát z jejich měsíčníku a řeknu něco k prohlášením, která vydali. Sami posuďte a rozhodněte, zda nejsou představiteli učení *Království nyní*.

Tito vůdcové prohlásili, že přišel čas, abychom zlomili Satanovu moc. Věř, že Satan není protivníkem Božím, protože Bůh je tak veliký, že se Satanovi

pouze směje. A tak prohlašují, že Satan se protiví pouze lidem. „Poněvadž můžeme používat Boží moc," tvrdí, „můžeme se Satanovi smát také. Satan je i proti nám příliš slabý; můžeme ho tedy svázat a smát se mu."¹⁰⁹ Pokračují slovy:

Poněvadž byl Ježíš pokřtěn Duchem svatým a má moc nad všemi národy, podobně i my jsme pokřtěni Duchem svatým a máme stejnou moc i právo vládnout nad národy. A tak nyní musíme tuto moc uplatňovat nad Německem. Protože Ježíš měl moc svazovat Satana, musíme jej svazovat i my.¹¹⁰

Čím je toto učení, které vychází přímo z Německa? Nezní jako řeč proroků *Království nyní*? Na této konferenci prohlásili, že nejdříve musí svázat Satana nad Německem, a teprve potom budou moci tuto zemi evangelizovat - a že se přitom docela dobře obejdou bez Boha. Dokážou to díky své vlastní iniciativě a silné víře. Považují se za vítěze, kteří uchvátí svět pro Krista. Prohlašují, že jsou „polnicemi Božími", které zvěstují, „co řekl Bůh". Na této konferenci pronesli několik velice troufalých tvrzení. Jeden z jejich vůdců řekl, že „v Německu začal nový den a Boží armáda povstane a zabere zemi", a že „hlavy největších králů padly".

Jiný vůdce řekl následující slova:

Prohlašujeme, že jsme učiněni kněžími a služebníky Nejvyššího a že již nyní společně s Ježíšem vládneme na této zemi. Vyhlašujeme dnešního dne, co Bůh řekl svým pomazaným... a my jsme ti pomazaní. Podrobíte si všechny národy a vezmete jejich kořist a Pán před vámi otevře dveře a nikdo je nezavře.¹¹¹

Zaznělo hodně podobných prohlášení, ale zmíním se jen o jednom, které řekl další vůdce. Řekl, že toto nové hnutí

se stane stranou pod vedením Ježíše Krista jako služebnictvo pro celou zemi ve všech oblastech politiky, společnosti, kulturního života - aby Ježíš mohl být oslaven všude a aby *Království Boží* prorazilo.¹¹²

Podle našich závěrů je teologie *Království nyní* v přímém rozporu se svatým Písmem. Znamená vlastně, že události poslední doby bychom měli ze své Bible vystříhnout a zahodit, odsoudit je jako symbol čehosi velmi mlhavého - a tím je vlastně odbýt.

V knize proroka Daniela Bůh podrobně předpovídá události, k nimž dojde v posledních dnech. V 11. kapitole Boží neměnné slovo předpovídá příchod Antikrista, který přijde do Jeruzaléma, zabere nový chrám a zruší denní oběti. V 36. verši je předpovězeno, že Antikrist bude dělat, co se mu zlíbí, a povýší se nad všechny bohy. Bude mít úspěch, dokud nenadejde okamžik Božího hněvu. Druhá část verše říká velice důrazně: „. . . až by se to, co uloženo jest, *vykonalo*}" Tím Bůh jasně říká, že uvedená proroctví **nesmíme** chápat symbolicky.

Tato proroctví jsou absolutní a musejí se naplnit doslovně, protože byla stanovena dříve, než Bůh stvořil věky. Ježíš věřil, že jsou doslovná. Citoval Daniela přesně, jak je tam psáno. V Danieli 11,31 čteme, že Antikrist zruší v chrámu každodenní oběť a postaví tam „ohavnost zpuštění“. U Matouše 24,15 Ježíš cituje stejná slova, když mluví o událostech poslední doby. Potom Ježíš praví, že nebe a země pominou, ale jeho slova nikdy. Myslím si, že nelze jasněji a srozumitelněji vyjádřit, že jeho předpovědi se mají naplnit doslovně. Jsou absolutní. Satan nemůže změnit ani jedno písmeno; andělé v nebi nemohou vymazat ani jednu čárku, a je jisto, že pouhý člověk nemůže na těchto proroctvích změnit ani slovo.

D. Úkol církve v průběhu dějin. Vypadá to, že zastánci teologie *Království nyní* jsou upřímnými křesťanskými vůdci, ale co se týče záměru a zodpovědnosti církve Ježíše Krista, mají špatnou filozofii. Právý cíl církve je shrnut ve Velkém poslání, které vyslovil Ježíš těsně před tím, než odešel do nebe.

A přistoupiv Ježíš mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Proto jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, cožkoli jsem přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všecky dny až do skonání světa."
(Matouš 28,18-20)

Toto poslání tedy zahrnuje:

1. Ježíš, vítězný Spasitel, vybavený vší mocí a autoritou na nebi i na zemi, posílá své učedníky.
2. Učedníci mají jít kázat evangelium do celého světa.
3. Ti, kteří uvěří, mají být pokřtěni ve vodě a vyučováni, aby se sami stali učedníky.
4. Noví učedníci mají být vychovávaní ve všech přikázáních a učení Ježíše a mají tato přikázání poslouchat.

5. Ježíš bude nad touto evangelizační prací v národech dohlížet skrze Ducha svatého. Je pochopitelné, že Ježíš určí některé učedníky k tomu, aby vychovávali jiné, a vystrojí je potřebnými dary. Ježíš slíbil, že tak učiní v závěru dějin církve. Neočekává od nás, že vezmeme vládu do svých rukou a budeme se chovat jako malí bohové. Stále tu vládne a je hlavou církve. Všechno má pod svou vládou, protože *uplatňovat neomezenou moc a autoritu patří jemu*. Jeho dílo nezáleží na tom, co učiní nebo neučiní Satan nebo člověk. Rekl: „**(Já)** vzdělám církev **svou** a brány pekelné nepřemohou jí.“ (Matouš 16,18) Prohlášení: „my jsme pomazaní, a čas Ježíšova návratu závisí na nás“, je projevem pýchy, nikoli víry, stejně tak jako tvrzení: „svážeme Satana a uchvátíme svět pro Ježíše a vrátíme mu vládu nad světem.“ Takové prohlášení hraničí s rouháním.

Církev a politika. Ani Ježíš ani jeho apoštolové nikdy nedemonstrovali proti občanským autoritám. Neměli politické ambice. V politické angažovanosti jim bránil Duch svatý, který je vedl a říkal jim, kam mají jít a co mají dělat. Duch svatý je vedl spíše k tomu, aby učili křesťany: „každá duše vrchnostem v moci postaveným poddána bud“ (Římanům 13,1); a „poddáni tedy buďte všelikému lidskému zřízení pro Pána“. (1. Petrův 2,13)

Církev se nemá snažit o to, aby převzala vládu nad národem nebo aby jej ovládla. Takový postup není v souladu s modelem, který církvi dala hlava: Ježíš nikdy nechtěl, aby se církev zpolitizovala. Ve středověku se církev snažila vládnout nad národy, a výsledkem byla odpadlická lidská organizace, která ztratila duchovní moc a spojení s hlavou.

Středověcí vůdci se již pokusili o to, oč se v současné době pokoušejí proroci *Království nyní*. Tento pokus však byl neúspěšný a bude neúspěšný i nyní, protože není z Boha. Středověká církev se snažila lidi nutit, aby se stali křesťany, ale to není možné. I dnes můžeme lidi nutit, aby chodili do církve, stejně jako se to dělalo tehdy. Ale většina z těchto přinucených nebyla znovuzrozená. Nikdy se do pravé církve Ježíše Krista neznovuzrodili.

Dokonce i kdyby *vítězové* z hnutí *Království nyní* dokázali Satana svázat, vládnout nad národy, a nastalo by velké probuzení, je iluzorní věřit, že se k Bohu obrátí celé národy. I v dobách velkých duchovních probuzení bylo vždy zřejmé, že většina lidí poselství evangelia odmítá. Bůh zná srdce lidí. A co o tom řekl Ježíš?

Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, která vede k zahnutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, která vede k životu a málo jest nalézajících ji. (Matouš 7,13-14)

Dokonce i za ideální situace - až Bůh sváže Satana na tisíc let, ze země bude odňato prokletí, nebude válek a pokoj bude protékat zemí jako řeka a na zemi bude vládnout sám Král Ježíš - i tehdy budou milióny těch, kteří budou nenávidět spravedlnost. A když jim k tomu bude dána příležitost, vzbouří se a vypovědí Králi Ježíši válku! Neměnné Boží slovo o tom zjevuje:

A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude Satan ze žaláře svého. I vyjde, aby svodil národy, kteří jsou na čtyřech stranách země, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského. I vstoupili na širokost země, i obklíčili stany svatých, i to město milé, ale sestoupil oheň od Boha s nebe a spálil je. (Zjevení 20,7-9)

Z těchto veršů je jasné, jak marný je cíl, který si vytyčili vůdcové *Království nyní* - svázat Satana, obrátit národy, převzít vládu nad světem a potom požádat Ježíše, aby se vrátil na zemi a vládl. Bůh dal lidem 6 000 let, aby „dospěli“ a zavedli na světě pokoj a řád. Ale i se vši svou vesmírnou technikou, počítači a nukleární energií je svět v horším stavu než kdykoliv předtím. Neobnovený člověk bude pořád stejný, i kdyby žil milión let v těch nejpříznivějších podmínkách.

Žádná lidská bytost ani organizace - *vítěze* nevyjímaje - nedokáže uskutečnit to, k čemu byl ustanoven jedině Ježíš, Kníže pokoje. Kdyby se například nějaké skupině *vítězů* skutečně podařilo svázat Satana nad každou zemí, obrátit svět ke Kristu a připravit jej celý pro Ježíšovu vládu, určitě by o tom vševědoucí Bůh, který stvořil věky a který zná vše od začátku do konce, věděl. Byla by to událost nesmírného významu a jistě by byla v Božím slově předpovězena - přinejmenším v knize Zjevení. V Bibli však není o takovém nereálném snu, který je v rozporu se všemi proroctvími, které dal Duch svatý ohledně posledních dnů, ani zmínky.

E. Jak vznikají falešné doktríny. Jedním způsobem, jak vznikají falešné doktríny, je, že Boží Slovo se nechápe doslovně. Falešná učení mohou též vznikat z výkladu Písma na základě nesprávného výchozího předpokladu. Jestliže člověk začne s nesprávnou úvahou, potom je vše, co je na ní založeno, rovněž nesprávné. Když si dítě zapíná kabátek tak, že začne nesprávnou dírkou, pak zapne všechny ostatní knoflíky také nesprávně, a na konci zjistí, že celý kabátek je zapnutý špatně. Jestliže základním předpokladem je to, že všechna proroctví o posledních dnech se mají chápat symbolicky, pak je celý výklad špatný a nic nesouhlasí. Dalším způsobem, jak může vzniknout falešné učení, je vědomé překrucování veršů opět prostřednictvím nesprávného výkladu.

Vědomé překrucování Písma. Satan je mistrem na nové výklady Božího slova, takže výsledek je někdy v přímém protikladu k původnímu významu. Začátek vidíme již v ráji. Znovu vyložil Evě, co Bůh o ovoci ze zakázaného stromu řekl, a učinil je tak lákavým, že si z něj vzala. Satan zpochybnil Boží příkaz a převrátil jeho význam tak, že trest smrti za sněžení ovoce zaměnil za slib, že budou jako Bůh. Pravý opak! Tento nový výklad přinesl Adamovi a Evě strašné důsledky - a nejen jim, ale také dalším generacím. Podobně je tomu i s teologií *Království nyní*: Bible je znovu vykládána tak, aby v mnoha případech znamenala pravý opak.

Odkud berou učitelé *Království nyní* myšlenky, že vytržení nebude a Ježíš se nevrátí, dokud *vítězové* nepoddají zemi pod jeho nohy a nepřevzou vládu od Satana? Jedním z veršů, které používají nebo spíše zneužívají, je Žalm 110,1. Ježíš citoval tento verš, když chtěl dokázat farizeům, že ačkoli je synem Davidovým, je zároveň i jeho Pánem (Matouš 22,44). Když Petr citoval tento verš ve svém kázání o Letnicích, řekl, že Bůh učinil Ježíše Pánem i Kristem (Skutky 2,34-35). Tento verš je citován i v listu Židům 1,13. Přitom je velice důležité, že ze všech těchto citátů je jasné, že to bude **Otec**, který učiní všechny nepřátele podnoží Kristových nohou. Ale tito učitelé to překrucují takto:

Ježíš řekl: „Já se posadím po pravici svého Otce, dokud **vy** {*vítězové*} neučiníte tuto zemi podnoží mých nohou“, a dokud se to nestane, Ježíš se nevrátí!¹¹³

Tento nový výklad je úmyslným překrucováním Písma. Kristovy nepřátele neučiní podnoží jeho nohou *církev schopných vítězů*, ale *Otec*. Tito učitelé převrátili tyto verše tak, že znamenají pravý opak toho, co učí Písmo - s cílem dokázat své zvláštní nové učení.

Uvedeme další příklad záměrného překrucování Písma, který se týká vytržení:

1. Janův 3,2 mluví o tom, že... když se ukáže, podobni jemu budeme". Jinými slovy, Ježíš se nemůže zjevit a nezjeví se, dokud nebudeme jako on. Tento verš jsme vyložili tak, že okamžik jeho zjevení přijde, až když se staneme takovými jako on. Ve skutečnosti tedy musíme získat jeho charakter, musíme dosáhnout dokonalosti v něm...¹¹⁴

V tomto výkladu jsou dvě chyby. První: změna nemá nic společného s naší přirozeností; týká se našich oslavených těl. Kdyby se týkala naší přirozenosti, nebyl by Jan řekl, že dosud ještě nevyšlo najevo, co budeme, protože všichni

víme, že svým charakterem máme být podobni Ježíši. Druhá: tvrzení, že naše tělesná proměna se uskuteční před vytržením. Kontext Písma jasně vyjadřuje, že k této změně dojde při vytržení. Jan píše: „Nejmilejší, nyní díky Boží jsme, ale ještě se neukázalo, **co budeme**. Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme, jak jest.“ A tak se nezměníme před vytržením, protože „ještě se neukázalo, co budeme“ - až do okamžiku, než se objeví. Pavel tuto pravdu potvrzuje, když říká: „Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme, pojednou, v okamžiku, k zatroubení poslednímu.“ (1. Korintským 15,51-52) Tato změna se odehraje v okamžiku, kdy uvidíme Ježíše.

Podle učení Krista a apoštolů je království Boží neviditelným a vnitřním královstvím, které existuje v průběhu celých dějin církve - ode dne Letnic až do vytržení. „Nebo aj království Boží jest mezi vámi,“ řekl Ježíš (Lukáš 17,21). Ježíš učil, že chce-li člověk vstoupit do království nebeského, musí se narodit znovu - jde o duchovní zrození do duchovního království (Jan 3,3-9). Ježíš chce sedět na trůnu našeho srdce a vládnout nám. Ale učitelé Víry kážou o svých „právech a autoritě v Kristu“, a nevyučují *Kristově výzvě* k sebezapření a sebeobětování. Pro Boha je důležitější, čím se stáváme v něm, než co pro něj děláme. Pavel prohlásil, že „království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém“. (Římanům 14,17) Je to vnitřní království, kde se Duchu svatému umožňuje, aby v našem životě vytvářel ovoce Ducha: lásku, radost, pokoj, spravedlnost, jak o tom již mluvil Pavel.

Avšak Bible učí také o viditelném, vnějším království, které nebude nastoleno nějakými *vítězi*, ale samotným Ježíšem jako Knížetem pokoje a Králem králů. Kdy? Na začátku milénia. **Nikoli ted'** - nejde o Království nyní. Tak to učí Boží Slovo.

Dr. George Wood píše:

Proti učení *Království nyní* se musíme velice energicky postavit... jinak církev upadne do smrtelného omylu. Takový omyl povede k odpadnutí od Krista a způsobí, že věřící bude rozčarován, když zjistí, že koneckonců je jen smrtelnou bytostí, která nemá žádnou vládu a není „malým bohem“. Obecnou hrozbou učení *Království nyní* je to, že Kristus je snižován a člověk povyšován. Důraz na tuto skutečnost je společný všem kultům.¹¹⁵

Uvažujme chvíli. Představte si, že apoštol Pavel napsal Timoteovi, který byl starším církve v Efezu, následující list:

Time, můj synu v Pánu, ať ti Bůh dá hojnou prosperitu ve všem. Nechci, abys to chápal jen jako pozdrav; právě jsem odhalil, že Boží vůlí je, abychom byli finančně bohatí, abychom měli božské zdraví a vládli jako králové. Jsi překvapen? Jestliže ano, neobviňuji tě.

I pro mne je to vše tak nové, že ani nevím, kde bych začal. V posledních třech dnech jsem obdržel úžasná nová zjevení a vize, které zcela zrevo-lucionizovaly mou teologii. Je to tak úžasné, že to tvým uším bude znít jako rajska hudba. Time, máme moc nejen nad démony, ale i nad samotným Satanem. Můžeme svazovat jeho moc na celém světě, a tak mu zabránit, aby pokoušel lidi. Jestliže to uděláme, přineseme probuzení do celého Římského impéria a obrátíme každého člověka. Víš, co to znamená? Znamená to, že Satan již nebude bohem tohoto světa a Bůh skrze nás znovu získá vládu nad světem, kterou ztratil, když Adam a Eva zhřešili.

Věděl jsi, že jsme malými bohy? Samozřejmě, že ne, protože je to zcela nové zjevení. Ano, jsme malými bohy a máme přístup ke vší moci, kterou má Bůh. Existuje jeden tajemný univerzální zákon víry, o jehož existenci jsem ještě předevčírem nevěděl. Je to stejný zákon, který použil Bůh, aby stvořil všechny věci a aby činil zázraky. Stačí, když svou touhu ve víře nahlas vyslovíš (nikdy o svých slovech nepochybuj!), a budeš mít, co říkáš. V uších mi zní "Dostaneš, co říkáš". Time, ve tvých ústech je zázrak - tvá slova mají stejnou tvůrčí moc jako slova Boží. A dokonce nemusíš být ani křesťan! Není to úžasné!? A dokonce ani nemusíš prosit Boha, protože sám jsi malým bohem a tvé touhy a ambice jsou automaticky totožné s touhami Boha.

Time, můj synu, navrhuji, aby ses vystěhoval z domu Tychikova, kde přespáváš v jedné místnosti s celou rodinou. Začni vyznávat tu nádhernou vilu na vrchu, z níž je překrásný výhled na efezský přístav. A nemusíš již chodit pěšky - kup si koně - ne pomalého osla, ale hezkého, pěkně stavěného koně - toho nejlepšího. Když pohané uvidí, jaký blahobyt ti Bůh dává, že žiješ jako král, začnou také toužit po tom, aby se stali křesťany (ačkoliv k používání tohoto univerzálního zákona víry, se ani křesťany stát nemusejí).

Nenech se odradit, když nedosáhneš okamžitých výsledků - tajemství spočívá v tom, že **nikdy** nevyslovíš něco negativního. Stačí opakovat nahlas - tak, aby ses sám slyšel a uvěřil svým slovům - „Jsem majitelem té vily, jsem majitelem toho bílého koně“, a než si to uvědomíš, budou tvoje. Pamatuj: dostaneš, co říkáš.

Víš, co to pro nás znamená? Po všechny ty roky jsem se tak mýlil! Nyní budu muset svou teologii zrevidovat. Učil jsem obrácené, aby neváhali

snášet utrpení pro Krista a aby se podřizovali římským zákonům a vládcům. Nyní však moji obrácení již nemusejí trpět, protože nepotrvá dlouho, a spolu se mnou budou sami nad Římskou říší panovat a žít jako králové. Sám jsem trpěl a po mnoho let mě trápil Satan ostnem v těle. Udělal jsem chybu, protože jsem prosil Boha, aby jej ode mne odňal; prostě mi řekl, že je jeho vůle, abych trpěl a zůstal pokorný. Nikdy jsem o to Boha neměl prosit, ale měl jsem uplatnit svou autoritu nad Satanem, svázat jej a mohl jsem být od svého trápení osvobozen.

Učil jsem, že Ježíš vychvátí své věrné do ráje, když vylije na tento bezbožný svět svůj hněv, ale nyní se vše změnilo. Poněvadž jsem odhalil univerzální zákon víry a moc ke svázání Satana, nemusíme již z tohoto světa „unikat“. Teď stačí, když tento svět získáme pro Ježíše a každého člověka na zemi pokřestánštíme. A potom já, Pavel, osobně pozvu Ježíše, aby přišel a vládl nade všemi národy. Není to úžasné? Už žádné negativní kázání!

Již nikdy nesmím říkat to, co kdysi, že jsem nejhorší ze všech hříšníků nebo nejmenší z apoštolů. Musím o sobě mít vysoké mínění, protože jsem odhalil, že jsem malý bůh. A tak Time, jsem největší z apoštolů - stačí, když se podíváš na sbory v Římské říši, které jsem založil!

Mimochodem, Time, zkoumej své srdce, abys poznal, zda tam není nějaký tajný hřích. Říkám to proto, že pořád ještě trpíš bolestmi žaludku. Když jsem se modlil za tvé uzdravení, měl jsi je přijmout a již dávno jsi měl být zcela v pořádku, protože jsem se modlil modlitbou víry. A tak jedinou překážkou ještě může být nějaký nevyznaný hřích. V novém zjevení jsem se dozvěděl, že všichni křesťané by měli mít božské zdraví, a nikdy by neměli být nemocni ani trpět bolestmi.

Ano, jsem stále ve vězení, ale přikázal jsem andělu, aby přišel a odstranil mé řetězy, otevřel brány vězení a vysvobodil mě jako Petra.

To je první list, který píše vlastní rukou za posledních dvacet let, co se mi zhoršil zrak; je totiž důvěrný. Doufám, že přečteš moje čmáranice - ó, promiň, neměl bych již být negativní. Doufám, že se ti můj nádherný rukopis bude líbit.

Z paláce v Římě, Pavel

Ne, takováto zjevení, která by byla v rozporu se vším, co mu kdy zjevil, Bůh Pavlovi nikdy nedal. *Žádná nová zjevení neexistují.* Dokonalá zjevení jsou pouze ta, která nám dala svatá Bible a která tvoří svatá Písma. Co vlastně psal Pavel Timoteovi? „Snášej protivenství jako ctný rytíř Ježíše Krista.“ (2. Timoteovi 2,3)

Dr. George Wood to shrnuje slovy:

Nejlepším pravidlem... jak rozpoznat, zda je doktrína zdravá, není otázka „Co je nové?“, ale spíše „Co je staré?“ Máme „zápasit o víru, která jest *jednou* dána svatým“ (Judův 3), nikoli o víru odevzdanou v poslední době na základě subjektivních duchovních zkušenosti nějakého údajného proroka.¹¹⁶

Apoštol Pavel povzbuzuje nové věřící slovy: „Stůjte, a držte se ustanovení, jimž jste se naučili, buď skrze řeč, buď skrze list náš.“ (2. Tesalonickým 2,15) A Korintským řekl:

Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte a **skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval** - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám, co jsem sám přijal. (1. Korintským 15,1-3 E)

Bůh svěřil apoštolům čisté evangelium a Duch svatý inspiroval jejich rukopisy, které se staly součástí Nového zákona. Znovu a znovu vyzývali křesťany k tomu, aby „zápasili o víru, která jim byla dána jednou provždy“. Existuje jen jedno evangelium, evangelium Ježíše Krista, a jestliže k němu něco přidáme, bude falešné - i kdyby pocházelo od velkého evangelisty se zázračnými dary nebo i kdyby „anděl z nebe kázal vám mimo to, co jsme vám kázali“ - a kdo takové evangelium hlásá, „budiž proklet“! (Galatským 1,8) To je velmi vážné varování.

Stručné shrnutí

Nová doktrína	Extrémní učení víry	Biblická pravda
1. Vysoké sebehodnocení	V křesťanském životě je nejdůležitější vysoké sebehodnocení. Aby byl člověk naplněn, musí rozvíjet sebelásku, sebeúctu a pozitivní náhled na sebe sama.	Člověk má mít o sobě nízké smýšlení. Vysoké sebehodnocení nazývá Bůh pýchou. Hledá u nás pokoru a sebezapření.
2. Prosperita	Bůh chce, aby každý křesťan byl bohatý, což Bohu přináší slávu.	Bible varuje před touhou po bohatství, která vede k egocentrismu. Bůh nám slíbil, že všechny naše potřeby naplní, a s tím se máme spokojit.
3. Malí bohové	Jsme malými bohy, neboť patříme k Boží kategorii - musíme jednat jako Bůh, mluvit jako Bůh a chovat se jako Bůh.	Nejsme malými bohy a ani nebudeme, máme být proměnění k Božímu obrazu výchovou Ducha svatého, abychom přinesli ovoce Ducha.
4. Svazování Satana	Naše příkazy mají stejnou moc jako příkazy Boží - můžeme svázat Satana a pokřesťanštit celý svět.	Kristus životem bez hříchu, obětí na kříži a zmrtvýchvstáním již Satana porazil. Satan však dosud má moc nad nevěřícími a usiluje svést věřící. Ti mají moc k tomu, aby mu kladli odpor a vyhněli demony. Satan bude svázán na tisíc let po druhém příchodu Krista na zem. Nesváže jej člověk, ale anděl.
5. Pozitivní vyznávání	Dostaneš, co říkáš. Ve slovech tvých úst je zázrak, když používáš duchovní zákon víry. Nemusíš Boha ani prosit - stačí pojmenovat.	Křesťané mají pozitivní postoj, který však nevychází z víry ve vlastní víru, nýbrž z víry v Boha. Duchovní zákon víry, který by mohli používat věřící i nevěřící, aby dostali, po čem touží, neexistuje.

6. Božské zdraví

Křesťan by měl vyhlašovat božské zdraví, aby nikdy ne-onemocněl ani netrpěl.

Bible učí Božimu uzdravování, nikoli však božskému zdraví. I věrní křesťané mohou onemocnět, viz. apoštol Pavel. Boží atribut - zde absolutní zdraví - náleží jen Bohu, a nemůže si jej nárokovat smrtelný člověk. Bůh je suverénní a může člověku zdraví darovat.

7. Království nyní

Poté, co vítězové svážou Sattana a znovu obsadí zemi, zřídí království Boží. Potom přijde Ježíš, aby vládl.

Království Boží v dějinách církve není z tohoto světa - Kristus panuje v srdcích křesťanů. Viditelné království nastane až v miléniu.

POZNÁMKY

1. **Wilkerson**, David: *The Doctrine of Jezebel. Tri Weekly Newsletter*, World Challenge, Lindale, Texas, 18. ledna 1988.
2. **Zigler**, Zig: *See You at the Top*. Pelican, 1979, str. 90, 91.
3. **Barnhouse**, D. G.: *Romans, Vol. I., Man's Ruin*. Van Kampen Press, 1952, str. 261.
4. **Hunt Dave - McMahon**, T. A.: *The Seduction of Christianity*. Harvest House Publishers, 1985, str. 196.
5. **Law**, William: *The Power of the Spirit*. Christian Literature Crusade, 1971, str. 141.
6. **Schuller**, Robert H.: *Self-Esteem, The New Reformation*. Word **Books**, 1982, str.98.
7. Tamtéž, str. 22.
8. **Narramore**, Bruce: *You're Someone Special*. Zondervan, 1978, str. 25.
9. **Hunt**, D.: *Beyond Seduction*. Harvest House Publishers, 1987, str. 82.
10. **Wilkerson**, D.: A Drink Offering. *Tri-Weekly Newsletter*, 19. ledna 1988.
11. **Paulk**, Earl: *Satan Unmasked*. K-Dimension Publ., 1985, str. 97.
12. **Britton**, Bill: *Jesus the Pattern Son*. Springfield, Missouri 1966, str. 38-40.
13. **Copeland**, Kenneth: interview s Paulem a Janem Crouchem pro TBN, 5. února 1986.
14. **Capps**, Charles: *The Tongue - A Creative Force*. Harrison House, 1976, str. 12.
15. **Copeland**, K.: *Believer's Voice of Victory*, červen 1986.
16. Recenze na knihu D. R. **McConnella**: A Different Gospel, in *Charisma*, únor 1989, str. 38.
17. **Hunt**, D.: *Beyond Seduction*, str. 55-56.
18. Tamtéž, str. 48.
19. **Capps**, Ch.: *The Tongue - A Creative Force*, str. 7, 24, 56, 129-135.
20. **Hunt**, D.: *Beyond Seduction*, str. 54.
21. **Capps**, Ch.: *The Tongue - A Creative Force*, str. 110.
22. **Hagin**, Kenneth: *Having Faith in Your Faith*. Rhema, 1980, str. 3-5.
23. **Hagin**, K.: *Words*. Faith Library, 1979, str. 10.
24. Tamtéž, str. 9-10.
25. **Hagin**, K.: *New Thresholds of Faith*. Kenneth Hagin Ministries, 1974, str. 51.
26. **Kenyon**, Essek Waldo - **Gosset**, Don: *The Positive Confession of the Word of God*. Custom Graphics, 1981, str. 129.
27. **Kenyon**, E. W.: *What Happened From the Cross to the Throne?* Kenyon's Gospel Publishing Society, 1945, str. 60.
28. **Kenyon**, E. W.: *Identification*. Kenyon's Gospel Publishing Society, 1945, str. 8, 18.
29. **Hagin**, Kenneth ml.: *The Word of Faith*, duben 1984, str. 10.
30. **Copeland**, K.: *Did Jesus Die Spiritually?* Copeland Ministries, str. 2.

31. **Copeland**, K.: *Our Covenant with God*. K. Copeland Publ., 1976, str. 37-39.
32. **Copeland**, Gloria: *Believer's Voice of Victory*, srpen 1979, str. 11.
33. **Capps**, Ch.: *The Tongue - A Creative Force*, str. 36.
34. **Copeland**, K.: *Our Covenant with God*. str. 2.
35. **Fee**, Gordon D.: The Gospel of Prosperity - an Alien Gospel. *Pentecostal Evangel*, 24. června 1979, str. 4-7.
36. **Copeland**, G.: *God's Will Is Prosperity*. Harrison House, 1978, str. 60.
37. **Bonhoeffer**, Dietrich: *The Cost of Discipleship*. SCM Press Ltd., 1959, str. 79.
38. **Virkler**, Henry A. - **Virkler**, Mary A.: Demonic Involvement in Human Life and Illness. *Journal of Psychology and Theology*, 1977, č. 2, str. 95-102.
39. **Unger**, M. F.: *Demons in the World Today*. Tyndale, 1971, str. 113.
40. **Lovett**, C. S.: *Dealing with the Devil*. Personal Christianity, 1987, str. 52, okrajová poznámka.
41. **Basham**, Don: *Can a Christian Have a Demon?* Whitaker House, 1971, str. 56-57.
42. **Crabtree**, Robert: *New Wave Theology*. Ohio District of AoG, 1987, str. 33-34.
43. **Basham**, D.: *Can a Christian Have a Demon?* str. 64.
44. Tamtéž, str. 66.
45. Letters From Viewers. *The Evangelist*, leden 1987, str. 30.
46. **Brand**, Paul - **Yancey**, Philip: *Healing, What Does God Promise?* Multnomah Press, 1984, str. 15-16.
47. Tamtéž, str. 16.
48. **Whyte**, H. A. Maxwell: *Dominion Over Demons*, str. 53-54.
49. Assemblies of God Position Paper, *Can Born Again Believers Be Demon Possessed?* str. 8.
50. Tamtéž, str. 9.
51. **Robeson**, Jerry - **Robertson**, Carol: *Strongman's His Name. . . What's His Game?* Shiloh Publishing House.
52. **Hammond**, F. - **Hammond**, I. M.: *Pigs in the Parlor*. Impact, 1973, str. 113-115.
53. **Basham**, D.: *Can a Christian Have a Demon?* str. 77-78.
54. **Copeland**, K.: Making Demand of Gods Power. *Believer's Voice of Victory*, únor 1980, str. 3.
55. **Copeland**, G.: Gods Medicine. *Believer's Voice of Victory*, únor 1980, str. 5.
56. Smith, Chuck: *Healing and Faith...* Maranatha Evangelical Association, 1978, str. 6.
57. Tamtéž.
58. Tamtéž.
59. **Lovelace**, Richard: Hope Comes Through Suffering. *Charisma*, srpen 1986.
60. **Brand**, P. - **Yancey**, P.: *Healing, What Does God Promise?* str. 5.
61. Tamtéž, str. 2-3
62. Z kázání rev. Jamese **Swansona** v Pomoně v Kalifornii v roce 1984.
63. **Whyte**, H. A. Maxwell: *Dominion Over Demons*, str. 66.
64. Tamtéž, str. 71.
65. **Basham**, D.: *Can a Christian Have a Demon?* str. 61.
66. **Whyte**, H. A. Maxwell: *Dominion Over Demons*, str. 72.
67. *Guidepost*. bez data.
68. **Maston**, T. B.: *God Speaks Through Suffering*. Word Books Publ., 1977, str. 51-52.
69. **Copeland**, K.: Trials and Tribulations. *Believer's Voice of Victory*, květen 1979, str. 3.
70. **Copeland**, G.: ..Pauls Thorn. *Believer's Voice of Victory*, květen 1979, str. 5.
71. **Wilkerson**, D.: The Awful Sin of Pride. *Tri-weekly Newsletter*, February, 8, 1988.
72. Tamtéž.
73. **Lovelace**, R.: Home Comes through Suffering. *Charisma*, srpen 1986
74. Z modlitebního průvodce z 10. března, Streams in the Desert, Cowman Publ. Co. Inc., 1965, str. 77.

75. Tamtéž, str. 74.
76. Bickel, Zenas J.: Seasoned Suffering. *Pentecostal Evangel*, 5. února 1989.
77. Lewis, C. S.: *The Problem of Pain*. Fount Paperback, 1982, str. 98, 100.
78. Brand, P. - Yancey, P.: *Healing, What Does God Promise?* str. 22-24.
79. Buckingham, Jamie: Greatness. *Charisma and Christian Life*, března, 1988.
80. Maston, T. B.: *God Speaks Through Suffering*, str. 71-72.
81. Brand, P. - Yancey, P.: *Healing, What Does God Promise?* str. 5.
82. Tamtéž.
83. Poselství K. Copelanda na setkání věřících v Anaheimu v Kalifornii 4.-9. září 1979.
84. Osteen, John: *There Is a Miracle in Your Mouth*, Humble, Texas, str. 11.
85. MacNutt, Frances: The Mystery of Healing. *Charisma and Christian Life*, září 1988, str. 94.
86. Tamtéž, str. 95.
87. Tamtéž, str. 93.
88. Tamtéž, str. 94.
89. Osteen, J.: *There Is a Miracle in Your Mouth*, str. 11, 22, 29.
90. Lee Tan, Paul: *Encyclopedia of 7700 Illustrations*, str. 1367.
91. Packer, J. I. Infallible Scriptures and the Role of Hermeneutics. In: Carson, D. A. - Woodbridge, J. D.: *Scripture and Truth*. Zondervan Publishing House, 1983, str. 353.
92. Hunt, D.: *Seduction of Christianity*, str. 214.
93. Tamtéž, str. 218.
94. Paulk, E.: *Ultimate Kingdom*. K. Dimension Publ., 1984, str. 206.
95. Tamtéž..
96. Crabtree, R.: str. 25.
97. Paulk, E.: *Ultimate Kingdom*, str. 103.
98. Packer, J. I.: str. 350.
99. Tamtéž, str. 349-350.
100. Grudem, Wayne A.: Scripture's Self-Attestation... In: Carson, D. A. - **Woodbridge, J. D.**: *Scripture and Truth*. Zondervan Publishing House, 1983, str. 41-43.
101. Stort, John R. W.: *The Authority of the Bible*. Inter-Varsity Christian Fellowship, 1974, str. 21-24.
102. Tamtéž, str. 26.
103. Tamtéž.
104. *Prescriptions Against Heretics*. 6. kapitola, cit. Stott, John R. W.: *The Authority of the Bible*. str. 27.
105. Marks, Bunny: magnetofonový záznam inspiračního rozhovoru. Marks je přímým distributorem Amway Crown. Viz *Seduction of Christianity*. str. 146.
106. Crabtree, R.: *NewWave Theology*, str. 38.
107. Wilkerson, D.: Growing Old on the Eve of Destruction. *Tri-Weekly Newsletter*, 13. června 1988.
108. Paulk, E.: *Ultimate Kingdom*, str. 102.
109. *Fürbitter für Deutschland*. Vydal: Berthold Becker, červen 1987.
110. Tamtéž.
111. Tamtéž.
112. Tamtéž.
113. Paulk, E.: *Form with Power*. K Dimension Publ., str. 13.
114. Paulk, E.: *The Unity of Faith*. K Dimension Publ., str. 12.
115. Wood, George: Kingdom Now and Missions. *Mountain Movers*, Gospel Publishing House, červen 1988, str. 10-11.
116. Tamtéž.